

REGINA
AMERICII¹⁸⁺

PARTEA II

SIERRA SIMONE

BOOKZONE

18+

O poveste cutremurătoare pentru cei neinițiați în arta iubirii fără limite – *ți va face chiar și pe cei mai pasionali amanți să roșească*. Nu este o carte pentru cei ce nu gustă deliciul acțiunii explicite și cred că iubirea care consumă trupuri și emoții este doar între femei și bărbați.

„Regina Americii”, primul volum din seria „Camelot”, este povestea legendară a regelui Arthur văzută prin lentila prezentului provocator și lipsit de inhibiții. Este povestea în care cavalerii triumphiului amoroș sunt prinși în bătălia seducției, a iubirii, a geloziei și a dorințelor arzătoare.

I-a fost frântă inima de două ori. Greer și-a promis că nu o să mai iubească niciodată. Totul până când se află față în față cu vicepreședintele și președintele. Acum, Greer este blocată între trecut și prezent, între plăcere și durere, între cei doi bărbați care tânjesc după atingerile sale, experimentând profunzimea iubirii dincolo de orice limită.

BOOKZONE

ISBN 978-606-9008-71-3 (general)

ISBN 978-606-9008-76-8 (vol. 2)

9 786069 008768

Sierra Simone

REGINA AMERICII

Partea a II-a

Traducere de Maria Dosei

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

REGINA

Rochia azurie foșnește plăcut în timp ce urc scara spre etajul doi al reședinței, zgomotul straturilor de mătase acoperind acordurile muzicii care se aude de jos. Dineul va începe curând, un cvartet de coarde interpretează muzică de Chopin, oaspeții discută despre cocktail-uri și aperitive și, deși voi fi alături de Ash aproape toată seara, vreau să-l găsesc înainte ca cina să înceapă. Să fim pentru câteva clipe doar noi doi, înainte să se declanșeze blițurile și bârfele. Înainte ca lupii înfometaji să-și dea seama că prada tocmai le-a fost servită.

Mi se pare că aud un zgomot venind din camera de zi și mă strecor printre ușile deschise spunând:

– Belvedere mi-a spus că te găsesc aici. Oh!

Ash nu este singur.

Îmbrăcat într-un smoching negru-petrol, stă pe canapea aplecat înainte, cu picioarele îndoite, corpul său emanând putere ca un arc comprimat. Arată ca un prinț. Sau ca un star de cinema. Iar Embry, tot în smoching, stă în fața lui Ash, pe covor. Pare destul de evident că cei doi au o discuție serioasă. Fruntea lui Ash e brăzdată de o linie adâncă și o umbră de nefericire se citește în poziția umerilor lui Embry, dar nu asta mă face să mă blochez.

Ci faptul că Embry nu stă pur și simplu așezat în fața lui Ash. Stă în *genunchi*. Îngenuncheat în fața

lui Ash, exact așa cum aş face-o eu, între picioarele sale întinse, captivă într-o rochie neagră și mulată și cu pantofii înfipti în podea. Stă îngenuncheat în fața lui Ash de parcă ar fi lucrul cel mai natural din lume. Iar Ash nu e doar aplecat în față, ci are o mână înfiptă în umărul lui Embry, de parcă ar fi pe punctul de a se lua la bătaie cu el sau de a-l săruta.

Un val de dorință intensă mi se ridică în mijlocul ființei, iar pieptul mi se strânge într-o senzație nouă, necunoscută, de excitație.

Amândoi bărbații înlemnesc la apariția mea și mă privesc cu o expresie pe care nu o pot descifra. Poate vinovăție sau poate uimire sau ceva mai complex, un fel de ușurare amestecată cu mânie... sau mânie amestecată cu ușurare. Nu știu ce le spune chipul meu, pentru că habar nu am ce simt în clipa asta. *Stau doar de vorbă, sunt cei mai buni prieteni, sunt Președintele și Vicele său, e normal să discute unul cu celălalt.*

Dar așa? Nu pot să mă împiedic să simt gelozie văzându-i atât de apropiați, gândindu-mă la trecutul lor comun. Câți ani a putut Embry să-i fie alături lui Ash, câți ani și ani l-a putut privi Ash în ochii albaștri ca gheața, în vreme ce eu nu îl aveam nici pe unul, nici pe celălalt? Cât de des s-au putut atinge și vorbi, câte serate au început astfel, în timp ce eu îmi petreceam serile în singurătate?

S-au relaxat amândoi în același timp. Ash a lăsat să-i cadă mâna de pe umărul lui Embry și acesta s-a lungit pe-o parte pe covor, proptit în cot, într-o postură degajată și elegantă în același timp. Arată aproape ilegal de decadent, mai ales așa, îmbrăcat în smoching.

– Greer, spune Ash, cu o voce plină de afecțiune.

Aerul vinovat și mânia aceea fuseseră probabil doar în mintea mea și greșisem crezând că poziția lui Embry în genunchi în fața lui Ash avea vreo semnificație deosebită. Cu siguranță, tăvălugul de sentimente care mi se înghesuiau în piept erau doar rodul imaginației mele la vederea acestor doi bărbați atât de serioși și apropiați. Senzația aproape dureroasă de căldură din piept, când l-am văzut pe Embry îngenuncheat între picioarele lui Ash, s-a datorat doar fanteziei mele.

– Arăți ca o prințesă, spune Embry când mă îndrept spre canapea.

Vocea sa e provocatoare și prietenoasă, dar ochii spun altceva. Îmi dau de înțeles că-și amintește bine cum arăt pe sub rochie, că nu a uitat gustul meu și cum m-a simțit. După o săptămână în care mi-a fost negată ușurarea adusă de orgasm, răspunsul meu este unul dureros, senzația fiind de excitație la limită și trebuie să mă forțez să-mi amintesc să respir.

Nu sunt aici cu Embry. Nu sunt aici *pentru* el. Sunt aici pentru Ash. *Ash, Ash, Ash.*

Doamne, dar de ce trebuie să arate Embry așa bine tocmai acum? Lungit pe-o parte ca o felină, cu ochii albaștri ca inima ghețarilor. Și așa e dificil să fii în apropierea lui în condiții normale, dar acum, când sunt atât de înfometată după plăcere că aș juca după o singură atingere, este ucigător.

Mă așez lângă Ash pe canapea, cu o mișcare deliberată și precisă. Ash mă studiază din cap până în picioare, iar ridul de pe frunte îi devine puțin mai adânc.

— Ai o rochie foarte frumoasă, spune, lungind mâna pentru a-mi mângâia decolteul. Nu este prea adânc, dar corsetul rigid îmi ridică și umflă sânii deasupra marginii, iar degetul lui urmează curbele și adânciturile. Îmi scapă o răsufare tremurată, aproape un geamăt, și atunci Embry se ridică în picioare.

— Vă las singuri, spune, îndreptându-se spre ușă.

— Embry, strigă Ash după el.

Dar Embry nu întoarce privirea, ci schițează un salut cu mâna spre Ash.

— Ne vedem jos, spune, și apoi dispare.

Profilul lui Ash este gânditor, când mă întorc să-l privesc. Și cred că ar trebui să-i spun acum, să-i explic despre Chicago și despre noaptea aceea, dar nu știu de unde să încep. Și nu știu nici cum să închei. Dacă i-aș spune toată povestea, Ash ar înțelege imediat că Embry încă se simte atras de mine. Și că eu, la rândul meu, încă mai simt lucruri pentru el. Și n-ar exista niciun mod pe lumea asta în care aș putea explica cum sentimentele mele pentru Embry nu le anulează pe cele pentru Ash. Ci sunt conectate și împletite, stratificate, unul peste celălalt, și că le simt împreună, dar și separat și, uneori, ambele deodată.

Nici măcar eu nu înțeleg cum e posibil să existe loc pentru amândoi în mine, și-atunci cum m-aș putea aștepta să înțeleagă Ash?

După un alt moment de tăcere, Ash se întinde spre mine. Mă trage lângă el până devin o grămadă de straturi de mătase cocoțată în poala sa și-mi depune o sărutare pe ceafa descoperită. O mână și-o ține deschisă pe abdomenul meu, ținându-mă aproape, și

cealaltă scormonește pe sub fusta mea, alunecând pe picioare, până la coapse.

Mă deschid pentru el cu un oftat de fericire și simt buricele degetelor sale mari pipăindu-mi vaginul prin dantela bikinilor.

O ridică cu un deget pentru a verifica mai adânc.

– Ești udă, confirmă cu un oftat aspru. Ești deja udă. E pentru mine?

– Da, gem, tremurând la atingerea degetelor sale pe clitoris. E pentru tine.

– Pentru că păsărica asta e a mea. Doar a mea. Se udă doar pentru mine, nu-i așa?

Nu mint când, răsuflând greu, răspund:

– *Da, da.* E păsărica ta. E udă pentru tine. Și, cumva, e adevărat, pentru că atunci când mi-l doresc pe Embry, când corpul meu se topește pentru el, totul are legătură cu Ash. Virginitatea mea i-am dat-o lui Embry din cauza lui Ash. Corpul meu nu știe să facă diferența între dorința pentru cei doi.

Ash mă mușcă ușor de ceafă și-mi dă o palmă jucăușă peste vagin.

– Rămâi udă pentru mine, îmi poruncește, scoțându-și mâna de sub fusta mea. Mai târziu, după cină, îmi voi petrece toată noaptea având grijă de păsărica asta. Cum ți se pare ideea?

Oftez.

– Mi se pare că va fi o cină mult prea lungă.

Dineul se desfășoară conform așteptărilor. Am coborât împreună cu Ash în sala de mese, ceea ce a declanșat o nebunie de obiective și întrebări și un fior de interes printre cei prezenți. Mă simt un pic Cenușăreasa, cu rochia azurie și cu bentița de cristal cuibărită în coafură. Abilene a încercat să mă convingă să mă îmbrac cu ceva mai îndrăzneț, să fac din intrarea mea pe scena politică o apariție, dar când am văzut rochia de bal, am știut că găsisem ce căutam. Și, judecând după ocheadele pe care mi le aruncă Ash, știu că am făcut alegerea corectă.

După ce coborâm scările, Ash îmi depune un sărut pe obraz, spre deliciul mulțimii, și merge să-l întâmpine formal pe Președintele Poloniei. Eu mă alătur celorlalți oaspeți, sperând să pot dispărea în mulțime din moment ce Președintele nu mai e lângă mine.

Ceea ce, bineînțeles, nu funcționează.

În primul rând pentru că sunt prezenți reporteri și apoi politicienii, cu soțiile lor, personalități americane de origine poloneză, oficiali militari de rang înalt. Cei mai mulți își doresc să socializeze, să se prezinte, să judece îndeaproape cât de mult contez pentru Președinte și cum le-aș putea fi de folos pe viitor. Știu cum funcționează jocul, așa că surâd și scutur mâini, nu le ofer nimic altceva, dar o fac cu atâta dulceață că nu-și dau seama până când nu se îndepărtează deja de lângă mine. Unii sunt mai îndrăzneți, mai impudici, mă întrebă cât de serioasă este relația mea cu Președintele. De când suntem

împreună? Nu-i așa că e atât de drăguț din partea mea să-l consolez pe acest nobil, stoic bărbat, care încă suferă după moartea soției sale?

Apoi urmează discursurile, unul ținut de Președintele polonez, celălalt ținut de Ash, iar cel al lui Ash este atât de vibrant că aplauzele nu încetează vreme de cinci minute.

În timpul cinei, am parte însă de o întâmplare neplăcută, care mă zguduie puțin. Deși Ash ar fi trebuit să stea pe scaunul de lângă mine, fusese reținut la celălalt capăt al camerei de niște demnitari, lăsându-mă singură la masă cu ceilalți oaspeți. Discuțiile politice nu mă pun în dificultate, însă nu le agreez, așa că mă simt recunoscătoare când liniștea se lasă peste masă pentru că tocmai fusese servită friptura de rață cu mere.

În acel moment, femeia de lângă mine se întoarce și spune:

– Deci, ți-o tragi deja cu el?

Doar anii lungi de antrenament mă împiedică să las furculița să-mi cadă din mână. Păr negru ca pana corbului. Ten palid. Ochi verzi. Pare a avea în jur de patruzeci de ani, elegantă și extrem de frumoasă, vag disprețuitoare, îmi amintește de cineva, dar nu-mi vine în minte cine anume. Mă uit la biletul din fața sa care indică numele oaspetelui.

Morgan Leffey, Sen.

Am evitat să am de-a face cu politica de când m-am întors la Washington vara trecută, dar, după ce-i citesc numele, câteva detalii din biografia doamnei senator Leffey ies totuși la suprafață:

- Republicană, dar aleasă într-un stat cu tradiție albastră⁷.
- Suporter înfocat al acțiunii militare împotriva Carpatiei (ceea ce putea explica de ce fusese invitată în seara asta, pentru a afișa solidaritate Poloniei cu privire la tensiunile diplomatice continue cu nou înființata, ostila națiune).
- Divorțată, acum necăsătorită și neimplicată într-o relație.
- Fără copii, niciun mare scandal la activ.

Totuși am impresia că îmi scapă ceva despre ea, ceva important. Dar nu reușesc să-mi amintesc.

Toată această evaluare durează cât o bătaie din gene. La următoarea clipire întreb calm:

– Scuză-mă?

– Am spus, răspunde cu un rânjet de pisică, te-ai regulat deja cu Maxen?

Arunc o privire în jur, iar ea își pune o mână rece peste a mea.

– Nu ne-aude nimeni, stai liniștită. Acum, spune-mi, l-ai lăsat pe domnul Președinte să ți-o tragă deja?

– Nu te privește, decid să răspund pentru a păstra situația sub control.

– Asta înseamnă că nu, spune satisfăcută. Ți-a făcut deja chestii dureroase?

⁷ Stat în care Partidul Democrat are majoritatea voturilor.

Simt că mă albesc.

— Te-a biciuit? Te-a legat? Ți-a băgat-o-n gât? Te-a făcut să plângi și să ceri mai mult implorând cu lacrimile curgându-ți pe obraji?

Cum e posibil să știe toate astea despre Ash? Despre această parte a lui?

— Relația noastră abia a început, răspund cu precauție. Un răspuns echivalent cu o mișcare la șah. Un pion rămas expus pe tablă.

Mușcă momeala.

— Asta înseamnă că da, spune, plină de îngâmfare.

Îi urmăresc chipul. *Tu l-ai futut pe Ash? aș vrea să întreb. Te-a dominat? Gândul la Ash cu orice altă femeie mă face să mă mănânce palmele, mai ales dacă e vorba despre doamna senator Leffey! Simt împunsături de furie pură, brută între coaste. Iar gândul că i-a făcut și ei lucrurile pe care mi le-a făcut mie, poruncile, controlul, nevoia aspră și vulnerabilă, mă umple de ceva mai profund decât gelozia, de nevoia de a-mi proteja teritoriul de un invadator, de a-l apăra cu dinții și cu unghiile.*

De parcă ar fi știut ce se întâmplă în mintea mea, îmi zâmbește și mai ia o gură de șampanie.

— Nu-ți face griji, Greer. Eu și Maxen am pus deja capăt chestiunii futut. Nu-i nevoie să te simți geloasă.

Deocamdată. Și-a ales cuvintele cu atenție. Simt nevoia irepresibilă de a-i arunca șampania din paharul meu în ochi, dar n-o fac. În schimb, mă forțez să las mânia și gelozia deoparte și să mă concentrez mai bine asupra ei. Un zâmbet i-a ridicat colțul gurii

și sprânceana i s-a arcuit de încântare. Vrea să mă pună pe jar și să stau în defensivă, contează pe faptul că voi reacționa cum ar face-o ea în situația mea.

Dar eu nu sunt ea. Îi răspund cu un zâmbet mic, care știu că pare nesigur și timid.

– Nu-i așa ușor să nu simt gelozie, doamnă senator. Sunteți o femeie extrem de frumoasă și, așa cum tocmai am spus, eu și Președintele abia am început să ne cunoaștem. Cred că e imposibil să nu te simți nesigur.

Răspunsul deschis și dulcețea intenționată din voce, complimentele și faptul că spuneam adevărul par a-și face efectul asupra acestei femei puternice. Continui, făcând presiune pentru a-mi spori avantajul.

– Îl cunoașteți bine pe Maxen? V-a făcut chestii care dor și dumneavoastră? Îmi doresc foarte mult să-i fac pe plac, dar nu prea am experiență în ceea ce privește... genul acesta de lucruri.

Fiecare cuvânt inspiră onestitate, supunere. *Ești atât de frumoasă și versată, îi șoptesc cuvintele mele. Știi mult mai multe decât mine, îl cunoști pe bărbatul acesta mult mai bine.*

Funcționează. Continuă să zâmbească, dar zâmbetul său nu mai este viclean, ci satisfăcut.

– Trebuie să recunosc că sunt surprinsă că te-ales pe tine, spune, aruncându-mi din nou o privire. O tânără academiciană, nepoata faimosului liberal și feminist Leo Galloway. Pari ultima fată de pe pământ capabilă să-i facă față lui Maxen Colchester. Ca să nu mai spun că bănuiesc că ești ultima fată de pe pământ care și-ar dori s-o facă în felul ăsta. Cu siguranță, o să fie să-i destul de greu să dea mâna cu democrații

din Congresul Caucus pentru problemele femeilor dacă-ți umple fundul cu urme de curea.

Își sapă groapa atât de adânc, încât abia mă pot abține să râd, dar rezist. Tocmai mi-a dezvăluit, în câteva propoziții, că nu știe nimic despre mine, și, mai ales, mi-a mărturisit motivul pentru care mă tachinează. Vrea să știe *de ce eu*, de ce Ash m-a ales tocmai pe mine, și înțepăturile sale îmi spun că e ceva mult mai adânc și mai teribil decât simpla curiozitate politică.

— Defapt, sunt înscrisă în Partidul Președintelui, spun cu blândețe. Nu în cel al bunicului.

Îmi schimbasem afilierea în ziua în care Ash și-a anunțat intenția de a candida la prezidențiale ca independent. Merlin pusese bazele unui partid independent cu ani în urmă, conducându-l la nivel federal și apoi național, iar când eroul favorit al națiunii a devenit chipul noului partid, nu fusesem singura care și-a schimbat carnetul de partid.

— În plus, continui, păstrând o expresie deschisă și serioasă în timp ce mișc următoarea piesă de șah, nu am avut niciodată probleme în a împăca înclinația mea sexuală cu feminismul. Dumneavoastră da? Acesta este motivul pentru care nu sunteți împreună cu Maxen?

Punct ochit, punct lovit.

Buzele i se lipesc, dezvăluind nervozitate, apoi se apleacă și-mi spune pe un ton dur:

— Atenție, Greer. Situația cu Maxen Colchester te depășește complet. Nu ai idee de ce e capabil, nici ce e în stare să facă. Ce secrete are. Minciunile pe care le spune.

Îmi amintesc de avertizările lui Abilene, de cât de evaziv fusese Merlin și simt că-mi îngheață sângele în vene. Câte persoane știi secrete despre Ash? De ce sunt singura care nu are habar de nimic?

Morgan înțelege că în sfârșit a lovit în plin, iar glasul îi devine rece și satisfăcut în același timp.

— Și te-ai gândit vreodată de ce tu și Maxen nu ați făcut sex încă? Poate ți-a spus că vrea să aștepte, să nu se grăbească, dar niciun bărbat nu poate aștepta atât, crede-mă. Dacă nu cumva își găsește satisfacția altundeva.

Șah mat. A câștigat meciul.

Sângele îmi vuieste atât de tare că nu-mi pot auzi nici gândurile, din cauza geloziei și de teamă, pentru că îmi găsisese punctele slabe, nesiguranța de sine. Simt o stupidă înțepătură în spatele pleoapelor. *Concentrează-te!* îmi poruncesc. *N-o lăsa să te supere.*

Mă salvează o mână grea pe umăr. Când îmi ridic privirea, îl văd pe Embry, cu ochii la mine și la Morgan. Ține mâna cealaltă pe umerii ei, iar faptul nu pare a o contraria, ci doar a o irita, în modul acela tipic relațiilor de familie. Mă holbez la amândoi, Morgan cu rochia ei *Dior* gri deschis și Embry cu smoching-ul cu talie joasă, amândoi stilați și eleganți, cu postura sigură a celor privilegiați. Ceva, în sfârșit, mi se declanșează în memorie, o informație din trecut, un detaliu dintr-un discurs al lui Morgan din cadrul Senatului de acum mai mulți ani.

Ceva despre cineva drag care a luptat în Carpatia.

— Greer, spune Embry. Văd că ai cunoscut-o pe sora mea, într-un final.

– Soră vitregă, îl corectează Morgan pe un ton glacial.

– Soră vitregă, admite Embry vesel. Dar amândoi cu aceeași personalitate de învingător, nu?

– Nu-i nevoie să fii sarcastic, spune Morgan, îndepărtându-și privirea de la noi de parcă am fi plictisit-o. Știm bine că te afli aici s-o salvezi pe prințesa de vrăjitoarea cea rea.

Zâmbetul lui Embry se lărgeste.

– Tu ai zis-o, Sissy, nu eu.

Morgan pare mortificată.

– Nu-mi spune așa aici.

– Știi, continuă Embry de parcă n-ar fi auzit-o, că Sissy, aici de față, a solicitat personal să fie așezată lângă tine după ce a aflat că vei fi prezentă la dineu? O bârfuliță pe care tocmai am aflat-o de la Belvedere, care a aflat-o la rândul său de la secretarul însărcinat cu organizarea de evenimente. Mă întreb ce te-a împins s-o faci, Morgan? N-aveai nicio intenție să cauzezi vreo problemă, nu?

– Voiam s-o cunosc personal pe viitoarea faimoasă Greer Galloway.

Ochii lui Morgan alunecă înapoi spre mine, măsurându-mă.

— S-o văd pe fata care a atras atenția Președintelui.

Mâna lui Embry se strânge protectiv pe umărul meu. Morgan nu ratează să observe gestul și ridică din sprânceană.

— Văd că ți-a atras atenția și ție. Hm, interesant.

O umbră traversează ochii lui Embry, de îngrijorare poate, dar dispare imediat.

— Începe dansul, Morgan, așa că, oricât de încântătoare ar fi această mică reuniune, mă tem că eu și Greer trebuie să te lăsăm singură.

Embry mă ajută să mă ridic, dar înainte de a reuși să evadăm, simt mâna rece a lui Morgan blocându-mă de încheietură.

— Nu uita ce ți-am spus, zice încet, și nu detectez răutate în vocea ei, doar un fel de urgență. Nu știi în ce te-ai băgat!

— De-ajuns, Morgan, îi spune Embry. Ți-ai făcut numărul. Acum lasă-ne în pace.

Morgan se așază la loc încruntată, eu îmi retrag mâna și-l las pe Embry să mă conducă departe de acolo, cu crampe la stomac.

— Nu-i permite să te supere, spune Embry trecând printre mese și conducându-mă spre un colț mai îndepărtat al sălii, unde Ash stă înconjurat de demnitari discutând și bând votcă *premium*.

— E geloasă. Ea și Ash... mă rog, au un trecut comun. Și nu este unul frumos.

— De asta m-am prins. Inspir adânc. Și-o trăgeau?

Embry tresare la auzul cuvintelor mele.

– E păcat să folosești vorbe care implică lucruri faine pentru o chestiune fără importanță care a avut viață scurtă. S-au întâlnit în primul an. Ash fusese detașat, cu trei sau patru ani înainte de Caledonia.

Trei sau patru ani înainte de a mă întâlni, mă gândesc, făcând socotelile.

– N-a reprezentat nimic mai mult de-o aventură. A durat o săptămână. Acum paisprezece ani.

Nu mă gândesc prea mult la diferența de vârstă dintre mine și Ash, dar pentru un moment mă uimește. Și-o trăgea cu Morgan Leffey pe vremea când eu aveam unsprezece ani și mă jucam prin apartamentul bunicului.

– Deci n-a mai fost nimic între ei de atunci? întreb. Pentru că impresia pe care mi-a dat-o a fost exact pe dos.

Expresia de pe chipul lui Embry pare înadins destinsă, iar vocea sinceră și degajată, atent studiată.

– Atunci a fost ultima oară când au făcut-o, sunt sigur.

Minte. Sau nu spune tot adevărul, dar înainte de a putea insista, îmi pune mâna pe îndoitura cotului său și mi-o strânge.

– Hai să nu mai vorbim de soră-mea acum. Și așa a trebuit să mănânc vreo treisprezece colțunași în fața Președintelui polonez ca să-l impresionez, mai am puțin și vomit. În plus, eu și cu tine avem alte chestiuni mult mai importante de discutat, cum ar fi câte dansuri îmi vei acorda în seara asta?

Îmi ridic privirea spre el și zâmbesc.

– Câte dorești.

Ochii îi strălucesc.

– Primul dans trebuie să fie cu Ash. Dar după aceea, ești a mea.

Cuvintele sale îmi evocă noaptea noastră împreună și simt că sângele îmi clocotește.

Ești cu mine, nu cu el. Asta e. Ești a mea.

Își îndepărtează privirea dându-și seama cât de intens a sunat ceea ce spusese.

– Mă refer la dansat, desigur. Hei, poate convingem cvartetul să ne cânte ceva de Rihanna. Sunt sigur că deja au partitura, ce zici?

Râd încet și el face la fel, dar asta nu alungă tensiunea stânjenitoare dintre noi. E aproape o ușurare că ajungem lângă Ash și demnitarii polonezi.

Embry îmi ia mâna de pe brațul său și, cu un gest exagerat de pompos, o plasează în mâna întinsă a lui Ash.

– Domnița dumneavoastră, domnul meu.

Degetele lui Ash se strâng în jurul mâinii mele și mă trage ușor mai aproape ținându-și paharul de votcă din cealaltă mână perfect nemișcat.

– Probabil aveți mare încredere în acest om dacă-i permiteți acces nelimitat la o femeie atât de frumoasă, spune Președintele polonez cu vocea îngreunată de accentul specific.

În spatele meu, postura lui Embry se schimbă, devenind mai rigidă, iar eu simt că mă înroșesc.

– Chiar am, răspunde Ash. Îmi pun viața în mâinile lui.

– De fapt, eu sunt cea care are încredere în Vicepreședinte cât să-i permit acces nelimitat la Maxen, glumesc, pentru a pune capăt momentului de stânjeneală dintre mine și Embry, dar Ash nu râde odată cu ceilalți.

Și nici Embry.

Mă uit la el și apoi din nou la Ash și-i văd privindu-se unul pe celălalt. Simt că inima-mi explodează în piept și, fără niciun motiv, mi-amintesc cât de strâns și înfometat mi-e vaginul în clipa asta. Cât de gol.

– Greer, nu cred că ți-a fost prezentat formal domnul Președinte al Poloniei, spune Ash, reluând firul conversației, înainte ca oaspeții să perceapă tensiunea dintre noi trei. Greer, ți-l prezint pe Andrezej Lewandowski. Domnule Lewandowski, domnișoara este Greer Galloway, lector la *Georgetown* și o femeie foarte importantă pentru mine.

Lewandowski se apleacă și-mi depune un sărut rapid pe mână înainte de a-i da drumul, și chiar atunci Belvedere se apropie de noi.

– Domnule Președinte, sunteți așteptați pe ringul de dans.

– Cred că acesta este semnalul nostru, spune Ash. Domnule Președinte Lewandowski, ne faceți plăcerea să ne însoțiți împreună cu domana Lewandowski?

Oaspetele străin nu pare prea încântat, dar își ia soția și toți patru ne îndreptăm spre centrul sălii. Orchestra atacă o versiune instrumentală a unui

faimos cântec popular polonez. Sunt în brațele lui Ash, îmi trec mâna peste gâtul lui cald, iar el mă prinde de mijloc. Începem să ne mișcăm râzând de stilul lemnos de dans al lui Ash.

El se strâmbă la mine.

– Nu râde de mine. Habar nu ai cât a trebuit să exersez ca să dansez în halul ăsta. Eram și mai rău de-atât.

– Nu mi se pare posibil, râd conducându-ne mai la distanță de cuplul polonez. Cred că la un moment dat va trebui să stau puțin de vorbă cu instructorul tău.

– Când dorești, spune Ash, cu ochii licărind spre mine. E chiar aici.

Mă uit în direcția indicată de Ash cu capul și râd și mai tare.

– *Embry* te-a învățat să dansezi?!

– Când ești detașat în misiune, ai mulți timpi morți, spune Ash în defensivă pe un ton autoironic. Cumva trebuia să ne și distrăm.

– Așa că te-a învățat să dansezi?

– Dacă te întrebi, conduceam pe rând. Ash o spune în glumă, dar eu nu mă pot abține să nu mă gândesc la mâna sa înfiptă în smoching-ul lui Embry și la cum Embry stătea îngenuncheat pe jos, la picioarele lui Ash.

Ash remarcă roșeața din obrajii mei, ridică mâna și îmi mângâie fața cu buricele degetelor.

– Te-ai îmbujorat, remarcă.

– Eu... nu. N-am cum să-i spun ce-mi trece prin cap în momentul ăsta. M-am încălzit.

Mă privește o clipă și văd cum înregistrează momentul și-l pune deoparte pentru mai târziu. Apoi îmi spune dezinvolt:

— Se pare că tu și Embry v-ați împrietenit imediat.

Ei bine, dacă înainte eram îmbujorată, probabil fața îmi arde acum. Reușesc doar să dau din cap, deși o voce în mintea mea urlă: *Spune-i adevărul, spune-i adevărul!*

— Mă bucur că vă înțelegeți așa bine, continuă. În afară de mama și de sora mea, voi sunteți cele mai importante persoane din lume pentru mine și-mi doresc să fim apropiați.

N-ai idee ce apropiați suntem eu și Embry, aș vrea să spun. Ar trebui să spun. Dar cuvintele îmi rămân blocate în gât.

Eu și Embry nu suntem împreună și nici nu vom fi vreodată, așa că ce diferență poate face ce-a fost? Dacă-i spun lui Ash despre noaptea aceea din Chicago, nu fac altceva decât să adaug tensiune între noi trei, și se pare că s-a adunat deja suficient de multă.

Încetează să cauți scuze raționale. Știi foarte bine că nu e în regulă să minți. Spune adevărul!

Dar momentul a trecut. Ne învârtim pe ringul de dans, când Ash îmi spune:

— Am auzit că ai avut plăcerea de a face cunoștință cu doamna senator Leffey.

— Da, am răspuns, un pic acru. Eu și ea nu vom deveni prietene prea repede, în caz că te întrebi.

Râde.

– Mi-am imaginat că nu. Ce ți-a spus?

În cazul acesta decid să fiu sinceră.

– Mi-a spus că ați fost amanți. Mi-a spus că ești un mincinos. M-a avertizat că habar nu am în ce m-am băgat.

Ash clipește uimit.

– Mamă! A mers direct la subiect, eh?

– Mda.

Chipul îi devine gânditor.

– Mă tem că Morgan nu prea mă are la inimă.

– De ce?

Oftează.

– Din multe cauze. Prea multe ca să le enumăr. În realitate, are atât de multe motive să nu mă placă, încât pare destinat să fie așa. Ne e scris să fim dușmani.

– Bănuiesc că toate motivele astea nu existau când v-ați tras-o.

Mâna sa mă cuprinde dintr-odată strâns și posesiv, mă apropie și mai tare de el, încât pot simți materialul rochiei frecându-se de picioarele lui.

– Ești frumoasă când ești geloasă, spune aplecându-se să-mi șoptească la ureche. Răsuflarea sa caldă pe piele mă face să mă înfior.

– Dar nu ai motive să fii, încheie, îndreptându-se. S-a întâmplat acum multă vreme. Nu m-am culcat cu ea de paisprezece ani.

Sunt pe punctul de a respira ușurată când el continuă, confesându-se:

– Dar am mai avut interacțiuni sexuale de atunci.

Simt din nou împunsăturile geloziei între coaste.

— Și când a fost ultima dată când ați avut interacțiuni sexuale?

Ochii lui verzi și profund spășiți îi caută pe ai mei în lumina difuză din sala de mese.

— Acum o lună.

— Acum o lună?! repet.

Îmi vine să mă smulg din brațele lui și să o iau la sănătoasa, dar nu pot, nu pot, nu pot. Prea mulți ochi ne privesc, prea multe reputații sunt în joc, și, în plus, trecutul lui Ash nu ar trebui să mă privească. Nu pot să am pretenții în legătură cu orice s-ar fi întâmplat înainte de sărutul nostru de la *St. Thomas Becket*.

Ash mă strânge și mai tare, aplecându-și capul mai aproape de al meu. Ticălosul este incredibil de arătos în momentul ăsta. Linii cizelate și gură plină. Mi-e imposibil să-l îndepărtez sau să-l ignor.

— După moartea lui Jenny, spune cu voce scăzută, nu mai eram eu. Cancerul a apărut atât de repede, a murit la două săptămâni după ce a fost diagnosticată. Nici n-am avut timp să jelesc sau să procesez ce se întâmplase, eram în plină campanie. O campanie la care nici măcar nu mai doream să particip. La funeralii, m-am simțit ca un impostor în propria mea viață. Ca și cum m-aș fi trezit în corpul altui bărbat. Când mă uitam în oglindă, nu mă vedeam pe mine. Nu-mi mai puteam auzi vocea. Îmi încheiam manșetele și mâinile nu păreau ale mele. Parcă erau mâinile unei marionete. Ca un fel de mașinărie inteligentă făcută din lemn, nu din carne și din oase.

E prima oară când îmi vorbește despre Jenny și mi se frânge inima pentru el, pentru acel Ash care cu un an în urmă se simțea ca un naufragiat. Mi-am strâns mâna pe gâtul lui și el a oftat de parcă gestul l-ar fi alinat.

— Cu Morgan m-am reîntâlnit de nenumărate ori după relația noastră care a durat doar o săptămână acum multă vreme. Este sora vitregă a celui mai bun prieten al meu și un senator puternic în Comitetul pentru Afaceri externe din Camera Reprezentanților a Congresului Statelor Unite. Lumile noastre s-au încrucișat adesea. Și, la o săptămână după moartea lui Jenny, s-a întâmpnat din nou. Merlin m-a convins să revin la programul campaniei, un discurs electoral în Virginia ar fi trebuit să fie ceva extrem de ușor. Era vorba despre un mesaj pe care îl promovam de ani de zile în toate statele care sprijineau forțele armate. Și-am dat-o-n bară. M-am încurcat și bâlbâit și n-a fost un dezastru la momentul respectiv doar pentru că toată lumea era înțelegătoare cu soțul îndoliat, dar nu avea să funcționeze pe termen lung. Și știam, eram perfect conștient de faptul că nu reușeam să mă adun, că voi pierde, indiferent de câte imagini cu mine depunând un trandafir pe mormântul soției ar fi fost postate pe *Tweeter*.

M-am întors acasă în seara aceea decis să mă îmbăt. Hotărâsem că a doua zi aveam să-l sun pe Merlin și să-i spun că se terminase. Că mă voi retrage din cursă. Era oricum un fel de *fata morgana* să candidez ca independent, iar în starea în care mă aflam, era imposibil să câștig. Eram ca o cochilie goală. O umbră.

— Dar nu l-ai sunat, am murmurat. Ce te-a făcut să te răzgândești?

Mă fixează cu ochii.

– Morgan.

Ah. Cuțit. Coaste. Mă înțepă o gelozie urâtă.

– A apărut la ușa mea în acea noapte. Nu mai schimbaserăm două cuvinte prietenești de paisprezece ani. *Știu ce-ți trebuie.* Doar atât a spus. Și apoi m-a dus într-un loc pe care-l frecventează ea de aici, din oraș. Un sex club.

Un sex club?!

Face o pauză și zâmbește văzându-mă atât de uimită.

– Pentru o persoană care se declară submisivă, pari șocată de idee, iubito.

– Nu, nu, mă grăbesc să-mi minimizez reacția. Este în regulă. Sunt singură că foarte multă lume frecventează astfel de locuri și chestii d-astea... Mă opresc din bâlbâit realizând cât de ridicol sună.

Râde scurt.

– Uit repede, spune, cât de tânără ești. Cât de puțină experiență ai. E normal să fii șocată. Doar că... vreau să înțelegi prin ce treceam atunci. De ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat și motivul pentru care am făcut ce-am făcut.

Respiră adânc și continuă.

– Știam de multă vreme că gusturile mele sexuale erau un pic... extreme. Această parte din mine fusese tot timpul acolo, bănuiesc, dar războiul, închide ochii pentru un moment și-i deschide din nou, a transformat-o în necesitate. A crescut, și-a crescut, până a devenit imposibil de ignorat, o nevoie pe care o simțeam ca pe un foc în vene, căreia nu-i

mai puteam controla forța. Nu am reușit să o extirp din mine, indiferent cât de mult am încercat. Și-am încercat. Cu Jenny, am încercat ani la rândul. Ea nu era ca tine Greer, niciun pic. Mă iubea atât de mult și voia să mă satisfacă, dar o simțeam tresărind ori de câte ori îmi pierdeam controlul și deveneam prea brutal. Puteam vedea cum corpul ei nu răspunde la altceva decât la tandrețe. Am iubit-o, Greer. I-am dat toată tandrețea pe care i-o puteam dăruia, dar după ce adormea noaptea, eu rămâneam treaz și mă gândeam la tine. O umbră îi trece peste față. Nu sunt mândru de asta. Dar era ca și cum, cu cât încercam mai mult să mă lupt cu latura asta a mea, cu atât mai puternică devenea nevoia și cu atât mai complexe deveneau fanteziile. Mă imaginam eliberându-mi frustrarea asupra ta. Toate lucrurile pe care nu i le puteam face soției mele ți le făceam ție, în mintea mea. Te mușcam, te pălmuiam, te legam, te biciuiam, te umpleam de lubrifianț. Și-n fanteziile mele tu îmi mulțumeai. Plină de urme și de sperma mea, cu machiajul scurs pe față, îmi mulțumeai. Și apoi ți-o trăgeam iar.

– Doamne, Ash, spun cu respirația tăiată.

– Am exagerat? mă întreabă cu fruntea traversată de o linie de îngrijorare.

– Putem să plecăm acum de la dîneu? Vreau să-mi faci chiar acum toate lucrurile alea.

Mă ciupește ușor de talie.

– Comportă-te frumos. Tocmai îți mărturisesc ce soț îngrozitor am fost pentru Jenny. Dacă ai fi isteată, te-ai gândi de două ori înainte să te atașezi de mine.

– Ai rănit-o vreodată pe Jenny? Ai făcut ceva ce ea nu și-a dorit?

– Nu.

– Ai făcut tot ce ai putut să o iubești și să ai grijă de ea?

Închide ochii.

– Da.

– Atunci n-am nevoie să mă gândesc de două ori la nimic, îl asigur, mângâindu-l pe ceafă. Ar fi trebuit să fii onest cu ea și nu cred că a fost corect să te gândești așa mult în felul acela la mine. Dar date fiind circumstanțele, e pardonabil, și nu cred că se va întâmpla între noi.

– Tu ești fantezia mea, mi-a susurat murdar, și, Doamne, cum a sunat! Mi s-au întărit sfârcurile doar auzindu-l.

– Ce s-a întâmplat când Morgan te-a dus la acel sex club? După ani în care ți-ai negat genul de sex de care aveai nevoie?

– Stai să o luăm pe rând, Greer. În primul rând nu am făcut sex în noaptea aceea la club. Nu am făcut sex cu nicio femeie de la moartea lui Jenny. Tu vei fi prima.

Respir ușurată și complimentul mă excită.

– Dar, da, la club a fost prima dată când mi-am putut manifesta dorința de a domina. Morgan m-a prezentat unor dominatori cu experiență care mi-au arătat exact cum trebuie să-mi exercit controlul, cum să produc durere în siguranță, și apoi am întâlnit persoane submisive care își doreau să fie dominate de mine. Dar în prima noapte nu am întâlnit pe nimeni. Am ajuns la club și chiar acolo, în văzul tuturor, Morgan s-a dezbrăcat și mi-a pus un bici în mână.

– Și ce s-a întâmplat după? Ai lovit-o?

– Da, am lovit-o. Zâmbește, dar cu regret. După trei lovituri mi s-a sculat. După cinci, mi-am putut aminti din nou cum suna vocea mea. Și după zece, mâinile care strângeau biciul erau din nou mâinile mele. Eram din nou eu. Cumva.

– Dar nu ai făcut sex...

O expresie de dezgust feroce i-a trecut pe chip atât de repede, încât am avut impresia că mi-o imaginasem.

– M-a excitat faptul că mă manifestam ca dominator, nu femeia pe care o dominam. Nu mi-am imaginat-o pe ea și dacă nu aș fi fost atât de distrus de moartea lui Jenny, nu aș fi permis niciodată să se ajungă atât de departe. Am aruncat biciul pe jos, am chemat un taxi și am lăsat-o goală în camera aceea. Când am sunat-o a doua zi, i-am spus că nu o voi mai atinge niciodată, dar că aveam nevoie să mă mai întorc în locul ăla. Ceea ce i-a convenit, pentru că oricum prefera să stea de partea cealaltă a biciului. Și de atunci am mers la club de multe ori cu ea, dar niciodată ca prima dată. Nu ne-am atins niciodată, nici cu biciul, nici altfel.

Povestea mă satisface, dar nu de tot.

– Nu înțeleg cum te poate urî atât de mult și totuși să accepte să o biciuiești. Mai ales dacă și ea este o dominatoare.

– A fost un gest generos din partea ei, recunoaște el, deși toți dominatorii din club sunt obligați să se supună biciului sau loviturilor o dată sau de două ori ca parte din antrenament. Iar în ceea ce privește motivul pentru care Morgan și cu mine suntem legați într-un fel unic pe care nu-l putem nici

nega, nici schimba... Ash ridică din umeri. Bănuiesc că oricât de mult m-ar urî, există o latură a ei care se simte obligată să-mi ofere empatie sau alinare. Cred că de aceea ea a înțeles mai bine ca alții, și-a amintit de vremurile noastre împreună și probabil așa a știut exact ce aveam nevoie. Suntem dușmani politici, dar pe teren neutru ne respectăm unul pe celălalt. În definitiv, avem multe în comun.

Dau din cap. Cred că încep să înțeleg locul lui Morgan în povestea lui Ash, deși faptul că înțeleg nu-mi domolește sentimentul de invidie care mă cuprinde când mă gândesc la ei doi, la club, împreună, sau la faptul că au făcut sex.

– Deci ai fost biciuit ca parte din antrenament? întreb curioasă. Mi-e greu să mi-l imaginez pe soldatul meu musculos legat și supus, așteptând să fie lovit.

– Am lăsat să mi se facă tot ce-mi doresc să fac la rândul meu. Nu cred că este sigur sau corect să faci unei persoane ceva fără să știi exact ce experimentează. Se apleacă mai aproape de urechea mea. Și *tot* înseamnă o listă foarte lungă, Greer. Sper că ești pregătită.

– Oh, da.

Mă trage înapoi spre el cu un zâmbet.

– Știam că vei fi.

– Și identitatea ta? E în siguranță la cubul acela? Morgan ar putea dezvălui presei că ați fost acolo împreună? Există vreo fotografie compromițătoare?

Râde.

– Mica mea prințesă expertă în politică. Desigur că mintea ta merge direct acolo, la scandalul politic. Da, identitatea mea a fost și este în siguranță. Clubul

e frecventat de oameni din congres, de ambasadori, de demnitari străini. Au un acord de confidențialitate de fier. Dacă l-ar viola, ar fi ruinați din toate punctele de vedere. Crede-mă, omul care conduce acest club are mai multă putere decât mine. Și nu sunt primul Președinte care a fost oaspetele lor.

Mă strâmb, gândindu-mă la Președintele precedent, un democrat cu început de chelie, sprâncene groase și costume jalnice.

– Bleah.

– Mda.

– Domnule Președinte, se aude o voce în apropiere. Ne oprim din dans. Spre noi se îndreaptă o femeie de culoare, înaltă, îmbrăcată cu o rochie verde smarald care-i acoperă curbele înguste, fluturând în jurul gleznelor. Toată lumea pare a o urmări traversând ringul de dans aproape gol, pe de o parte pentru că este extrem de frumoasă, cu pielea foarte închisă la culoare, pomeții înalți, părul natural lung, care tresaltă la fiecare pas, pe de alta pentru că este Kay Colchester, sora vitregă a lui Ash și Șefa de Cabinet. Nu ne-ar fi întrerupt decât cu motive extrem de serioase.

– Key, spune Ash. Ce se întâmplă?

– Sunt mișcări de trupe de-a lungul graniței Carpatiei cu Ucraina. Nu s-au înregistrat treceri dincolo de graniță, dar numărul trupelor a crescut semnificativ. Experții noștri în urmărire și localizare prin satelit tocmai au primit imaginile; a fost totul foarte bine camuflat, ceea ce înseamnă că e mai mult decât spectacol. Pun la cale ceva și vor ca nimeni să nu afle despre asta.

Bărbatul cu care dansam dispare și e înlocuit de altul, calm și detașat. Sânge rece și putere.

– Unde urmează să fiu informat?

– În Sala de Criză. Nu o să dureze mult. Maxim douăzeci de minute.

Ash dă afirmativ din cap.

– După aceea voi avea nevoie să vorbesc cu oamenii noștri din Ucraina și Polonia. Poate și cu cei din Slovacia. O să sun de la reședință.

– Da, domnule. Iau măsurile necesare. Ochii lui Key alunecă spre mine și expresia preocupată se înseninează. Tu trebuie să fii Greer. Nici nu știi ce bucuroasă sunt că fratele meu se vede cu cineva.

Ne dăm mâna în timp ce Ash oftează.

– Toată lumea repetă același lucru. De parcă le-ar fi fost imposibil să lucreze cu mine până acum.

– Ei bine, să spunem că sunt bucuroasă că te descarci pe Embry, altfel noi ceilalți am fi avut mult mai mult de suferit.

– Cu Embry mă descarc doar când mi-o cere, spune Ash aruncându-mi un zâmbet, iar eu îi răspund cu un zâmbet tremurat, știind că e o glumă, dar fără să mă pot împiedica să-mi mușc buzele doar imaginându-mi.

– Oricum, spune Kay dându-și ochii peste cap, fratele meu a fost un om complet diferit săptămâna asta. Trebuie să înțelegi că a fost dintotdeauna un tip politicos și plin de respect, niciodată rău. Dar în niciun caz vorbăreț. E tot timpul serios și nu vorbește decât despre muncă. Dar de o săptămână încoace, l-am surprins *zâmbind*. În fața *altor persoane*. Iar uneori chiar a *râs*. I-a dispărut privirea goală.

— Ash zâmbește tot timpul, spun, ridicând ochii spre el.

— Când sunt cu tine, răspunde, cu căldură în voce. Se apleacă și mă aștept să mă sărute pe obraz, dar el mă sărută pe gât făcându-mă să mi se înmoaie genunchii. Ringul de dans se acoperă de murmure și nici nu vreau să mă gândesc la câte telefoane au fotografiat buzele Președintelui pe gâtul meu.

Dar se vede că nu-i pasă. Își apropie fruntea de a mea și vorbește încet, astfel încât Kay să nu-l audă.

— Trebuie să merg în Sala de Criză acum. Și o să mai trebuiască să lucrez și după aceea.

— Pot pleca, mă ofer. Știu c-ai zis că vom petrece timp împreună după cină, dar...

— Stai, spune. Vreau să stai.

— Și să te aștept?

— Oh, da. Vocea i se gătuie ușor. Vrei?

— Da, susur.

— O să-l rog pe Belvedere să te conducă la reședință. O să-ți trimit mesaje cu instrucțiuni. Să îți telefonul aproape.

— O să-l țin.

— Fata mea ascultătoare. Îmi mai dă o sărutare pe gât, se întoarce și pleacă. Se strecoară afară împreună cu Key și văd silueta lui Embry urmându-i.

Trag aer în piept, traversez mulțimea de curioși cu toată demnitatea de care sunt capabilă și plec să-l caut pe Belvedere.

Deși m-aș descurca și singură să ajung până la scările care duc la etaj, îi sunt recunoscătoare lui Belvedere că mă însoțește, ținând departe oaspeții și jurnaliștii, conducându-mă cu gesturi sigure prin mulțime.

– Deci, cum ți s-a părut primul eveniment oficial? mă întreabă acesta când ajungem în sfârșit pe scară.

Mă gândesc la Morgan Leffey și la ce mi-a spus Ash despre club.

– Revelatoare.

Pare a înțelege exact la ce mă refer.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu doamna senator Leffey. Dacă aș fi aflat mai devreme, i-aș fi mutat locul. Dar secretarul însărcinat cu organizarea de evenimente știe de-acum și nu se va mai repeta.

Îmi pun mâna pe brațul său în timp ce urcăm.

– Nu e necesar. Mă descurc cu ea, mai ales acum că știu cine e și cum se va comporta.

– Doar să fii atentă, spune Belvedere. Ochelarii cu rama groasă de hipster nu reușesc să ascundă o expresie de îngrijorare. Este mai bine să nu ai un dușman precum senatorul Leffey.

– Nu este dușmanul meu, obiectez. Doar pentru că amândouă suntem legate de același bărbat, nu înseamnă că trebuie să ne urâm.

– Este foarte cumsecade din partea ta, dar trebuie să fii conștientă că nu depinde doar de tine. Depinde și de ea. Și are o reputație de persoană care calcă pe cadavre.

– Nu o să fiu un cadavru în calea ei, spun cu o siguranță pe care nu o simt. De ce să fiu? Nu sunt un rival politic, nu reprezint niciun fel de amenințare pentru ea.

Ajungem la capătul scării și Belvedere se uită spre mine.

– Cred că ești un pericol mult mai mare decât îți imaginezi.

Spusele sale seamănă atât de mult cu blestemul lui Merlin că trebuie să mă forțez pentru a mă relaxa. De ce e toată lumea e convinsă că sunt periculoasă?

– Dar nu vreau să reprezint niciun fel de amenințare, spun. Nu voi face nimic care s-o rănească pe Morgan. Tot ce-mi doresc este să fiu cu Ash.

Îngrijorarea sa se înmoaie, transformându-se în afecțiune.

– Știu. Și voi face tot ce-mi stă în putință să fiu de ajutor. Își aruncă un ochi la ceas. Dar acum trebuie să cobor și să-l aștept pe Președinte să termine ședința de informare. Ai tot ce-ți trebuie?

Fac cu mâna să-și vadă de-ale lui.

– Sunt fată mare, mă descurc și singură.

Strânge din umeri și coboară scările, câte două deodată, cu vâlvoiul de păr șaten săltând la fiecare

pas. În acel moment, telefonul îmi vibrează în poșetă. O dată. Și încă o dată. Și încă o dată.

Îl scot mergând pe hol. Este Ash și stomacul mi se strânge când citesc primul mesaj:

Dezbracă-te.

Ai cinci minute să te aranjezi și să te pregătești cum dorești

apoi vreau să te dezbraci și să iei pe tine doar o cămașă de-a mea. nimic altceva.

Văd cele trei puncte apărând și dispărând și mă întreb unde se află. În Sala de Criză? Se uită la fotografiile din satelit cu mișcări de trupe scriindu-mi în același timp cum vrea să mă găsească după ce termină?

o să îngenunchezi pe covor, în mijlocul camerei, cu mâinile la spate, privirea în jos, așteptându-mă

iar când voi ajunge acolo, vom fi deja într-un scenariu. Mi te poți adresa doar cu domnule sau domnule Președinte. Ai înțeles?

Îmi arunc deja pantofii din picioare în timp ce răspund. **Da, domnule.**

Urmează altă pauză, apoi: **fată ascultătoare.**

Mi-e greu să-mi desfac singură fermoarul rochiei, dar până la urmă reușesc să scap de straturile de mătase și tul, să-mi scot bikinii și sutienul fără bretele pe care le duc în garderobă ca să nu rămână la vedere. Apoi mă spăl pe dinți și folosesc baia, caut o cămașă de-a lui Ash și, după ce trec cele cinci minute, îngenunchez pe covor, cu nasturii de la cămașă închiși și mânecele suflecate. Îmi pun mâinile la spate

prinzându-mi fiecare antebraț cu mâna opusă, așa cum văzusem pe *Tumblr* că fac submisivii, și-mi înclin fața spre covor.

Devine aproape imediat incomod. Covorul mi se apasă pe genunchi cu sute de înțepături de fibră și mușchii brațelor mă dor din cauza poziției neobișnuite. Mă apucă milioane de nevoi, pe piele simt tot felul de senzații, mi-e sete, simt aerul puțin prea răcoros al camerei, mi se face foame pentru că mi-am lăsat cina pe jumătate nemâncată. Totul este amplificat și mistuitor. Nu pot folosi telefonul ca să-mi distrag atenția, nu-mi pot folosi ochii, nu există nicio barieră între mine și ce simte corpul meu. Nicio persoană, niciun gând. Nici munca, nici familia, prietenii sau responsabilitățile. Nu exist decât eu și o instrucțiune: *așteaptă*.

Așa că aștept, încercând să nu simt convulsii de agonie. Sunt obișnuită să-mi țin mintea și corpul ocupate, să umplu timpii morți corectând lucrări sau pregătind lecții sau făcând cercetare pentru cartea mea, iar asta e cea mai mare tortură, să stau nemișcată și să aștept.

Fără un ceas sau fără telefonul meu, timpul pare a se dilata și deforma, nu am idee cât stau așa, îngenuncheată, în camera în care nu se aude niciun zgomot, minute, ore sau ani, și mă cuprinde un sentiment rece de singurătate din cauza nemișcării și liniștii. Cât timp o să trebuiască să stau aici astfel? Ash nu m-ar lăsa să aștept mai mult de câteva minute, sunt sigură. Nu ar vrea să mă lase așa, plină de dureri și mâncărimi, înnebunind din cauza presiunii propriilor mele gânduri.

Sunt însă sigură de un singur lucru: își dorește controlul.

Vrea să mă supun și să simt disconfort. Să-mi doresc să-l satisfac.

Iar eu mor de dorința de a-l satisface.

Din momentul în care realizez acest lucru, mi-e mai ușor să rezist în poziția aceea, iar nemișcarea devine mai ușor de suportat. Acum are un sens, un motiv, iar motivul este Ash, singurul lucru pe care mi-l doresc. Mă gândesc la el în timp ce genunchii îmi urlă de durerea cauzată de presiunea covorului, gura mi se usucă și pielea mi se face de găină din cauza aerului răcoros din cameră. Mă eliberez de fiecare senzație pe rând, reducând totul la Ash și la focul care-mi arde ființa și, într-un final, totul dispare, lăsând în urmă o versiune distilată a mea. O versiune care stă în așteptare. Când ușa de la dormitorul lui Ash se deschide în sfârșit, levitez cumva în starea asta. Nu-mi ridic ochii, dar privesc cu înflăcărare pantofii lucioși în timp ce el pășește înăuntru. Dar respirația mi se blochează la apariția unei a doua perechi de pantofi.

Persoana înlemnește la jumătatea drumului, ca și cum cel care îi poartă ar fi avut un șoc la vedere mea îngenuncheată pe covor, cu mâinile la spate și sfârcurile împungând materialul subțire al unei cămăși bărbătești.

Apoi ușa de închide și Ash se lasă pe vine în fața mea.

– Poți ridica privirea acum, iubito.

Mă uit în sus spre el, spre bărbatul care nu s-a schimbat absolut deloc în minutele în care fuseserăm despărțiți, deși eu mă simțeam o cu totul altă persoană. Apoi privirea mi se îndreaptă în spatele său, la Embry, și tot ce simt este panică oarbă. Panică

provocată de faptul că sunt atât de expusă în fața lui. Panică provocată de tulburarea de pe chipul său, de repeziciunea cu care respiră uitându-se la mine fără să-și clintească privirea.

— Sper că ai avut încredere în mine, spune Ash. Sper că știai că o să am grijă să nu ți se întâmple nimic rău când mi te supui. M-am asigurat că nimeni nu avea să urce aici în timp ce tu m-ai așteptat.

Îmi smulg privirea de la Embry.

— Dar ai mai adus pe cineva cu tine. *Domnule*, adaug repede.

Ash dă din cap.

— Trebuie să dau câteva telefoane și o pot face de aici. Nu voiam să mai aștepti nicio secundă în plus, dar e necesar să fie și Embry prin apropiere când vorbesc cu oamenii noștri din Carpatia.

— Pot pleca, spun. Îl *implor*. Sau pot merge și aștepta în altă parte până termini de vorbit la telefon.

Nu-mi face asta în fața lui Embry. Sunt prea slabă să pot ascunde cât de mult îmi place.

— Nu, spune Ash. Vreau să stai.

— Ash, spune Embry din spatele lui, palid la față. Putem suna mâine dimineață la prima oră. Nu vreau să vă deranjez.

Vocea i se sparge la vederea lui Ash, care își plimbă un deget în sus pe coapsa mea, pe care apoi mi-l bagă cu atenție în vagin. În ciuda stânjenelii creată de prezența lui Embry, corpul meu privat îndelung de plăcere răspunde imediat. Încerc să mă împing mai tare în degetul acela, căutând și mai mult contact, și mai multă fricțiune.

– Atât de udă, murmură Ash.

Embry scoate un sunet sugrumat din poziția unde se află, lângă ușă.

Ash își retrage degetul și mi-l bagă în gură să-l curăț, ceea ce fac imediat, fără ezitare, cu orice urmă de bun-simț anihilată de concupiscentă. Îmi spun în gând că în niciun caz nu pot face asta în fața lui Embry. O să-mi facă rău și mie și lui, apoi Ash va înțelege de ce îl afectează.

Ash își șterge mâna pe haină și se ridică.

– Embry, o să folosim telefonul de lângă canapea, spune indicând spre cele două sofale mici din apropierea televizorului.

– Ia un loc, dacă dorești.

Embry îl privește pe Ash și apoi pe mine. Simt amintirea șoldurilor sale între pulpele mele, alunecarea sângelui pe piele, pasiunea oarbă cu care m-a sărutat și care ne-a consumat pe amândoi de dorință reciprocă. Corpul meu jinduiește după el, la fel cum jinduiește după Ash, dorindu-l pe unul sau pe amândoi, astfel încât nu mai reușesc nici măcar să-mi dau seama cum mă simt. Nu există altceva decât nevoia. Dorința.

– Embry, spune Ash. Pe canapea, te rog.

Embry trece dincolo de Ash fiind foarte atent să nu privească în direcția mea, aici, jos, pe covor.

– Ești sigur că asta vrei? îl întreabă încet pe Ash.

Ash se apropie de el acoperindu-i corpul cu al său, astfel încât să nu-l mai pot vedea pe Embry și se apleacă să-i spună ceva la ureche. Nu pot auzi ce, dar observ că postura lui Embry devine mai tensionată,

strânge mâinile în pumn ca și cum s-ar abține de la un gest violent. Doar că în momentul în care Ash se retrage, chipul lui Embry nu exprimă violență. N-aș ști să deslușesc figura lui, dar ceea ce văd mă face să tremur și întetește amintirea corpului său peste al meu.

Fără a mai adăuga ceva, Embry se îndreaptă spre canapea și se așază, cu postura straniu de relaxată. Ca și cum mai făcuse asta înainte.

O mai făcuse?

O mai făcuseră?

Ash îl privește ținându-și ochii departe de mine și mâinile în buzunar. Umerii îi sunt relaxați, pașii săi se dovedesc plini de o putere firească în vreme ce merge către canapeaua opusă și se așază picior peste picior. Cu degetele lungi și pricepute își dezleagă cravata și, în vreme ce trage de ea, îmi aruncă o privire indiferentă.

— Tărăște-te spre mine, spune.

Vocea îi sună nonșalant, chipul său denotă indiferență rece, dar îl simt disperat de dorință. Am avut fantezii despre asta ani de zile și el știe, își aduce aminte pe dinafară scrisoarea mea. Și-atunci de ce mă provoacă astfel când e atât de evident că nu o pot face? Nu mă pot târi cu Embry acolo, de față. Supunerea și umilința fățișe transformă actul în ceva incontestabil sexual și mi se pare o trădare s-o fac în fața altcuiva.

Dar Ash este cel care mi-o cere... Asta înseamnă că e în ordine așa?

— Tărăște-te, Greer, spune Ash nerăbdător de data asta.

Îmi regăsesc vocea.

– Dar, domnule, Embry e aici...

– În momentul ăsta este domnul Vicepreședinte pentru tine, mă întrerupe Ash.

– Domnule, mă corectez, domnul Vicepreședinte se află aici. O să mă vadă.

– Și?

Nu știu cum să răspund. Faptul se explică prin sine, nu există niciun *și*. Embry e aici și mă va vedea, iar eu îl voi vedea privindu-mă și tot ce am încercat să suprim săptămâna trecută va ieși la iveală.

– De ce faci asta? susur.

Ash își fixează ochii într-ai mei.

– Pentru că așa doresc, îmi răspunde simplu.

– Dar...

– Fără *dar*, Greer. Vrei cumva să îmi spui ceva?

Cuvântul de siguranță. Se referă la cuvântul de siguranță.

Îi privesc chipul și nu găsesc nicio urmă de iritare sau supărare, și înțeleg că-mi oferă opțiunea de a opri totul acum, fără întrebări, fără sentimente rănite sau resentimente. *Are încredere în mine*, mă gândesc, știe că îmi voi verbaliza nevoile dacă e necesar. Voi pleda pentru limitele mele. Și asta reprezintă punctul central al întregii situații, nu? Eu am încredere în controlul lui, el are încredere că voi vorbi dacă e necesar. Eu am încredere că se va opri când îi voi cere să se oprească și el are încredere că voi spune *stop* înainte de a fi rănită. Controlul său nu are niciun sens fără consimțământul meu, iar consimțământul meu nu are niciun sens dacă nu am încredere în bărbatul cu care accept să fac lucrurile astea.

Deci, am încredere în el?

Mă simt în siguranță?

Da.

Și da.

Îmi las privirea în jos și spun:

– Nu, domnule, nu am nimic de spus.

De pe canapeaua sa, Embry expiră, de ușurare sau groază, habar nu am.

– Bine, spune Ash. Atunci târăște-te.

Mă târăsc. Țin capul în jos ca să nu văd dacă Embry se uită sau nu, mă forțez să respir calm și mă apropiu de picioarele lui Ash mergând în patru labe. Ar trebui să mă simt degradată, acesta este scopul. De fapt, știind efectul pe care-l are asupra celor doi bărbați să mă vadă mergând pe covor ca o pisică, mă face să mă simt puternică. Ațâțătoare. Femelă. Aerul îmi atinge vaginul expus, cămașa mi se ridică peste fesele goale, șuvițele rătăcite îmi încadrează fața și simt că nu rezist, că mă ud și mai rău. Că mă încing și mai tare. Că mi se face și mai foame.

Ash îmi pune mâna pe cap cum ajung la el.

– Bravo, spune cu căldură, și simt un fior de plăcere pentru că mă laudă. Vino sus, poruncește, bătând cu palma pe pulpă.

Reușesc să nu mă uit la Embry urcându-mă pe canapea, dar îl aud în spatele meu mișcându-se neliniștit și percep un zgomot de material, de parcă și el și-ar desface cravata.

Ash mă apucă de mijloc cu ambele mâini și mă așază călare pe piciorul lui, cu vaginul apăsat

de mușchii tari ai coapsei sale. În momentul în care mă las cu toată greutatea pe el, îmi scapă un geamăt. Presiunea pe care o simt *acolo* toarnă gaz pe foc și trebuie să mă abțin să nu încep să mă frec de el.

– Ți-am promis că o să am grijă să ai orgasm în seara asta, spune Ash. Și asta fac.

– Domnule?

– Călărește-mă, freacă-te de mine, fă orice ai nevoie să termini. Dar va trebui să o faci în liniște pentru că eu voi vorbi la telefon.

Nu mă pot abține, mă uit peste umăr la Embry. Îmi fixează fundul, unde se sprijină de pulpa lui Ash, și când își dă seama că mă uit la el, își ridică ochii și se-nroșește. Mă aprind și eu de rușine. Am vrut să-l surprind uitându-se la mine. Mă întorc cu fața la Ash, mă privește îndeaproape și ochii lui verzi nu pierd niciun detaliu. Rușinea-mi coboară mai adânc de obraji, până jos, în stomac.

– Ce e asta? Un test cumva? întreb cu vocea tremurând.

– Nu e un test, răspunde Ash. Dar nu adaugă nimic altceva, ci continuă să mă privească cu ochii aceia mistuitori, perspicace.

Mi se declanșează sistemul de alarmă. Ne urmărește cu atenție, și pe mine, și pe Embry. Bănuiește ceva? Că avem un trecut? Sau doar că ne simțim atrași unul de celălalt?

– Domnule, susur. Nu știu dacă pot face asta în fața lui. Să jusez în fața lui.

Deși am făcut-o de câteva ori înainte....

– Eu cred că vrei, răspunde Ash. Undeva, în profunzime, o parte din tine își dorește ca el să te

vadă roșie și ciufulită, să vadă ce bine mi te supui, cât e de frumoasă păsărica ta. Nu-i așa?

O lacrimă se formează și-mi curge pe sub gene înainte să o pot opri.

— Nu vreau să stricăm ce avem, mă bálbái, coborând privirea și îndepărtând-o de chipul lui. Nu vreau să te nemulțumesc și nu vreau să mă părăsești din cauza asta.

— Oh, iubito, spune, cu voce moale. N-o să mă nemulțumești niciodată. Dacă e prea mult, spune-mi. Dar dacă nu e prea mult... atunci vreau să ai încredere în mine.

Am încredere în tine.

Încă ezit, iar telefonul sună și Ash își pune degetul la gură indicându-mi să tac. Îmi lipesc buzele pe când el se întinde spre telefon și apasă pe un buton pentru a prelua apelul pe difuzor.

— Colchester.

Se aude vocea lui Belvedere.

— Domnule Președinte, o am la telefon pe ambasadoarea Ucrainei și nu e pe o linie criptată. Preluați apelul?

— Da.

Se aude un clic, urmat de vocea unei femei în vârstă.

— Diana Cotter la telefon.

— Bună, Diana, o salută Ash. Scuză-mă că te sun pe neanunțate, dar voiam să discut cu tine înainte despre ce va întâmpla în următoarele două zile. Și este cineva aici cu noi, care nu are acces la informații clasificate, deci va trebui să avem grijă cum vorbim.

– Desigur, răspunde ea.

Embry, Ash și ambasadoarea încep să vorbească, Ash îi explică în câteva cuvinte că are nevoie să știe cam care e climatul politic în legătură cu Carpatia în momentul de față. Respectându-și angajamentul, Ash nu intră în detalii care necesită autorizație de nivel înalt, dar oricum e fascinant. Ascult atentă cu ochii lipiți de telefon, când simt un deget pe clitoris, tare și aspru, trasând cercuri mici în jurul mugurelui. Într-o clipă, toată dorința acumulată întreaga săptămână e acolo. Consumă tot, ștergând trecutul și prezentul, ștergând viitorul, distrugând totul, mai puțin dorința dureroasă pe care carnea mea o simte în vreme ce mă împing în degetul lui Ash.

El împinge la rândul său, tare, ciupindu-mă ușor de clitoris și făcându-mă să-mi dau ochii peste cap. O face din nou, să fie sigur, și gem, lipindu-mi apoi mâna de gură, realizând ceea ce tocmai am făcut, cu ochii țintă pe telefon.

Ash ridică o sprânceană parcă voind să-mi spună *poți să nu faci zgomot?* și eu dau din cap un pic frenetic, disperată să continue. Degetul său mă freacă într-un ritm constant, care nu se întrerupe niciun moment, în vreme ce el și Embry discută despre acordurile de frontieră, despre ONU și Președintele Carpatiei, iar eu mă izbesc de atingerea lui, zvârcolindu-mă pe coapsa sa pentru a simți mai multă presiune. Degetul se oprește când se apleacă să închidă telefonul, dar eu continui să mă mișc pe el, aplecându-mă înainte astfel încât clitorisul meu să se frece direct de pantalonii lui. Mă simt rușinată și obscenă, fără urmă de decență să mă frec așa de piciorul lui Ash ca o cățea în călduri. Să nu-mi pese că Embry mă privește în timp ce mă înjosesc în așa hal, cu mințile întunecate de plăcerea

cărnii. Nu mai există decât nevoia și, dacă doar așa mă pot elibera, atunci, la dracu, o fac!

Ash stă sprijinit cu un umăr pe brațul canapelei și cu capul susținut între degetul mare și arătător. Ereția care îi umflă pantalonii e masivă, cu atât mai erotică în costumul scump care o acoperă, dar expresia lui este perfect controlată. Doar pulsul zbatându-se pe latura gâtului îi trădează starea de excitare.

– Îți place? mă întreabă calm în vreme ce eu mă mișc pe el.

– Da, gâfâi.

Îmi trage o palmă tare peste fund. Tresar și gem.

– Da, *domnule*, încerc din nou.

– Bine. Deocamdată tot ce vei avea este pulpa mea. Dacă te porți bine, vei câștiga dreptul la mai mult. Poate gura mea. O vrei?

E suficient să vadă cum mă înfior pentru a afla răspunsul. Se uită dincolo de mine, la Embry.

– E bună, nu-i așa, Embry?

Vocea prietenului său e răgușită când răspunde.

– Da.

Ash îl privește, trecându-și un deget pe frunte.

– Mai vrei să pleci, Embry?

Din nou, Embry tace îndelung înainte să răspundă, dar când o face, îi dă un răspuns definitiv.

– Nu. Vreau să stau.

Un zâmbet curbează gura lui Ash.

– Așa mă gândeam și eu. Vrei să vezi mai mult? Vrei să o vezi toată? Fără cămașă, poate?

Embry face o pauză, care pare a dura o eternitate și, în pauza aceea, simt cinci ani de agonie.

– Da, răspunde Embry în final.

Ash își întoarce privirea la mine, iar fața sa nu exprimă satisfacție, ci altceva. Confirmare, poate. Ca și cum nu ar fi fost răspunsul lui Embry cel care i-a dezvăluit ce voia să știe, ci modul în care a răspuns.

– L-ai auzit pe Vicepreședinte, mi se adresează Ash coborând cu un deget pe nasturii cămășii. Dă-o jos.

Chiar și cu mintea încetoșată de ideea de a termina, tot ezit.

– Poți, te rog, poți... să mi-o scoți tu?

– Nu.

Vrea să mă pună s-o fac. Așa cum a vrut să mă târăsc. Fiecare pas făcut în seara asta este o răscruce și ce urmează după ea, nu știu, dar Ash se asigură că *eu* sunt cea care face fiecare pas. Că sunt perfect conștientă de rolul meu în toate acestea.

Îi întâlnesc ochii, cu fiecare gând furios, fiecare rugămintă scrise pe față și simt cum mâna îi alunecă sus pe coapsa mea și-o strânge, să mă liniștească. Ochii săi sunt atât de limpezi și de verzi, pupilele dilatate ca două lacuri negre de dorință. Nu spune nimic, nu face presiune, dar nu mă scapă din ochi, cu mâna blândă și caldă pe coapsa mea.

Îmi dă șansa să mă opresc. Un singur cuvânt și aș putea pune capăt chinului pentru toți trei.

Dar, Doamne, nu suport s-o fac. Câteodată e mai bine chinuit. Câteodată fructul oprit e prea dulce să nu-l muști.

Îmi ridic mâna și încep să desfac nasturii și amândoi bărbații expiră simultan. Ar trebui să urăsc senzația de putere pe care mi-o dă valul de poftă, dar nu fac asta. Simt că îmi vine natural. La fel ca îngenuncheatul sau târâtul. Ca statul în fața clasei de studenți sau răsfoitul prin cărți mai vechi decât colegiul la care lucrez. Ca și cum m-aș fi născut pentru asta.

Sunt lentă, dar nu pentru că intenționez să fiu seducătoare, ci pentru că mâinile îmi tremură atât de tare încât fiecare nasture e un chin. Dar merită. În momentul în care trag cămașa de pe umeri, observ că Ash aproape își pierde controlul. Alunecă sub mine și-mi strânge coapsa cu atâta forță, încât știu că o să mă învinețească. Își mușcă buza de jos.

— Atinge-te pe țâțe, îmi ordonă imediat ce-și revine. Mângâie-le cu mâinile și apoi trage-te de sfârcuri. Așa, exact așa. Futu-i!

Se mișcă din nou și-mi vine apă în gură când îi văd erecția, chiar și așa prin pantaloni. O vreau. Îl vreau în gura mea, în mine. Vreau să-l călăresc până-mi tremură picioarele, îl vreau atât de adânc în mine, încât să nu mai simt nimic. Când o să facem sex? În seara asta, sigur. Nu are cum să rabde mai mult, pentru că eu sunt sigură că nu pot.

Iau deja pilula anticoncepțională de când am început să ne frecventăm, astfel încât să nu mai trebuiască să așteptăm niciun moment în plus.

— Ce e, iubito? mă întreabă ridicând privirea de la mâinile mele, care sunt încă pe sâni, la fața mea.

Nu răspund imediat, iar el mă ciupește ușor de fund.

– Poți să-mi spui mereu adevărul, Greer. Nu o să te întreb despre lucruri pe care nu vreau să le știu.

– Te vreau în mine, spun pe nerăsuflăte. Vreau să te simt. Te rog... Ia-mă, te rog. Vă rog, domnule!

Ochii săi sclipesc amuzați, dar vocea devine din nou nonșalantă.

– Penisul meu este un privilegiu, iubito. Să fii regulat este un privilegiu. Iar privilegiile se câștigă.

Probabil m-am dezumflat imediat, iar el observă asta. Mă apucă de braț și adaugă:

– Când o să-ți iau păsărica, o să fie special. O singură dată va fi prima noastră dată și știu exact când vreau să se întâmple.

– Și de ce nu acum? mă plâng.

Ca răspuns îmi mai trage una peste fund. Întoarce-te cu fața la Embry. Vrea să-ți vadă țâțele astea fenomenale. Vrea să-ți vadă fața când juizezi.

Depășesc momentul protestelor și ezitărilor. Nu pot da vina pe desfrâu, pe Ash sau pe dorința mea de a fi supusă, adevărul este mult mai simplu și mult mai complicat de atât. Adevărul este că mi-o doresc. Vreau ca Embry să mă vadă. Poate fi un test sau un cadou. Oricum ar fi, Ash a decis așa.

Din momentul în care mă întorc către Embry, aerul din cameră se schimbă. Embry nu mai este un străin. Acum eu și el ne privim în ochi, sunt complet deschisă spre el, cu sânii dezgoliți, Plăcerea mea devine un spectacol pentru plăcerea lui. Și sub mine, simt valuri de putere și dorință emanând din Ash, ca și cum faptul că acum ne controlează pe amândoi excită o altă latură a naturii sale de dominator. Ca și cum, să mă privească pe mine dându-mă în spectacol

pentru Embry, este chiar mai erotic decât dacă am fi fost doar noi doi.

Telefonul sună din nou și Ash îmi spune *începe*, înainte de a răspunde la telefon. Ridică receptorul și vorbește, iar Embry vorbește și el, cu toate că vocea îi sună sugrumată și forțată, iar eu încep să mă frec de piciorul lui Ash cu ochii în ochii prietenului lui. În timp ce mă privește și încearcă să vorbească cu Ash, îmi trec mâna pe abdomen și apoi o ridic spre sâni, strângându-i tare, exact cum mi-i strânsese el în noaptea aceea la Chicago. Mă ating cum mă atinsese el atunci, de parcă nu va mai fi atins nicio femeie, niciodată. Ochii săi îmi urmăresc mâinile, dinții i se adâncesc în buze și, când încep să mă frec iar de pulpa lui Ash, mâna lui se strânge în pumn pe genunchi.

Îmi imaginez că-l simt în mine pe el, îmi imaginez că-l simt în mine pe Ash, mi-i imaginez în mine și cu mine pe amândoi. Apoi mi-i imaginez pe ei doi penetrându-se reciproc, îmi imaginez că suntem toți trei împreună, înnoțați și transpirați, împingându-ne unul în celălalt, și orice obstacol dintre noi dispare, fiecare centimetru fierbinte și fiecare gaură dulce devin disponibile fără alte întrebări.

Această ultimă imagine îmi grăbește plăcerea și-o multiplică la infinit, învârtindu-se mai strâns și mai strâns, până când mi se așază în partea din față a uterului ticăind ca un detonator. Sunt gata să explodez. Mâinile îmi cad pe genunchiul lui Ash în căutare de echilibru, mă înclin în față și-mi las capul să cadă urmărind orgasmul pe care-l aștept de o săptămână. Îl aud pe Ash închizând telefonul, iar printre șuvițele de păr care-mi acoperă fața îl văd pe Embry stând pe marginea canapelei, strângând și relaxând pumnul în mod repetat.

– Haide, fă-o pentru mine, spune Ash. Pentru noi.

Și-atunci o fac. Mă împing tare pe Ash și mă las dusă de val masându-mă de el, strigând în timp ce simt scânteia aprinzându-se și bomba detonând în ventrele mele. Unde de șoc par a se expanda din mine, unde ca de cutremur pulsând. Tremur încă pe pulpa lui Ash, gâfâi și respir întretăiat și continui să mă mișc până mulg fiecare uncie de extaz din tot ce se întâmplă. Plăcerea continuă și continuă, după ce fusese reprimată timp de o săptămână și alimentată de neliniștea pe care mi-o cauza Embry. Și-apoi încetez în sfârșit să mă mișc, cu trupul stors, și realizez că mâna lui Ash este în părul meu, trăgându-mi capul înapoi.

– A fost minunat, iubito, dar încă nu am terminat, mă informează. Mă apucă cu mâinile de mijloc, mă ridică și apoi mă așază pe podea, îngenuncheată în fața lui. Observ că am lăsat o pată mare de umezeală pe pantalonii săi. O urmă de mine.

– Ia uite ce-ai făcut.

Mă uit în jur după ceva cu care să pot curăța, dar el mă oprește înfigându-mi mâna în păr. Îmi duce gura la pată.

– Linge până se curăță.

Îmi închid ochii preț de o clipă, copleșită de umilință, dezumanizată, uimită de modul în care răspund, ca și cum m-ar fi acoperit cu o pătură caldă într-o noapte de iarnă. Vreau să mă înfășor în ea, să mă adăpostesc și să nu mai plec niciodată de-acolo. Nimic nu mi se pare mai natural, nimic nu a fost mai aproape de fanteziile mele din adolescență. Orice se va întâmpla între mine, Ash și Embry după noaptea asta va trebui pur și simplu să se întâmple, pentru că eu nu am nicio intenție să mă opresc.

Îmi deschid ochii și încep să-i ling pantalonii, simțindu-mă ca o pisică, iar senzația devine și mai puternică după ce Ash mă apasă pe spate, între omoplați, să mă curbeze și mai tare, să mă expună și mai mult. Aerul este rece pe vaginul umflat, sunt desfăcută complet, fiecare pliu, fiecare curbă udă și, tremurând, îmi dau seama că Ash face asta pentru ca Embry să-mi poată vedea sexul. Aș vrea să-i văd fața sau să-i aud vocea. Aș vrea să-l întreb dacă i-a plăcut ce a văzut, dacă și el își amintește noaptea aceea din Chicago când ne-am prăbușit din pat și m-a mâncat ca un înfometat în fața unui ospaț.

În timp ce ling urmele de mine, Ash îi spune lui Embry:

– Ți s-a sculat.

Embry nu vorbește, dar probabil dă din cap, pentru că Ash adaugă:

– Scoate-l afară. Arată-i lui Greer ce ți-a făcut.

Nu e nevoie ca Ash să-mi spună să mă întorc sau să mă forțeze. Inima îmi bubuie atât de tare, că o simt între picioare. Mă întorc spre Embry și-i văd mâna tremurând pe șliț. Văd nefericirea pe chipul său. Nefericirea aceea când îți dorești ceva atât de tare și știi că e complet greșit. Chiar dacă te gândești că e posibil să fie o capcană. Și totuși, iată-ne aici, dorindu-ne să continuăm, oricât de periculos ar fi.

Pe fruntea elegantă a lui Embry s-a format o cută adâncă de parcă s-ar concentra la ce face, desfăcându-și pantalonii cu gesturi lente și băgând mâna înăuntru. Apoi văd glandul, întunecat, dilatat, cu o picătură de umezeală pe fantă, și-mi ling buzele gândindu-mă la Chicago. Amintindu-mi cum penisul lui m-a invadat și revendicat. Cum m-a rupt și m-a regulat.

Embry observă cum îmi ling buzele și capul îi cade pe speteaza canapelei într-un geamăt.

– Scoate-l de tot, îl admonestează Ash. Arată-ni-l!

Din două mișcări repezi, Embry își lasă pantalonii mai jos, pe coapse, astfel încât toți cei douăzeci de centimetri sunt la vedere. Testiculele sunt mari și umflate, ca și cum ar fi pregătit să termine și, când se apucă de bază și-l îndreaptă spre noi, astfel încât glandul țintește direct spre tavan, văd cum mușchii stomacului și pulpele i se contractă.

Respiră repezit, cu ochii la Ash, continuând să se expună.

– Așa?

Mă surprinde răgușeala din vocea lui Ash când răspunde.

– Da. Exact așa.

Mă întorc repede spre Ash să-i studiez reacția, dar e din nou stăpân pe sine și atenția îi revine la mine. Mă privește, adresându-i-se lui Embry.

– Nu-i așa c-a fost drăguț s-o las pe Greer să termine așa?

– Da, răspunde Embry după o secundă dureroasă.

– Nu ar trebui să-mi mulțumească? Ash își plimbă un deget pe maxilarul meu și mă privește fix în ochi.

Mă cutremur sub atingerea sa.

– Nu ar fi politicos?

Se aude o respirație.

– Da.

– Embry, cum crezi că ar trebui să-mi mulțumească? Cu gura? Cu mâinile?

– Eu... respiră greu. Cu gura. Ar trebui să-ți mulțumească folosindu-și gura.

– Îmi place foarte mult ideea, e de acord Ash. Ia-l în gură, iubito. Arată-mi recunoștință.

Oh, Doamne, în sfârșit! Mă înfig în el cu atâta entuziasm încât zâmbește, dar zâmbetul îi dispare imediat ce-mi pun mâinile pe erecția pe care mi-am dorit-o toată seara. Nu pierd timp. I-o sug, îl împing în gură imediat, cât de adânc pot, înghițind în jurul glandului său în timp ce se freacă de interiorul gâtului meu.

– Ah, băga-mi-aș, geme gros, cu mâna mare alunecându-mi prin păr, oprindu-se apoi pe ceafă. Da, iubito, așa. Așa!

– Cum... cum e? întreabă Embry.

– Fierbinte. Ud. Mă murdărește cu rujul de pe buze la bază. Futu-i! înjură în timp ce eu încep să sug cât pot de repede. E al dracului de pofticioasă. Uite ce-mi face.

– Mă uit, răspunde Embry pierdut.

Îmi pun mâinile pe pulpele lui Ash și-mi place la nebunie să-i simt mușchii tari în palme, tensiunea și contracțiile care-mi relevă ceea ce chipul său stoic nu vrea să-mi arate. Uit de tot, sânii mi se balansează, părul mi se desface și nu mă gândesc decât la un singur lucru: să-l posed pe Ash. Reîncep mișcări lungi, adânci, lăsându-l să-mi reguleze gura și asta îl dezlanțuie. După două sau trei minute, preia controlul, îmi prinde capul cu ambele mâini mișcându-mi-se în gură și lăsându-mă să respir după

fiecare două mișcări. Icnesc, lacrimile mi se scurg pe obraji, îmi curg balele, dar lui Ash nu-i pasă.

— Așa, șoptește printre dinți, cu capul căzându-i pe spate din nou. Golește-mă. Ia-l tot, ia tot. Ah, băga-mi-aș, iubito!! Acum, vine.

Jeturi fierbinți îmi ating fundul gâtului, pulsații dense și lungi. Scoate un geamăt adânc de animal când atinge climaxul. Îmi ține capul lipit de el și continuă să se miște consumându-și orgasmul, asigurându-se că mi-a ajuns în gură fiecare picătură din laptele său, apoi strânsoarea se relaxează și-mi dă drumul. Fără să mi-o mai ceară, îl ling de la gland la bază, curățându-i carnea satisfăcută, până simt un deget sub bărbie. Îmi ridic fața spre el. Chipul său exprimă atâta căldură și mândrie, încât simt lacrimi proaspete formându-mi-se sub pleoape.

— Bravo, prințesa mea mică, spune Președintele. Sunt foarte mândru de tine.

Doar în lumea aceasta, în contextul acesta, doar cu bărbatul acesta cuvintele mă frâng. Am o viață a mea, am obiective, am o putere a mea și, totuși, în camera asta, nimic din toate astea nu contează. Seara aceasta a fost grea, seara aceasta a părut *imposibilă* și din cauza asta laudele lui Ash și consecințele emoționale ale faptului că totul s-a petrecut în fața fostului meu iubit, îmi declanșează un val de lacrimi cu care nu mă pot lupta. Îmi îngrop fața în poala lui Ash, să nu mă vadă plângând.

Vreau ca Ash să fie mândru de mine când punem în scenă toate astea. Îmi doresc foarte mult.

Mă mângâie pe păr, apoi se oprește brusc, mă dă la o parte delicat, dar repezit, pentru a putea sări în picioare. Ridic ochii confuză, cu vederea încețoșată

și-mi dau seama că Embry s-a ridicat și se îndreptă spre ușă, bâjbâind să-și încheie șlițul. Ash străbate camera cu pași mari și-și proptește mâna de ușa pe care Embry încearcă s-o deschidă, închizând-o la loc și blocându-l pe Embry între suprafața de lemn și corpul său.

Embry se întoarce cu fața la Ash.

– Lasă-mă să plec, te rog, spune nefericit. Te rog...

– Ești încă erect, îi spune Ash. Nu-i așa?

– Nu pot sta aici.

– Te las să pleci doar dacă-mi arăți că nu mai ești erect, spune Ash, și nu cred să fi auzit vreodată ceva atât de subtil și amenințător și murdar.

– Scoate-l și arată-mi! Demonstrează-mi că nu vrei asta și poți pleca.

Chipul frumos al lui Embry e deformat de o dulce tortură, maxilarul său, acoperit de o barbă scurtă, e tensionat de suferință.

– Știu ce joc joci, și știu că o să pierd.

Știe pentru că a mai jucat jocul ăsta cu Ash? Ce istorii îi leagă pe bărbații ăștia?

Embry îl roagă din nou, cu suferința transformată în furie.

– Ash, te rog!

– Eu și cu tine nu avem un cuvânt de siguranță, spune Ash. Și dacă am avea, nu ar fi *te rog*. Trebuie s-o aduc pe Greer aici să te ajute?

– Nu! se răstește Embry. Nu. Eu... Fie!

În cameră se face liniște totală când Embry cedează voinței lui Ash, își desface pantalonii și-și descoperă penisul încet. E mai tare ca niciodată, umflat și închis la culoare și pulsează cu fiecare bătaie de inimă. Deși abia juisasem, simt cum vaginul îmi ia foc din nou.

– Ești mulțumit acum? întrebă Embry.

Ash nu-i răspunde, dar se întoarce spre mine.

– Adu rochia ta. Cea pe care ai purtat-o în seara asta. Adu-mi-o.

Mă ridic repede de pe jos vrând să-l ascult, grăbindu-mă să ajung în garderobă și mă întorc cu o grămadă de mătase bleu. Embry și Ash nu se mișcă. Glandul lui Embry s-a umplut cu lichid preseminal și strălucește în lumina ambientală din dormitor. Ash își ține încă mâna pe ușă, lipită de suprafața de lemn, exact lângă capul lui Embry. Postura are ceva intim, chiar dacă nu se ating, și modul în care se privesc este saturat de genul acela de violență născută din mânie.

Îi dau rochia lui Ash și el i-o dă lui Embry.

– Ușurează-te.

– Ce? Vocea lui Embry se blochează incredul, nemaiputând să respire.

Ash indică rochia cu capul.

– E moale, nu-i așa? Rochia. Greer arăta atât de bine în ea, nu? Ca o afurisită de prințesă, așa ai spus când ai văzut-o. Nu te-ai gândit să i-o tragi îmbrăcată așa?

Îngheț. Ochii lui Embry se dilată. E torturat.

Ash continuă.

– Te-ai gândit să-ți mângâi penisul dezgolit pe toată mătasea asta înainte să-l bagi în păsărica aia mică a ei? La cum s-ar simți mătasea mototolită în mâna ta în timp ce-o țintuiești de perete și-o regulezi?

– Ash, spun simțind că mă înec.

Mă ignoră.

– Cred că i-ar fi plăcut. Să te urmărească murdărindu-i rochia scumpă ca și cum ai murdări-o pe ea. Și ar fi fost atât de bine, nu? Toată mătasea aceea albastră și păsărica dulce. Cea mai frumoasă femeie din încăpere, sclava mădularului tău.

Embry se holbează la el.

– Știu de ce faci asta. Știu.

Și atât. Nicio explicație, nicio replică de apărare, nicio logică. E ceea ce dorește Ash și, prin urmare, scena respectivă e obligatorie.

– Acum înfășoară-ți penisul cu rochia și eliberează-te.

Vocea lui Ash devine seducătoare. Întunecată și tentantă.

– Pun pariu că e suficient să te împingi în ea de câteva ori, așa-i? Și-o să fie atât de bine să regulezi rochia asta care te-a obsedat toată seara. S-o marchezi. E așa bine să-i arăți lui Greer cât îți se face în vreme ce te prefaci c-o regulezi pe ea, cu câtă spermă ai umple-o dacă te-ar lăsa.

– Iisuse, găfâie Embry, și începe să se masturbeze cu rochia mea, mușchiul brațului său contractându-se. Mătasea alunecă ușor pe carnea sa întinsă, susurând pe penisul lui.

– Ah, Doamne.... Ultimele cuvinte se sparg într-un geamăt. Capul îi cade înapoi lovindu-se de uşă. Embry e pierdut în sine, dar nu rezistă tentaţiei de a privi cum mătasea se mişcă pe el şi-şi apleacă privirea în jos. Toţi trei ne uităm cum intră şi iese din mătase, aspru şi masculin, în contrast cu materialul bleu, uşor.

Aşa cum tocmai îi spusese Ash, nu durează mult şi expirând cutremurat, Embry se eliberează. Dâre lungi de spermă se împrăştie pe rochia mea, jet după jet, fiecare pulsaţie fiind însoţită de un spasm al şoldurilor şi de un geamăt epuizat. Sfârcurile mi se întăresc atât de rău că mă dor, la fel şi vaginul, şi mor de dorinţă să-l simt pe Embry în mine chiar acum. Să simt spasmele şoldurilor împingându-se în interiorul meu. Să fie a mea toată sperma aia.

După alte câteva mişcări în mătase, încetineşte, trântindu-şi spatele de uşă şi lăsând rochia să cadă pe jos.

– E mai bine acum? întreabă Ash. Nu a fost bine să scapi de senzaţia aia apăsătoare de dorinţă?

Embry dă din cap, fără cuvinte, cu ochii încă închişi, cu pulsul bubuindu-i pe gât.

– Şi lui Greer i-a plăcut. Nu-i așa că ți-a plăcut?

Obrajii îmi devin stacojii, dar răspund sincer.

– Da, domnule.

Embry îşi ridică pantalonii şi şi-i încheie, trecându-şi o mână peste faţă. Arată năucit, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, cu ochii albaştri pierduţi. Vocea îi sună nesigură când spune:

– Acum plec acasă.

– Atunci, noapte bună!

Embry se uită la mine, apoi la Ash, cu expresia mai năucită ca niciodată.

– Noapte bună!

Ash își îndepărtează mâna, astfel încât Embry să poată deschide. Și iese, închizând ușa după el. Ash rămâne uitându-se la ușă vreme de un minut, apoi se întoarce spre mine spășit.

– Scuză-mă, iubito. Dar am nevoie de gura din nou. Măinile sale sunt deja pe capul meu, forțându-mă să îngenunchez, iar cu mâna cealaltă își scoate penisul din pantaloni, deja atât de tare, brutal, violent de tare.

L-a excitat să-l privească pe Embry, mă gândesc. Și simt în același timp o împunsătură de gelozie și de excitare.

Ash nu mă ia ușor, dar înainte de a termina, iese din gura mea, se apleacă după mine, mă ridică în brațe și mă duce în pat. Îmi desface picioarele și le pune pe umerii săi, apăsându-și gura fierbinte și pricepută pe mine, devorându-mă. Termin cu părul său negru și umerii lați între pulpe, apoi se cațără pe pieptul meu, mi-o bagă în gură și mi-o freacă între sâni. Când în sfârșit termină, mâinile îmi strâng puternic sâni în jurul penisului, rănindu-mă, și geamătul care îi iese din piept e ca un răcnet, de parcă orgasmul s-a smuls direct din carnea lui.

Mai târziu în noaptea aceea, mă trezesc dintr-un somn profund. Ash îmi ține mâna în jurul erecției care-i zvâcnește. Își închide mâna mare peste a mea, ghidându-mă să-l masturbez cu mișcări scurte și puternice, cum fac bărbații cu ei înșiși. Cum face un bărbat altui bărbat. Termină cu un geamăt scurt

și, după ce-l curăț cu un prosop cald de la baie, mă ia în brațe și alunecă într-un somn profund aproape imediat, cu monstrul din el, oricare ar fi acesta, în sfârșit sătul.

Şase săptămâni mai târziu

Afară ninge des și intens când intră Embry în cameră cu un castron de floricele de porumb proaspăt pregătite.

— Poți să-mi explici din nou chestia asta? întrebă așezând castronul pe măsuta de cafea din fața noastră. E ceva gen Martha Stewart⁸? Sau e pentru că merișoarele sunt dezgustătoare și n-au niciun rost pe lumea asta?

Ash, cu un ac în mână, își ridică privirea de la ghirlanda de merișoare și floricelele de porumb i se revarsă din poală până la picioare.

— Voi n-ați făcut niciodată așa în familie? întrebă sceptic.

Embry ridică o sprânceană la vederea dezordinii: floricele de porumb, merișoare și fire de ață împrăștiate.

— Nu.

⁸ Martha Stewart este o cunoscută personalitate americană, autoare a zeci de bestselleruri despre gătit, grădinărit, decorațiuni interioare, nunți sau divertisment. A fost gazda longevivei emisiuni zilnice *The Martha Stewart Show*.

Ash se întoarce la ceea ce făcea, întinzând mâna pentru a mai lua din castron o floriceică de porumb pentru ghirlandă.

– Bănuiesc că tu și Morgan aveți servitori care vă făceau pomul de Crăciun.

– Exact, răspunde Embry, aveam. Brazii erau prea mari pentru noi, iar pentru cel din sala principală trebuia folosită schela.

– Înseamnă că ar fi fost nevoie de cantități uriașe de floricele de porumb, comentez, fără să-mi ridic ochii de la ghirlanda mea.

– Dezavantajele bogătaşilor, remarcă Ash sec.

– Dar aveam vâsc, spune Embry. Mă uit la intrarea pe care am decorat-o cu un buchet de vâsc. Ash insistase să îl punem acolo, imediat cum ajunseserăm la cabană și mă sărutase apoi lung și dulce câteva minute bune sub el, pe când Embry ne privea cu o expresie tulburată ținând mâinile în buzunare.

– Avem nevoie de cineva care să te sărute și pe tine sub vâsc, Embry, spun.

– Sunt de acord cu tine, răspunde el. Poate unul dintre agenții de la Serviciile Secrete se va simți singur diseară.

Rădem cu toții, dar o undă de tristețe mă traversează gândindu-mă la Embry.

E mereu a cincea roată de la căruță.

Te-aș săruta eu de-ar fi posibil, îmi doresc să-i pot spune. Poate că știe deja.

Embry ia o mână de floricele și se aruncă pe o canapea joasă din apropiere. Preț de câteva minute,

nu se aude decât focul în șemineu, zăpada lunecând pe fereastră și foșnetul floricelelor în castron.

— Ai aflat ceva de la Kay în legătură cu tratatul cu Carpatia? îl întreb pe Ash.

Neagă dând din cap.

— I-am spus să își ia liber în seara asta. N-are rost să-și petreacă sărbătorile alergând după senatori care sunt deja în vacanță.

E seara de Ajun. Eu, Ash și Embry suntem la *Camp David*. Kay și mama lui Ash aveau să vină la cina de Crăciun de mâine-seară, dar deocamdată suntem doar noi și Serviciile Secrete. Până și națiunea s-a liniștit acum. Ash nu a primit decât câteva mesaje de la Kay și Belvedere de când am ajuns aici de dimineață. Președintele și oamenii săi munciseră din greu în ultimul timp să convingă cât mai mulți senatori să voteze în favoarea noului tratat cu Carpatia, în speranța de a reuși să-l scrie și să-l semneze înainte de sosirea primăverii, pentru a evita o ofensivă terestră din partea celor din Carpatia.

Dar, în afară de chestiunile privitoare la tratat, fusese un decembrie liniștit. Liniștit pentru toți trei. Șase săptămâni trecuseră de la seara dineului oficial fără ca lucrurile pe care le-am făcut atunci să se mai repete. Și nici nu am vorbit despre asta.

Dar chiar și așa, ceva părea să se fi modificat. Embry, faimos pentru întâlnirile sale cu câte o femeie diferită în fiecare seară, continua să apară la braț cu o figură nouă permanent. Uneori venea în Biroul Oval sau la reședință cu buzele umflate și părul ciufulit, mirosind a sex. Să știu că se regulează cu o altă femeie, cu mai multe femei, mă rănea, undeva, într-un colțișor secret al sufletului pe care nu-l arătam nimănui.

În timpul campaniei mai ales, statutul de playboy al lui Embry devenise o glumă cunoscută printre analiști. Însă, spre deosebire de Ash, el nu mi-a făcut niciodată mărturisiri despre viața sa sentimentală, nu mi-a făcut niciodată promisiuni și nici nu trebuia, pentru că nu eram un cuplu. Nu puteam ridica nicio pretenție când era vorba despre viața sa sexuală, lucru pe care, de altfel, l-am acceptat, deși nu-mi plăcea.

Dincolo de faptul că regula tot ce prindea în Washington, din seara dineului de stat, Embry părea mult mai atașat de Ash și de mine. Pleca seara de la petreceri și serate de gală să vină la noi la reședință, uneori proaspăt regulat, cu smoching-ul șifonat, și ne uitam împreună la televizor sau mă ajuta să-mi sortez resursele medievale pentru cursuri. Duminica dimineața era lângă noi în biserică, iar după-amiaza pe canapeaua din sufrageria reședinței, urlând spre televizor cu Ash la meciuri de fotbal american, tachineându-mă în legătură cu Nathaniel Hawthorne sau cu cine știe ce alt scriitor decisesem eu să urăsc în ziua respectivă. Diminețile, când eu mă pregăteam să mă furișez afară din reședință fără să fiu văzută, Embry apărea cu cafele și ziare. Ne luam micul dejun împreună, în liniște, înainte ca soarele să se ridice deasupra orizontului, încercând să ne trezim și să înfruntăm ziua ce avea să urmeze. Embry se întretesuse în ritmul zilelor noastre atât de adânc, încât atunci când era plecat, apărea un gol.

Și între toate acestea, eu și Ash încă nu făcuserăm dragoste. Iar asta mă deranja din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Niciun bărbat nu poate aștepta atât, crede-mă. Dacă nu cumva își găsește satisfacția altundeva.

Ah!

Îmi alung cuvintele lui Morgan din minte și încerc să mă concentrez pe ghirlanda mea de floricele de porumb și merișoare. Mă străduiesc să trăiesc fericirea pe care o simt pentru că suntem aici, înconjurați de zăpadă, singuri, doar împreună cu Ash și Embry, ca niciodată înainte. Pentru o zi și o noapte, urma să-i am doar pentru mine și intenționez să mă bucur de fiecare clipă.

– Oricum, continuă Ash după câteva minute, întorcându-se la conversația în legătură cu tratatul, cred că i-am convins pe cei mai mulți dintre senatorii de care avem nevoie.

– Convins e un mod amabil de a spune, îl tachinez.

Petrecuse ultimele cinci săptămâni întâlnindu-se personal cu fiecare senator de pe lista sa, încercând să-i impresioneze, ademenindu-i, amenințându-i, aplicând practic orice tactică necesară pentru a împiedica un nou război.

– Am auzit că unora dintre congresmenii le e frică la modul fizic de tine acum.

Ash ridică din umeri, dar zâmbește privindu-și ghirlanda.

– Dacă doar așa funcționează...

– Gata cu vorbitul despre muncă, se plânge Embry acoperindu-și fața cu un braț.

Vocea îi sună înăbușit când vorbește din nou.

– Urăsc munca.

– Spuse omul care-mi citește raportul zilnic cu voce tare în mașină...

— O fac doar ca să te împiedic să mai pui muzica aia oripilantă, spune Embry din spatele brațului său.

— Colinde?

Urmează un geamăt înăbușit.

— Daaa.

— Câte fițe... spune Ash aplecându-se să apuce cu dinții șiragul. Face un nod la capătul ghirlandei și apoi lasă acul pe masă. Ne ajuți să punem ghirlanda sau nu?

— Tu cam ce crezi?

Dar apoi se ridică de pe canapea și ne ajută oricum, criticând modul în care o așezăm și împingându-ne la o parte pentru a o face el. Ash râde și mă trage înapoi. Stă în spatele meu și mă cuprinde cu brațele de mijloc. Își pune bărbia pe umărul meu.

— Așa ar trebui să fie fiecare Crăciun.

Embry pufnește, aranjând cu degetele lungi ghirlanda în valuri egale în jurul crengilor.

— Cu decorațiuni de rahat și noi trei ciondănindu-ne?

Simt cum Ash zâmbește, îi simt dorința sinceră când răspunde.

— Da.

În după-amiaza aceea, în vreme ce ninsoarea s-a potolit și soarele de decembrie a început să coboare dincolo de pădure, Ash mi-a cerut să mergem la

o plimbare. Embry adormise întins pe covor după câteva ore de leneveală, pe care le-am petrecut uitându-ne la *Poveste de Crăciun* și bând scotch. În păr îi rămăsese o bucățică albă de la floricelele de porumb cu care aruncaserăm în el, încercând să-l trezim.

– O să fie bine, spune Ash, întinzându-mi haina. N-a mai reușit să tragă un pui de somn de când l-am forțat să candideze cu mine. Ar trebui să-l lăsăm să doarmă.

Îmi trag haina pe mine și-mi înfășor în jurul gâtului un fular de care Ash se folosește să mă tragă mai aproape de el și să mă sărute.

– Ești foarte frumoasă, murmură.

– Așa înfoclită?

Îmi apăs gura pe a lui lăsându-l să-mi desfacă buzele cu ale sale. Îl gust și simt mentă, scotch și o urmă de floricele de porumb, apoi respir fericită. Dar când se retrage, observ pe fața lui o urmă de resemnare.

– Ash? întreb. E ceva în neregulă?

Mă privește îndelung, cu fruntea încruntată și colțurile gurii sale minunate răsucite în jos. Nu-mi răspunde.

– Hai să mergem la o plimbare, spune în schimb.

După o scurtă conversație cu Luc, agentul-șef de serviciu, ne îndreptăm spre pădure, urmând o cărare îngustă printre copaci. Stratul de zăpadă e gros și îndesat, neatins, și mersul prin omăt face să ne iasă din gură nori mari de abur. Ash arată ca un fotomodel, cu fularul și paltonul din lână, blugii prinși cu o curea și încălțat cu bocanci. Pentru un moment, mă opresc din

mers să-l privesc cum pășește înainte, cu picioarele lungi înaintând fără efort prin zăpadă.

Mă gândesc la viața mea de acum. Fac ghirlande cu Președintele, Vicepreședintele îmi adoarme sub ochi, pe covor, ca un puștan... Mi se pare ireal, un vis, de parcă aș fi ațipit în biroul meu din *Georgetown* și, ca prin minune, mi-am creat această nouă viață.

Ash observă că nu sunt cu el și se răsucește spre mine.

– Ce se întâmplă, prințesa mea micuță?

– Nimic. Scutur din cap și zâmbesc. Mă gândeam ce norocoasă sunt.

Replica mea ar trebui să-l facă pe Ash să zâmbească la rândul său, în schimb, o nouă umbră îi apare în ochi. Se întoarce înapoi la mine, mă ia de mână, și mânușile din piele, împreunate, scârțâie din cauza frigului.

– Pe aici, spune, indicând către o rariște. Duce spre un loc care îmi place mult.

Ne mișcăm în direcția respectivă și dăm de un pârau cu malurile înghețate, alunecând ca o cărare de argint prin pădure. Lângă el se află un buștean masiv. Ash îl curăță de zăpadă și ne așezăm împreună pe el, cu nasurile roșii și suflul înghețat, ascultând susurul apei.

Ash rămâne tăcut vreme îndelungată și nu-l forțez, deși tristețea lui mă îngrijorează pentru că nu-i stă în fire.

O să-mi spună să ne despărțim?

Gândul mă izbește cu puterea unui meteorit, scoțând la suprafață temerile și nesiguranțele mele,

de parcă ar fi aşchii proiectate de impact. O fi vorba de Embry? Despre privirile pe care le schimbăm neputându-ne abţine? Despre atingerile aproape accidentale din lift?

Sau o fi avut dreptate Morgan? Se culcă cu alta?

Oh, Doamne, dacă o fi chiar ea?

Ştiam că era prea frumos ca să fie adevărat! Ştiam eu! Şi pentru că îmi doream așa de mult, am ales să cred că e totul adevărat.

Îmi înţep palmele cu unghiile pentru a încerca să controlez senzaţia de panică ce mă cuprinde. Apoi Ash începe în sfârşit să vorbească.

– Crezi că suntem responsabili pentru păcatele părinţilor noştri?

Mă surprinde subiectul neaşteptat.

– Nu, deloc. Păcatul original? Oricât mi-ar plăcea Sfântul Augustin, nu.

Îmi zâmbeşte şi riduri fine i se formează în jurul ochilor.

– Ce catolică păcătoasă!

– Iubesc Biserica, dar mi-e greu să cred că două cuvinte pot explica natura umană. Mai ales că Iisus nu le-a pomenit niciodată.

Ridurile din jurul ochilor se adâncesc.

– Hippioato!

Îi pun mâna pe picior, strângând muşchiul puternic.

– Spune-mi ce se întâmplă.

Zâmbetul îi dispare de pe chip şi-şi îndepărtează privirea, întinzându-şi picioarele astfel încât să nu-mi

mai pot ține mâna pe el. Ca și cum n-ar vrea să fie atins. Să-l ating eu. Durerea din piept se intensifică, sângele mi se ridică în obraji de jenă și de teamă.

– Mi-am dorit ca aceasta să fie o escapadă fericită. Doar noi trei, fără muncă, fără stres. Fără lucrări de corectat. Doar noi, ghirlande din floricele de porumb și zăpadă.

– Dar este, am răspuns căutând indicii pe chipul său. Eu chiar sunt fericită. Tu nu ești?

Expiră profund.

– Nu. Nu sunt.

Înlemnesc de frică. Conversația aceasta n-are cum să se sfârșească bine. Sigur m-a adus aici să-mi spună ceva de rău. Mă apropii de el.

– Ash, dacă este despre...

Ridică din mână.

– Îți garantez că nu este despre ceva la care te-ai putea gândi, nu este.

– Nu știu, răspund încet. În clipa asta mă gândesc la un milion de lucruri.

Face o pauză, apoi începe să vorbească.

– Este despre Morgan Leffey.

Mâna mi se oprește la jumătatea drumului.

– Ce?

– Știu. Știu.

Las mâna să cadă și, cu voce tremurată, îl întreb:

– Te culci cu ea?

Întoarce brusc capul spre mine.

– Ce?!

– Țsta e motivul pentru care nu ai făcut dragoste cu mine până acum? Pentru că te culci cu ea? Pentru că te duci la club cu ea? Poate vrei pe cineva mai puțin supus în pat și...

Într-o clipă își trece un picior peste buștean pentru a se putea întoarce spre mine și-mi ia fața în mâini.

– Iubito, spune. Nu am mai fost la club din duminica aceea în care te-am văzut în biserică. Și cu siguranță nu m-am culcat din nou cu Morgan și-ți pot jura că nu se va mai întâmpla niciodată. O să înțelegi totul peste câteva minute, dar vreau să știi de pe acum că tu pentru mine ești perfectă din orice punct de vedere. Și în pat și în afara patului.

– Și-atunci de ce vorbim despre asta? susur.

– Nu vorbim despre asta. Vorbim despre păcatele părinților noștri. De fapt, despre păcatele tatălui meu.

Tatăl său. Penley Luther.

– Merlin mi-a spus că ți-a explicat toată povestea cu excepția... mă rog, nu știu de ce nu ți-a spus toată povestea.

Fruntea mi se încrețește.

– Mai era de povestit?

Aerul îi iese cu presiune din piept.

– Da. Mai era un lucru. Numele mamei mele biologice. Îl știi?

Dau din cap că nu. Numele președinților continuă să trăiască în cărțile de istorie, cele ale

vicepreședinților prin integrale, dar consilierii generali nu mai apar nicăieri. Mai ales un consilier general care a murit înainte ca eu să mă nasc.

– O chema Imogen. Închide ochii. Imogen Leffey.

– Leffey, repet.

– Da.

Deschide ochii.

– Leffey. Mama lui Morgan Leffey.

Iată, deci. Zvonurile despre care pomeniseră Abilene și Merlin. Detaliul important despre Morgan care îmi tot scăpa la dineul oficial. Faptul că mama ei fusese membru al Cabinetului Președintelui. Și acel ceva care-mi amintea de cineva... Nu fusese vorba de Embry. Îl văzusem pe Ash în ea, ochii lui verzi și părul negru, pomeții înalți și gura senzuală.

Ash, Ash, Ash. *Fratele ei.*

– Tu și Morgan sunteți frați de mamă? întreb încet, năucită. Sunteți frate și soră?

– Vitregi, dar da.

– Și tu... *voi...*

Când îmi răspunde, vocea sa exprimă dezgust, oroare, repulsie și vină.

– Da. M-am culcat cu ea. Am regulat-o pe soră-mea.

Ridică privirea spre mine și văd în ochii săi verzi și adânci un hău de ură de sine și vină, atât de profunde că mă sperie.

– Nu știam adevărul pe atunci. Și nu știu nici acum dacă ea știa. Ce spunea T.H. White în *Regele*

Arthur? Când e vorba de tragedie, inocența nu este suficientă. Ei bine, e adevărat. A venit să-l viziteze pe Embry când eram în permisie în Praga, prima femeie care nu purta uniformă pe care o văzusem de luni de zile. Am sedus-o. Apoi i-am tras-o sprijinită de zidul unei alei în umbra castelului din Praga. Am dus-o în camera mea de hotel din care, practic, nu am mai ieșit tot restul săptămânii. A fost prima femeie care m-a lăsat s-o domin. M-a încurajat s-o fac. Iar eu m-am lăsat încurajat și i-am făcut tot ce m-a lăsat să-i fac.

Și-a mușcat buza. Sentimentul de vinovăție părea că taie în carne vie.

— Așa că, vezi, nu contează că nu știam. Oricum am făcut-o. Am ales s-o fac. Mi-a *plăcut* s-o fac. Chiar le-am considerat amintiri dragi până la funeraliile lui Jenny.

Mă gândesc la povestea pe care mi-o spusese Merlin.

— Atunci ți-a spus.

Zâmbește amar.

— Da. L-a considerat momentul perfect. A vrut să mă devasteze și să-mi distrugă campania. Și-atunci de ce m-a dus la club? De ce a încercat să mă ajute? Uneori cred că nici ea nu știe ce simte pentru mine.

— Merlin zicea că a fost crescută de tatăl ei așa, să te urască.

Ash ridică din umeri, privind în jos, spre șuvițele care-mi ies de sub pălărie și răsuțește una pe vârful degetului înmănușat.

— Așa este. Nu am niciun dubiu, dar... și face o pauză. Morgan mă urăște din alt motiv. Pentru ceva ce am făcut în Carpatia.

– Cui? Ei? Sunt sigură că nu ai făcut-o intenționat. Ai ajutat mulți oameni acolo și ai salvat multe vieți.

Înghite în sec.

– Nu sunt un erou, Greer. Urăsc să mi se spună așa. Am făcut ce-am putut, am încercat să câștig bătălii și să-mi salvez camarazii și cât mai mulți civili am putut, dar s-au întâmplat lucruri urâte acolo. Toți oamenii pe care i-am omorât... atât de mulți... Dumnezeu, măcar să-i fi putut împușca. Măcar de-ar fi fost așa. Dar multe bătălii au avut loc în sate sau orașele, curățam clădire cu clădire, cameră cu cameră. I-am înjunghiat. Strangulat. Bătut până la ultima suflare. Spre sfârșitul războiului, au recurs la tineri adolescenți care înotau în uniforme. Și nu doar băieți, ci și fete. Ai idee ce înseamnă să fii atacat în întuneric, să înjunghii sau să iei la pumni, și abia apoi să iei lanterna și să-ți dai seama că tocmai ai omorât o adolescentă?

– Ash, am zis încet. Habar nu am avut...

Râde amar.

– Acum știi de ce sufăr de insomnie.

– Și ce s-a întâmplat cu Morgan?

Își ține privirea fixată pe părul meu.

– Venise să viziteze baza la câteva luni după Praga. Nu prea era permis în mod oficial, dar familia Leffey deține putere, trage sforile când și cum vrea. Și oricum la bază erau asigurate condițiile de siguranță, așa am crezut, înainte să fie declarat războiul, înainte să știm că va fi unul adevărat.

Într-o zi... mă rog, în apropiere era un oraș faimos pentru biserica sa medievală de lângă un mic

Iac. Morgan a plecat în dimineața aceea să viziteze biserica și noi nu am spus nimic. Numai că în seara respectivă, am fost informați că separatiștii se apropiau și că trebuia să evacuăm civilii din oraș. Dar era prea târziu. Separatiștii au ajuns înaintea noastră. A fost prima bătălie adevărată din ceea ce avea să se transforme într-un război. Prima *mea* bătălie adevărată.

Au blocat în biserică toți bărbații și toate femeile pe care au reușit să-i găsească în timp ce prădau casele. Iar pe copii i-au pus într-o barcă. Pe toți. Pentru siguranță, cred. Ca să-i poată obliga pe adulți să facă ce li se spunea, să-i poată jefui, să-i oblige pe bărbați să se alătore miliției separatiste. Posibil să fi fost o problemă de comunicare. Sau poate că nu o făcuseră niciodată cu intenția de a-i ține în siguranță. Când am ajuns noi în sat, barca era în flăcări.

Mâna mi-a zburat la gură.

– Cu copiii în ea?

Ash dă din cap, sumbru.

– A fost primul lucru pe care l-am aflat. Inamicul era acolo, civilii fuseseră luați ostatici în biserică, iar copiii ardeau pe o barcă.

– Ce-ai făcut?

– Eram comandant de puțină vreme. Sublocotenent. Eram așa de tânăr și... eu... Arată deznădăjduit. Am ales copiii. Am trimis patru oameni la biserică. Restul ne-am dus la docuri. Au fost schimburi de focuri continue cu inamicul, am încercat să găsim vreo două bărci de furat, să mergem pe lac. Și am reușit. Am ajuns la barcă. Unul dintre copiii mai măricei încerca să stingă focul cu un stingător. Am reușit să-i salvăm pe toți șaptesprezece.

Răsuflu ușurată.

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu!

– Dar adulții din biserică... vocea i se sparge, chinuită. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să înțeleg că fusese o capcană. Ar fi trebuit să trimit mai mulți oameni. Muriseră toți, cei patru oameni ai mei și toți civilii, biserica ardea. Ne-am luptat să intrăm acolo, să-i punem pe fugă pe separatiști, dar când am deschis ușile, în fața noastră era un carnagiu. Și flăcări. Aproape patruzeci de bărbați și femei împușcați. Doar un supraviețuitor.

– Morgan? încerc eu să ghicesc.

– Știam că era acolo. Și știam că foarte probabil era în biserică. Dar barca... Ash își întinde mâinile, cu palmele în sus, de parcă m-ar implora să-l înțeleg.

– Dar a supraviețuit. E în viață.

Umerii puternici ai lui Ash se prăbușesc.

– Ca prin miracol. Fusese împușcată în umăr. Se prefăcuse moartă. Când am găsit-o, era sub două cadavre, inconștientă din cauza sângelui pierdut și înconjurată de foc. Când s-a trezit, povestea pe care a auzit-o de la doctorul de campanie a fost că aleseserăm să salvăm un alt grup de civili, știind bine că ea se afla în biserică. Cred că nicio altă circumstanță nu a mai contat pentru ea după asta.

– Dar e atât de nedrept! explodez. Oricine ar fi ales copiii!

– Greer, a fost la un pas de moarte. A fost noroc chior că glonțul nu a atins un organ vital și că am reușit să o scoatem de-acolo înainte ca biserica să ardă din temelii. Ar fi murit din cauza mea, pentru că

nu am alocat corect oamenii, pentru că nu am gândit limpede. Da, trebuia să aleg copiii, dar existau moduri de a-i salva și pe ceilalți și eu nu am fost capabil să văd asta. Eram prea panicat și lipsit de experiență, și aproape că și-a pierdut viața din cauza asta. Normal că mă urăște. Știam că este în pericol și am ales să nu mă duc după ea.

— Chiar și așa, nu e corect, rămân eu pe poziții. Ai făcut ce-ai putut mai bine.

— Ești în politică de destul de mult timp ca să știi că uneori *ce-ai putut mai bine* nu e suficient.

Mă întorc și eu trecându-mi un picior peste buștean, apropiindu-mă astfel încât să-mi pot pune picioarele peste ale lui Ash și să-l prind cu ele de mijloc. Îl iau în brațe băgându-mi fața în gâtul lui.

— Pentru mine e suficient. *Tu* ești suficient pentru mine. Mereu, mereu, mereu.

Se împinge înapoi să mă poată privi, cu fruntea încrățită.

— Îți spun că i-am tras-o soră-mii și că aproape am omorât-o și tu mă consolezi pe *mine*? Am crezut că o să o iei la sănătoasa. Ți-am spus asta ca să poți... scăpa.

Îmi pun mâna pe obrazul său mângâindu-i buza de jos cu degetul. Este atât de moale și de fermă în același timp, exact ca Ash. Putere și frumusețe și determinare amețitor combinate.

— Ți-am spus că asta e motivul pentru care erai așa trist mai devreme? Credeai că dacă îmi vei spune despre Morgan voi pleca?

Dă din cap, nefericit.

– Aș merita-o, Greer. Și n-am vrut să trecem la următorul nivel înainte ca tu să știi secretele mele cele mai teribile. Nu ar fi fost cinstit.

– Chiar și așa, nu aș fi plecat. Aș îndura orice să pot fi cu tine. Dar nu văd în ce mi-ai povestit un secret așa oribil. Sunt păcatele unui bărbat cu bune intenții, nu păcatele unuia blestemat.

– Uneori mă simt blestemat. Buzele i se mișcă pe degetul meu. Când sunt cu tine și cu Embry totul pare normal. Ca și cum ar exista lucruri bune în viață și pentru mine, după tot răul pe care l-am făcut.

– Oh, Ash. Mă uit în ochii săi. Rău este războiul, nu tu, și dacă a trebuit să omori ca să ajungem aici, împreună, atunci n-o să-ți dau voie să te torturezi așa. Nu-mi pasă ce-ai făcut, îmi pasă ce faci și că suntem împreună acum.

Trage aer în piept și-mi caută fața. Ochii îi lucesc a lacrimi și pare a se îneca.

– Vorbești serios? spune încet.

– Da. Răspunsul meu sună clar și onest.

Și faptul că a sunat adevărat l-a lovit cum glonțul lovește o vestă de *Kevlar*. Forță brută, respirație neregulată, bărbat frânt. Se prăbușește peste mine, strângându-mă atât de tare că-l pot simți prin hainele groase, și-și adâncește fața în părul meu.

– Ce-am făcut să te merit? murmură.

O să-l iubesc întotdeauna pe celălalt Ash, politicianul imperturbabil, președintele-erou, bărbatul dominator... Dar acest Ash? Acest bărbat vulnerabil și frânt? Nu s-au inventat cuvinte pentru

ceea ce simt față de el. O vibrație în oase, în sânge, undeva la nivel celular, ca niște bătăi de aripi de colibri, ca și cum fiecare atom din mine ar vrea să-și ia zborul să se unească cu ai săi. Este mult mai mult decât a-mi dori să sângerez, să-mi lase semne pe corp sau să îngenunchez, mai mult decât a asculta același discurs repetat o dată, și încă o dată, și încă o dată, mai mult decât somnul sacrificat politicii și strategiei. Simt că vreau să mă unesc cu el în unu, literal vorbind. Să mă scufund în el și să mă poarte cu sine oriunde s-ar duce. E biciuire în carne vie, sângerare, rană peste rană, peste rană, fiecare fiind o promisiune șoptită.

sunt a ta

pentru că acum știu că tu ești al meu

dă-mi mai mult și-ți voi da tot.

Și atunci îmi găsesc curajul să o spun, în sfârșit.

– Te iubesc.

– Iisuse, cuvintele astea din gura ta, spune emoționat, mutându-și gura din păr pe buzele mele. Nu te merit, dar, la dracu, te vreau!

Mă sărută și sinceritatea aceea fragilă devine necesitate fierbinte.

– Te iubesc, spune respirându-mi în gură. Sigur știai deja asta. Trebuie să fi știut.

– Știu acum, gâfâi printre săruturi, înjurând hainele de pe noi care mă împiedică să-l simt cum aș fi vrut. Când încep să mă împing în coapsele sale, se îndreaptă și zâmbește.

– Am ceva pentru tine, spune, mușcându-și buza ca un copil timid.

– Un cadou de Crăciun?

– Da. Am vrut să-ți spun mai întâi despre Morgan și abia apoi să ți-l dau. Nu am vrut să crezi că încercam să-ți manipulez reacțiile.

Îmi dau ochii peste cap. Atât de cavaler!...

– Pentru un bărbat care își petrece nopțile pălmuindu-mă la fund până-mi pierd respirația, ești cam circumspect.

– Tocmai din motivul ăsta sunt circumspect, spune și alunecă jos de pe butuc făcându-mă să simt imediat lipsa căldurii corpului său. Nevenindu-mi să cred, realizez ce e pe cale să facă și tot corpul mi se umple de o caldă fericire.

Îngenunchează.

În jumătate de metru de zăpadă.

În spatele său, pârâul arată ca un fir răsucit de argint, copacii sunt santinele golașe, iar zăpada pare o nesfârșită pelerină de lână sclipitoare. Obrajii îi sunt roșii, de frig sau de emoție, și încă își mușcă buza ca un băiețandru, nervos și entuziast. Între degetele sale acoperite de mănușile din piele se află un inel de platină cu diamant, ce strălucește în lumina care începe să dispară.

– Voiam să fac asta diseară, dar nu mai am răbdare, îmi spune. Greer Galloway, vrei să fii soția mea?

Inima îmi bubuie în piept de parcă ar da să iasă afară, simt moleculele desprinzându-se și zburând spre Ash ca frunzele înainte de furtună. Respirațiile noastre, viețile noastre sunt împletite și, în sfârșit, în sfârșit, înțeleg ce vor oamenii să spună când vorbesc despre destin. Ce înseamnă *a fi merit să fie*. De ce basmele nu dau detalii despre cum prințul și prințesa

s-au îndrăgostit: pentru că totul e natural și inevitabil ca respirația.

Mă las lângă el în zăpadă, ignorând frigul și mușcătura umezelii pe blugi. Apuc cu ambele mâini palma care ține inelul și-i acopăr cu sărutări pielea expusă dintre mănușă și mânecă. Îmi ridic capul năucită de fericire.

– Da.

Embry nu se vede pe nicăieri când ne întoarcem la cabană și, după ce ne scuturăm paltoanele și ne scoatem eșarfele, Ash îmi pune un deget pe buze. Dau din cap să-i arăt că am înțeles, apoi mă ia de mână și mă conduce prin cabană, înapoi în dormitor. Simt că mă furișez, de parcă-l păcălesc cumva pe Embry strecurându-mă așa, tiptil, spre camera noastră și nu știu să-mi explic de ce. Avem tot dreptul să mergem împreună în dormitor și, dată fiind situația, poate până la urmă este un gest delicat.

Oh, Doamne...

Situația.

Trebuie să-i spun acum lui Ash despre mine și Embry. După ce el mi s-a destăinuit în legătură cu Morgan, insistând să nu mai avem secrete de acum înainte, ar fi îngrozitor de necinstit din partea mea să nu îi spun. Dar, ca să fiu sinceră cu mine, trebuie să admit că mi-e teamă. Mi-e că se va supăra... sau că nu se va supăra suficient de rău. Mă tem că Embry se va simți trădat că am dezvăluit secretul nostru fără să-l fi consultat. Mă tem că dacă îi destăinui ce s-a întâmplat la Chicago, Ash va bănuși că-l am încă la suflet pe Embry, și atunci încrederea dintre noi va dispărea.

Mă gândesc că, odată ce adevărul iese la iveală, va fi imposibil să mai avem încredere unii în ceilalți.

Încredere fără sinceritate nu este încredere, îmi spun mie însemi. Și dacă există vreun moment potrivit să îndrept lucrurile, acesta este. Cu inelul pe deget și confesiunile lui Ash răsunându-mi încă în urechi.

Dar când intrăm în camera noastră, Ash închide ușa după noi și-mi pune din nou un deget pe buze.

– Mi-am dorit să fac asta drin primul moment când te-am văzut, spune, trăgându-mă aproape. Ereția sa mă apasă pe burtă. De zece ani îmi imaginez momentul ăsta.

Pe sub degetul său, trag scurt aer în piept. Vrea să spună ce cred eu că vrea să spună?

Cealaltă mână îi coboară pe a mea și se joacă cu inelul de pe deget.

– Nu o să fie ușor să fii soția mea. Vei fi observată și judecată constant, va fi nevoie de multe sacrificii, iar eu îți voi cere mereu să treci de la rolul tău public la cel intim, uneori fără nicio avertizare sau tranziție. Dar acum, în clipa asta, suntem doar noi doi. Deocamdată toate lucrurile astea sunt departe. O să te fac a mea, complet, acum, imediat.

Mă uit în ochii săi.

– Este... o să... simt că nu mai am aer.

Rânjește la mine.

– Da, iubita mea nerăbdătoare. Tortura a luat sfârșit.

Cad în genunchi. Nu pentru că urmează să facem dragoste, deși și ăsta este unul dintre motive, ci pentru că îl iubesc atât de mult. Pentru că simt recunoștință. Pentru că el e Ash și eu sunt Greer, și suntem singuri, iar locul meu e în genunchi.

Pe cât de simplu, pe atât de complicat.

Îmi mângâie părul ciufulit și încurcat de la pălăria purtată afară și mă lasă să-mi frec obrazul de coapsa sa.

— Iubita mea frumoasă, îmi murmură. Prințesa mea micuță. Cum am trăit atâta timp fără tine?

Nu știu, Dumnezeule, nu știu, dar acum, că suntem împreună, nici eu nu știu cum am putut trăi altfel atâta vreme. Am supraviețuit. Dar trăit? Cum aș fi putut să trăiesc fără să stau așa, la picioarele lui Ash?

Mă îndepărtez fără tragere de inimă, îmi aplec capul și-mi pun palmele pe coapse. El expiră prelung și își ia mâinile din părul meu. Apoi îngenunchează lângă mine, mă îmbrățișează lăsând capul în jos pentru a mă putea privi în ochi.

— Greer, vreau să-ți dau ce dorești. Este prima noastră dată și vreau să mă lași să te servesc, să mă lași să am grijă de tine. Nu e nevoie să fim... mă rog. Înțelegi.

Neg vehement din cap înainte ca el să poată termina. Este galant, ticălosul. Precaut. Lăudabil și dureros de exasperant în același timp, mai ales acum că sfârcurile mi s-au întărit de dorință și carnea mi s-a umflat numai la gândul de a-l simți în mine. Îmi dau seama, deși nu pe deplin, că și pentru el este prima dată, că a fost însurat, că a fost la clubul acela să-și exprime natura de dominator, și cu toate acestea este prima dată când dragostea vine la pachet cu perversiunile și vrea să se asigure că le vreau pe ambele în aceeași măsură.

Chiar și așa...

— Îmi doresc ce îți dorești *tu*. Ești conștient de faptul că nu mă simt forțată să fac nimic, da? Și că nu mă joc. Am făcut o *alegere*. Tu ești alegerea mea. De fiecare dată când mă pun în genunchi, știu că mă pot ridica în picioare. De fiecare dată când îmi forțezi limitele, știu că-ți pot pronunța numele și te vei opri. Iar când îmi faci chestii, am asupra lor aceeași putere pe care o ai și tu, ca și cum mi le-aș face singură, pentru că te pot opri în orice moment. Aleg ce îmi doresc și ce îmi doresc ești tu, exact așa cum ești.

Se uită adânc în ochii mei și sper să găsească acolo adevărul, așa cum se întâmplă întotdeauna. Simt că mă traversează un fir de enervare și-l las să iasă la suprafață.

— Și mai vrei să știi ce mai vreau? Vreau lucrurile la care visam acum zece ani. Vreau să mă împingi la limita rușinii și a fricii și a întunericului, încât să nu mă mai pot recunoaște. Vreau bestia glorioasă, poruncitoare care ești. Vrei să ai grijă de mine? Atunci posedă-mă. Frânge-mă. Fă-mă bucăți și lipește-mă la loc așa cum numai tu știi să o faci.

Se aruncă asupra gurii mele. Sărutul nu este unul din dragoste, ci exprimă recunoștință și o bucurie excitată.

— Ești absolut perfectă, spune cu o voce răgușită ale cărei inflexiuni încep deja să se schimbe în cealaltă voce a sa, cea care-mi bântuie visele cele mai dulci. Incredibil de perfectă.

Cu grația și simplitatea născute din forța fizică pe care o deține, se ridică în picioare fără niciun efort.

— Scoate-mi pantofii.

Senzația de excitație este însoțită de cea de ușurare, de fericire, intensificând-o, făcând-o și mai ascuțită. Totul este cum trebuie să fie.

Fac ce-mi spune, încercând să-mi ascund un zâmbet fericit în spatele părului căzut pe față, dar el îl observă oricum.

– Ești fericită, iubito? Că mă slujești?

– Da, domnule Președinte.

– Mă face fericit să mă slujești. Să te văd în genunchi. Reîncepe să mă mângâie pe păr, pe când eu îi scot cu grijă mai întâi un pantof, apoi pe celălalt. După ce termin, se aplecă să mă ajute să mă ridic și începe să mă dezbrace, alunecând cu degetele între material și piele, prelungind puțin atingerile înainte să dea jos de pe mine strat după strat de haine, privind cu ochii arzând fiecare centimetru nou de piele descoperit. Mă dezbracă așa cum se îndepărtează un tapet vechi de pe pereți pentru a descoperi casa antică de dedesubt. Cu gesturi măsurate, anticipativ, zeflemitor și cuviincios totodată. În scurt timp sunt complet goală, tremurând în camera răcoroasă.

Îmi trece degetele peste sfârcuri și suspin cu tot corpul dornic de mai mult.

Râde pe-nfudante.

– Câtă aviditate...

Nu-i răspund. De fiecare dată când eu și Ash jucăm rolurile astea, e ca și cum s-ar întâmpla pentru prima oară, de parcă mi s-ar jupui un nou strat de piele după fiecare umilință pe care o suport, descoperind o femeie cu pielea roz, pură, strălucind pe dedesubt.

– Mâinile pe cadrul patului. Picioarele desfăcute.

Mă supun, înghițindu-mi saliva. Știu ce urmează. Simt o mână lată între omoplați. Se mișcă încet, explorează coborând pe direcția coloanei

vertebrale, apoi îmi desenează cercuri pe fund și pe coaste.

– Respiră, iubito.

Jap.

Prima nu doare niciodată. Prima e amuzantă, ca o sperietură în casa ororilor la bălci sau ca atunci când sari în piscina cu apă rece vara pe căldură. Surprinde, înviorează, provoacă fiori care-ți coboară pe picioare.

Jap. Jap. Jap.

– Respiră, repetă stăpânul meu. Inspir.

Jap, jap, jap. Expir.

– Din nou.

Inspir iarăși.

Ash rupe ritmul intenționat, așteaptă să mă relaxez și apoi îmi aplică următoarea palmă. Lovește de câteva ori în succesiune rapidă pentru a nu-i lăsa corpului de ales decât să cedeze dominației sale. Durerea îmi pulsează sub stern ca o vietate, apăsându-mi plămâni și stomacul, iar mâinile îmi tremură în încercarea de a apuca tăblia patului. Îmi freamătă tot corpul și simt o căldură înțepătoare în ochi. Curând o să încep să plâng. Foarte curând.

Ash își continuă asaltul, picioarele mi se încheștează pe podea și simt cum unul se ridică involuntar pentru a-mi proteja fundul. Ash îl împinge la loc scoțând un sunet care ar putea fi descris doar ca de plăcere drăcească și mă palmuiește peste fese și mai tare pentru că am încercat să rezist. Mâna face *jap* și Ash respiră greu, gâfâind, iar durerea pe care o simt în piept e ca un oaspete de-al casei, care cotrobăie prin sentimentele mele ca printr-o cămară, aruncând

afară teama, mânia și umilința, golindu-mi mintea și făcându-mă să simt ceva ce seamănă cu extazul. Nu există decât durerea și Ash, tot restul se reduce la dimensiunile unui vârful de ac și apoi dispare.

Jap, jap, jap.

Ash se apleacă deasupra mea, zgâriindu-mi cu blugii pielea sensibilă de pe fese, cu penisul ca de fier apăsător de carnea mea. Mă apucă de păr și îl înfășoară în jurul pumnului, trăgându-mi capul înapoi, astfel încât să mă poată săruta pe obraji. Ca să-mi sărute lacrimile, de fapt. Dovada vizibilă și tangibilă a supunerii mele.

O clipă mai târziu, greutatea corpului său dispare de peste al meu și-mi scapă un geamăt dezamăgit. Următor de un al geamăt produs de data asta de gura sa care ajunge altundeva, undeva foarte diferit de obrajii mei, undeva unde este mult, mult mai bine.

Începe cu un sărut aproape cast pe vagin, dacă se poate numi cast ceea ce-mi face. Apoi se transformă în mângâieri calde; limba îi urcă și coboară, fermă la prima mișcare, plată și cu toată lățimea la a doua. Durerea din locurile unde m-a pleznit se prelinge spre punctul unde se află limba sa ca un cerc de foc, ca aureola unui sfânt, strălucirea aurie care iluminează frumusețea din centrul său.

Îmi mângâie spatele și mă linge, îmi alintă coapsele cum se face cailor pe care vrei să-i liniștești, și, Doamne, îmi place atât de mult! Mă împing în el, torcând la fiecare atingere a sa pe carnea abuzată și-l aud râzând din când în când atunci când devin prea dornică. Durerea se diminuează, dar senzația de extaz rămâne și, în timp ce el continuă să mă lingă

și să mă sugă, simt cum presiunea mi se adună în vintre. Sunt pe punctul de a juisa, genul acela delicios de orgasm pe care îl poți experimenta după durere, din cauza endorfinelor create de aceasta, dar ceva se întâmplă. Mâinile lui Ash îmi poposesc pe fund și, încet, din ce în ce mai încet, îmi îndepărtează fesele, dezvăluindu-mi partea cea mai secretă. Sunt expusă complet.

Presiunea din vintre se blochează la jumătate, simt că disconfortul și stânjeneala răzbat dincolo de senzația de extaz.

— Ash, eu niciodată n-am...

Mă reduce la tăcere cu o singură trecere a limbii. Pe centrul meu cel mai secret.

Senzația nu se compară cu nimic altceva experimentat până acum, prea la suprafață, prea abil, prea murdar, prea *tot*, și mă îndepărtez frenetic de el. Un milion de *și dacă* îmi trec prin minte, dar dispar imediat, îndepărtate de vârful degetului lui Ash și de tonul său sever.

— E a mea, iubito. Gaura mea, da?

Vârful degetului cercetează. Împinge. Încet, aproape leneș, trece dincolo de bariera mea ultimă.

Cu cealaltă mână mă pălmuește exact în punctul sensibilizat de loviturile precedente. Piciorul mi se ridică și el îl împinge jos, la loc, iritat.

— Ți-am pus o întrebare. E a mea?

Ah, mă invadează. Ce mic poate părea și ce mare se simte.

— Da, domnule, răspund, și vocea mi se sparge.

— Exact, spune arogant. Asta și asta, spune, băgându-mi un deget în vagin, și altul în gură. Fiecare gaură este a mea, nu-i așa?

— Da, domnule.

Degetul trece în sfârșit de inelul de mușchi elastic și se adâncește până la prima articulație. Vorbesc incoerent și gâfâi și lovesc din picioare și ce primesc ca răspuns la durerea pe care o simt sunt și mai multe palme.

— Iar fundul ăsta e al meu, să-l mușc și să-l pleznesc. Iar gaura de aici este a mea. Să o ling. Să mă joc cu ea. S-o regulez. Nu-i așa?

— Așa e, răspund fără suflare.

— A mea să o arăt și să o pun la vedere. Ți-aș putea porunci să te dezbraci până la piele în Biroul Oval, să-ți dai jos de pe tine fusta creion, să te pun să te apleci ca la control, ca un animal de spectacol. Ți-ar plăcea?

Gândul este atât de degradant, atât de îngrozitor, că bineînțeles declanșează un val de dorință submisivă.

— Nu trebuie să răspunzi, Greer. Păsărica ta tocmai mi-a vorbit.

Îmi apăs fața de saltea, umilită, tremurând, în pragul orgasmului. Degetul iese, fiind înlocuit iar de limba sa, dar de data asta nu se mai rezumă la lins. De data asta își împinge vârful limbii în bobocul de trandafir plin de pliuri, transmițându-mi un frison ca o descărcare electrică direct în vagin.

Plăcerea este de netăgăduit și imediată, și vine însoțită de rușine și de un reflex de rezistență. Mâna îmi zboară instinctiv la spate să-l îndepărtez,

picioarele vor să mi se închidă provocându-i un mormăit furios. Ash îmi îndepărtează încheietura și-mi împinge la loc picioarele, deschizându-le.

– Te-aș putea regula așa, spune printre dinți. Blocată în poziția asta. Asta îți dorești?

Geamătul meu de răspuns umple camera.

Cu brațele puternice strânse în jurul mijlocului meu mă ia pe sus complet și mă aruncă în pat de parcă n-aș cântări mai mult decât un sac de făină.

– Pune-te pe burtă. Arată-mi fața.

Mi-e ciudat de greu să mă mișc, de parcă orgasmul rămas blocat din vintre ar multiplica efectul gravitației, dar până la urmă reușesc și simt degetele lui Ash care, cu o infinită tandrețe, îmi îndepărtează părul de pe frunte, dându-mi-l pe spate să nu mă gâdile pe față. Apoi îmi depune un sărut pe maxilar.

– Ești bine?

– Aș fi mai bine dacă ai intra în sfârșit în mine.

Râde.

– Ador să te văd așa disperată.

– Care e cuvântul de siguranță?

– Maxen.

– Ține-l la îndemână. O să încercăm ceva nou.

Se ridică și, din poziția în care mă aflu, îi văd degetele puternice și sigure de sine desfăcându-și cureaua și extrăgând-o din găici. Înghit în gol când îl văd îndoind-o și trecându-și-o peste palmă.

Gura mi se deschide, gata să protesteze. Nu fusesem niciodată lovită cu o curea, nu simțisem nimic mai intens decât lovitura unei perii de păr, dar

înainte de a mă putea gândi la ce opțiuni am, înainte de a putea raționaliza ce se întâmplă sau de a-i cere să se oprească, Ash ridică în aer cureaua și simt o arsură pe partea de sus a coapselor, cauzată de limba din piele.

Agonizez. E de nesuportat. Respirația mi se blochează, îmi arcuiesc spinarea și mintea mi se golește. Nu există decât durerea, punctul acela arzând. Reușesc în sfârșit să trag aer în piept și când expir scot un suspin sugrumat.

Maxen.

Pentru prima dată cuvântul meu de siguranță iese la suprafață, gata să fie pronunțat.

— E prea mult?

Mă întrebă exact când un val de endorfine mi se lansează în sânge, exact când o pulsație de excitație îmi ajunge în vagin.

— Să nu îndrăznești să te oprești!

Cureaua se ridică din nou, șfichiind prin aer, și lovește mai sus de data asta, sub fund, acolo unde începe piciorul. Din gură îmi iese un suspin real de data asta, un vaiet, mă zvârcolesc și-mi îngrop fața în saltea.

— Iubito.

Simt, fără să văd, cum brațul i se ridică și știu, pur și simplu *știu*.

De data asta lovitura va veni exact acolo unde pielea e deja inflamată de palmele primite mai devreme. Momentul rămâne suspendat în aer exact precum cureaua și, trăgând aer adânc în piept, realizez că este șansa mea de a-i spune numele. Șansa mea de a-i pune capăt.

Dar n-am s-o fac.

Îmi strâng buzele, inspirând adânc printre sughituri de plâns. Apoi cureaua coboară și gura mi se deschide într-un urlet.

Fundul îmi ia foc și nu doar unde e lovit, ci *peste tot*, de parcă pielea s-ar fi aprins sub curea provocând flăcări ce s-au întins imediat peste tot. Urletul mi se transformă în suspine, pătura de sub fața mea e îmbibată de lacrimi, mă frec de ea fără măcar să-mi dau seama.

Aud zgomotul curelei căzând pe podea.

– Oh, Greer.

Vocea îi sună frântă, jupuită.

– Prințesa mea micuță, murmură urcându-se în pat lângă mine.

Mâinile îi alunecă pe sub burta mea și mă întoarce cu delicatețe, ca pe un copil.

– Iubita mea ascultătoare. Îngerul meu supus.

Printre lacrimi, îi văd ochi verzi arzând în întuneric.

– Ash, spun simțind că mă înec.

Capul i se apleacă și-i simt gura pe vagin, mâncându-mă ca un posedat. Sălbatic, gemete îi ies din gât în vreme ce mă gustă cu ardoare și adorație. Și cumva, ca prin magie, din pricina durerii, orgasmul se recompune, de zeci de ori mai intens decât înainte, ca și cum toate terminațiile nervoase de sub piele s-ar fi unit vibrând la unison de plăcere.

Suspinele se transformă în gemete, gemetele în scâncete și-l aud pe Ash spunând cu buzele pe mine.

– Haide, iubito, haide. Simte tot ce îți dau!

Un deget alunecă în vagin urmat de un altul, apoi un al treilea se așază pe gaura de dedesubt și explodez. Într-o tornadă de suferință și rușine și durere și senzații, într-o furtună de extaz și plăcere atât de pură și de intensă, încât pânțele se contractă în crampe puternice. Cred că urlu din nou și plâng în vreme ce climaxul mă pătrunde trecând pe partea cealaltă ca printr-o gaură făcută de un ciocan într-un zid de rigips. Nu văd și nu aud mai nimic, doar simt, simt, juisând cu pielea arzând și mușchii sfârâind.

Orgasmul nu se terminase încă, atunci când îl simt pe Ash mișcându-se deasupra mea în vreme ce-și descheie șlițul pantalonilor. Nu se mai deranjează să se dezbrace, își trage pantalonii suficient cât să-și expună penisul, apoi îmi găsește vaginul contractându-se și-și apasă glandul pe el. Sunt atât de udă, încât își găsește drumul înăuntru fără niciun efort și apoi se împinge în mine cu un mormăit care mă face să-mi încleștez degetele de la picioare.

Sau poate penisul său uriaș are efectul ăsta. E greu de spus.

Se retrage și se adâncește din nou, e strâns, perfect pe măsură, și gem simțind cum carnea mi se contractă în jurul lui în vreme ce intră tot, până la capăt.

– Băga-mi-aș, sunt îngrozitor de excitat, geme. Simți cât de tare sunt? Cât de mare?

Pot, simt, da. Sunt înfiptă în penisul uriaș, străpunsă de douăzeci de centimetri pulsând, mă simt de parcă aș fi din nou virgină. Este același disconfort perfect, pe care l-am simțit cu Embry, o durere care pare a oferi ușurare unei dorințe din adâncurile

trupului meu, genul de durere care-mi provoacă plăcere aproape împotriva voinței mele pentru că totul este exact așa cum trebuie să fie.

Ash este încă acoperit de pulovărul pe sub care are o cămașă și materialul mi se freacă de sfârcurile tari de fiecare dată când se împinge în mine, amintindu-mi că eu sunt goală și că el nu e, că eu sunt vulnerabilă și că el deține controlul. Sexul cu Embry a fost unul incendiar, voluptate incontrolabilă, două furtuni în coliziune care au sfârșit într-o erupție de electricitate și zgomot. Dar cu Ash este altfel, mai dur, mai adânc, mai intens, mai controlat, mai spiritual, mai... orice, mai tot ce e posibil, și mă face să simt ca și cum ar fi peste tot în mine, în toată ființa mea. Corpul său tare mă acoperă, urmele pe care mi le-a lăsat pe fund și pe coapse mă ard, gura-i este fierbinte, mă mușcă de gât, de maxilar și de sâni și mă posedă de pe dinăuntru în afară.

— O am mai mare decât a lui? mă întreabă răgușit la ureche. Termini mai bine cu mine?

Preț de o clipă uit că el nu știe că e vorba de Embry, pentru Ash *el* este un bărbat misterios, o siluetă vagă din trecutul meu, și-atunci dau din cap că da. Repet că da gâfâind. Da, da, este totul adevărat pentru că în momentul ăsta nu există un bărbat mai mare, mai erect decât Ash. Nu există alt bărbat, există doar Ash, iar el mă face să simt că nu mai există nicio altă femeie pe lume, că singurul scop pentru care s-a născut este să mă țină acolo și să mă reguleze până-mi dau ultima suflare.

Continuă să vorbească, îmi spune cât sunt de frumoasă, cât de dragă și cât de bine îl fac să se simtă. Cât de strâmtă este păsărica mea, cum îl strânge, cât de mult îi place să-mi facă sâni să se miște la fiecare

împingere a șoldurilor, cum o să mă umple atât de mult încât picături din el vor curge din mine zile și zile la rând.

Îl trag mai aproape, de pulovăr, de coapse, dar el îmi ia mâinile și mi le blochează deasupra capului cu un singur braț. Poziția supusă declanșează ceva întunecat din el, un animal decis să devasteze și să marcheze, un monstru care-și privește penisul perfect intrând și ieșind din mine atât de repede și atât de dur, încât mă face să vorbesc fără sens, cuvintele amestecându-se cu sunete necontrolate și gemete, *cu da și nu și ah ah ah și mai mult, vă rog, domnule, vă rog, vă rog.*

Mă regulează fără milă și este atât de mare, uriaș și mă doare, mă *doare*. Nici eu nu știu dacă sunetele care-mi scapă din gură sunt de plăcere sau de durere, și apoi el își schimbă poziția șoldurilor și lumea întreagă se întoarce cu susul în jos. Dintr-odată, la fel ca înainte, dar și mai puternic de data asta, durerea se unește cu plăcerea crescândă a orgasmului, făcându-mă să-mi pierd simțurile. Să-mi pierd glasul. Sunt nimic, sunt totul, sunt lumină și întuneric, aer și vid. Forță și slăbiciune, gravitate, electricitate, magnetism. Toate acestea mă țin blocată sub soldatul acesta violent și tragic, și-n timp ce se-mpinge-n mine de parcă ar vrea să mă lase fără suflare, văd stele și mă zvârcolesc cuprinsă de o plăcere abjectă și-mi dau seama că totul este adevărat. Teoria corzilor, magia, reîncarnarea, miracolele, Dumnezeu, universurile paralele, sunt toate adevărate și reale, și se întâmplă toate în mine în clipa asta pe când climaxul se detonează ca o stea care moare.

Orgasmul ăsta nu e satisfacție, e evanghelie. E vestea cea bună. Este revelație și apocalipsă. E bucurie

și judecată și răspunsul la orice întrebare pe care mi-am pus-o vreodată. Tot ce s-a întâmplat în viața mea m-a condus spre acest moment, această schimbare, spre sentimentul acesta și tremuratul sub corpul lui Ash.

– Ia-o, îmi spune la ureche. Ia-ți plăcerea. Ia-mă.

Și o fac, o fac, îmi iau plăcerea și pe el, și pe mine, apoi Ash mă strânge mai aproape, corpul fiindu-i rigid și nemișcat, și erupe în mine ca un ultim sacrificiu, ca cea mai dulce dintre morțile posibile. Cu o mână îmi sprijină capul și cu cealaltă îmi apasă șoldul în nemișcare, gura caldă o atinge ușor pe a mea, în gemete dulci și gâfâit plin de nevoie. Simt fiecare jet și fiecare pulsație, fiecare țâșnitură fierbinte, și este atât de mult încât începe să curgă afară din mine.

Rămâne adânc înfipt până termină, apoi se ridică în genunchi fără să-l scoată, mișcându-se încet cu glandul în mine, cu ochii ațintiți într-ai mei.

Actul este atât de biologic, de posesiv, încât vaginul mi se contractă involuntar, pregătit să o ia de la capăt. Scutură din cap și iese din mine, aplecându-se să-mi aplice un sărut de apreciere pe păsărică înainte de a coborî din pat.

Și apoi... Apoi nu sunt sigură ce se întâmplă. Aprinde o lumină, se dezbracă și se bagă în pat îmbrățișându-mă și alintându-mă, mângâindu-mi brațele și dându-mi părul pe spate, murmurându-mi cuvinte de recunoștință și de plăcere, *e mulțumit de mine*, mă gândesc undeva în adânc și ideea mă face fericită. Dar nu pot vorbi. Îmi țiuie urechile, aud zgomotele vătuit și capul îmi este complet golit de orice gând. Simt că plutesc, secătuită și caldă, dar în același timp tremur ca frunza-n vânt.

Încet, încet, strat după strat, înot înapoi spre suprafață și-mi revin în fire.

– Iubesc, îi murmur lui Ash. Voiam să spun *te iubesc*, dar cuvintele se împleticesc și sunt greu de pronunțat.

– Ba eu, răspunde Ash cu vocea atât de plină de iubire că mă doare. Mă înfășoară cu corpul său și așază bine pătura peste noi. Tremuratul se calmează încet, încet, dar simt perna udă și rece sub obraz și-mi dau seama că plâng.

Ash mă ține strâns și lacrimile îmi curg lent, ca o ploaie.

– Te iubesc, îmi șoptește repetat. Te iubesc.

După câteva minute sau ore, n-aș ști, lacrimile se opresc și încep să mă încălzesc din nou. Mă sucesc astfel încât să mă pot cuibări în el și îi scapă un mormăit satisfăcut, de parcă l-ar face fericit că am nevoie să mă așez așa în el.

– Prințesa mea, spune, ținându-mă strâns.

Toată lumea mea e aceasta. Toată lumea mea este el.

– Iubita mea.

Îmi frec nasul de pieptul lui.

– Mă mai ții așa puțin?

Mă sărută pe păr.

– Cât vrei. Te-aș putea ține așa pentru tot restul vieții.

Râde încet.

– Și oricum, n-am mai văzut niciodată pe cineva să ajungă atât de departe în stratosferă. Nu-ți

dau drumul până nu văd că te-ai întors cu picioarele pe planeta asta.

Stratosferă. Se mai întâmplase de câteva ori, la reședință, când eu și Ash mai jucaserăm rolurile astea. Dar nu așa, să mi se golească mintea complet, să nu realizez că plâng sau că tremur.

Revenindu-mi în fire, însă, grijile de mai devreme reapar și ele.

Embry.

Ar fi trebuit să-i spun lui Ash înainte de a mă cere în căsătorie, înainte să facem dragoste. Ar fi trebuit să-i spun acum șase săptămâni. Ar fi trebuit să-i spun în ziua aceea la biserica *St. Thomas Beckett*. Ar trebui să-i spun acum.

– Ash, zic fără să-l privesc. Trebuie să-ți spun ceva.

– Da?

– Nu o să-ți placă.

– Pune-mă la încercare.

N-am de ales. Trebuie s-o fac.

– Bărbatul cu care ți-am spus că m-am culcat. Prima mea dată.

Îi simt corpul tensionându-se.

– Da.

– Este Embry.

Lumea pare a se opri, continuă doar ticăitul timpului în nemișcarea care mă ține cu sufletul la gură. Și apoi Ash spune cu o voce lemnoasă:

– Știu.

Știe.

Știe.

La dracu!

Băga-mi-aș!

Dă pătura la o parte și coboară din pat. Simt căldura sa dispărând de lângă mine, îl privesc mergând gol spre baia apropiată și aprinzând lumina. Aud apa de la chiuvetă curgând.

Panica mă sugrumă sadic, lăsându-mă fără aer. Mă apucă amețeala, dar sunt suficient de conștientă că urmează să asist la ceea ce, cel mai probabil, va fi sfârșitul relației mele cu Ash.

Se întoarce din baie cu un pahar cu apă rece și mi-l dă.

– Bea.

În ciuda faptului că abia ne-am iubit în cel mai dezamățat și dur mod, simt nevoia să mă acopăr cu un cearșaf când mă ridic și mă așez în fund. Beau, iar el se așază pe marginea patului, urmărindu-mă cu ochii Președintelui, ochi cărora nu le scapă nimic. Ochii săi de război. Chipul îi este impenetrabil.

Termin de băut și mă mișc să-l pun pe noptieră, dar el se întinde și mi-l ia. Pentru o clipă privește urma buzelor mele de pe pahar și un mușchi i se contractă pe maxilar.

– Știi? întreb în sfârșit cu degetele strângând cearșaful.

– Am bănuit, recunoaște încet.

– Cum ai ghicit?

Își bagă buza de jos în gură apoi îi dă drumul.

– Haide să o luăm de la început și să trecem prin toate detaliile. Când?

– Chicago, răspund.

Dă din cap ca și când aș fi confirmat ceva ce știa deja. Și poate chiar știa. Poate că Embry îi spusese deja despre noi și eu nu aflasem. Rotește paharul în mână de câteva ori, apoi îl pune pe noptieră.

– Nu a însemnat nimic, încep, dar el își ridică mâna.

– Nu mă minți. Te rog.

Tonul îi e reținut, dar ceva în vocea sa sună contrastant. De parcă m-ar implora ceva, dar nu știe cum sau ce sau dacă are nevoie s-o facă.

Trag aer în piept și o iau de la capăt.

– A însemnat mult pentru mine. Cum să nu fi însemnat? A fost prima mea dată și a fost bine.

Mă opresc și mă răsucesc, dându-mi seama că, probabil, Ash nu vrea să știe despre cât de frumos a fost în noaptea aceea.

– Dar nu m-a mai căutat niciodată de atunci. I-am lăsat numărul și toate detaliile, însă nu a dat niciun semn până când nu l-ai trimis la mine. Probabil am fost cea mai jalnică partidă de sex din viața lui, încerc să glumesc.

Gluma nu prinde pentru că Ash deja se încruntă.

– N-ai fost.

– E drăguț din partea ta să spui asta.

– Nu încerc să fiu drăguț, izbucnește. Știu sigur.

Mă holbez la el.

– De unde?

Își trece o mână prin părul negru.

– Embry m-a sunat în dimineața aceea, voia să ne vedem la o cafea. Voia să-mi povestească despre... *îngerul* cu care se culcase. Credea că se îndrăgostise, deși nu fusese decât o noapte. Dacă aș fi știut că îngerul său era iubita *mea*, l-aș fi aruncat în fața unui tren.

– Dar n-ai știut?

Își unește palmele, țintind vârful degetelor spre podea.

– Înainte să-mi poată povesti despre noaptea lui, i-am spus eu despre a mea. Despre cum o fată pe care o întâlnisem cu patru ani în urmă reapăruse în viața mea. Despre cât de laș fusesem și nu putusem să-i spun despre Jenny și despre cum a descoperit ea adevărul în cel mai urât mod posibil. I-am spus lui Embry că fata respectivă era cea care-mi scrisese mesajele, că scrisorile pe care le ținusem tot timpul în buzunarul de la piept în toți anii aceia petrecuți în Carpatia erau de la ea, scrisori pe care mă prinsese citindu-le de nenumărate ori. I-am spus numele fetei.

Mi se-nvârte mintea. Embry îmi știa numele. Ceea ce însemna...

– Și după ce am terminat, am încercat să fiu un bun prieten și l-am întrebat despre îngerul său, dar a schimbat subiectul. Și nu a mai adus niciodată vorba despre asta.

– De-asta nu m-a sunat sau căutat, realizez. Foarte altruist din partea lui. Acum hai să ne întoarcem la cum ți-ai dat seama tu. Cum? Noi... n-am făcut niciodată nimic, cu excepția întâmplărilor din

seara cu dineul de stat. Nu ne-am sărutat, nici măcar nu ne-am îmbrățișat.

– Știu, spune Ash. Se târăște pe pat și trage încetșor de cearșaf, descoperindu-mi sânii pentru a-i putea privi. Sfârcurile mi se întăresc imediat la atingerea aerului rece.

– Tocmai noaptea aceea m-a făcut să înțeleg. Era evident că se simțea atras de tine, dar... mă rog, mai era ceva acolo. Ceva mai profund. Și după aceea, voi doi ați fost mult prea prudenți unul în prezența celuilalt. Să nu vă apropiați niciodată prea mult, să nu vorbiți niciodată prea mult. Să nu rămâneți niciodată singuri. Asta fac oamenii care sunt îndrăgostiți de cineva de care nu ar trebui să fie, Greer.

– Nu sunt îndrăgostită de Embry.

– Ți-am cerut să nu mă minți. Coboară cearșaful de tot și mâinile sale alunecă pe mine de la stern la gât. Nu strânge și nu apasă, doar le ține în jurul gâtului meu ca pe un lanț, nu de metal sau piele, ci din carne și sânge. *Ești a mea*, spun mâinile sale. *Ești a mea, nu a lui.*

Mă joc cu inelul de logodnă în mod distrat. Mâna liberă îi coboară peste a mea.

– Încetează, spune. Nu-mi vei da inelul înapoi. Și nu ți-l vei da jos. Dacă ți-o dorești, eu voi fi soțul tău.

– Da, domnule, spun și, de ușurare, simt lacrimi înțepându-mi pleoapele. Nu mă urăște, nu vrea să ne despărțim. Pot trăi cu asta.

Mâinile sale mi se apasă pe gât.

– Cum a făcut-o?

– Cum a făcut ce?

– Cum te-a regulat în noaptea aia? Ash îngenunchează peste mine, cu penisul ca piatra și privirea furioasă. Te-a pus cu fundul în sus să te poată vedea? Te-a lipit de perete pentru că nu mai putea aștepta?

Poate că nu ar trebui să răspund. Dar o fac.

– A fost... așa. El deasupra mea.

Ca un fulger, Ash se întinde peste mine, apăsându-mi penisul pe vagin. Nu-mi pot opri geamătul care-mi iese din gât.

– Și mai ce? mă întreabă Ash.

Vocea îi sună răgușit. Mai răgușit ca niciodată. Și ochii îi sunt atât de întunecați, încât din verzi au devenit negri.

– Mi-a supt sânii. I-a mușcat. De parcă s-ar fi hrănit, dar mai tare, cu disperare.

Ash își apleacă capul și se grăbește spre curbele moi ale sânilor mei, sugă și mușcă și sărută. După o jumătate de minut, gâfâi.

– Și mai ce? Ash mârâie cu gura pe țâțele mele. Ce altceva a făcut?

– Nu i-am spus că eram virgină până când n-a încercat să intre în mine. Și după ce i-am spus, s-a stârnit. Ca și cum l-ar fi excitat prea tare și nu s-ar mai fi putut controla.

Aici și acum, un penis gros se împinge între pliurile mele și simt cum Ash se înfinge cu atâta putere în mine, încât nu mai pot respira.

– Adică așa? își subliniază întrebarea cu mai multe mișcări nemiloase.

— Da, strig. Mi-a curs sânge. Și i-a plăcut. Și mi-a plăcut și mie.

Ash se oprește, penisul îi tremură.

— Ți-a curs sânge?

— Mult. M-a durut. Și-am juisat atât de intens.

— Sigur că da, spune Ash, înfigându-se în mine din nou. Trebuia să fiu eu, penisul meu. Sângele și durerea trebuiau să fie ale mele.

— Totul poate fi al dumneavoastră, domnule Președinte.

— Da, poate, mârâie rotindu-și șoldurile și frecându-se de carnea mea expusă. Scot un sunet adânc, de jind. Cum a terminat? Pe tine? În tine?

— În mine, răspund fără suflare. M-a strâns în brațe și și-a lăsat toată greutatea pe mine. Oh, Doamne, da, exact așa.

Pe Ash îl simt cu totul altfel decât pe Embry, mai mare, mai puternic, mai calculat, dar în poziția asta e atât de ușor să-mi revină în minte corpul lui Embry peste al meu. Mă pot preface cu atâta ușurință.

— Vreau să simt ce-a simțit el, îmi spune Ash cu buzele lipite de locul unde gâtul mi se întâlnește cu maxilarul. Vreau să mă prefac că sunt el. Tu o faci, iubito?

— Eu... nu știu.

Și chiar nu știu. Acum e Ash și în următoarea clipă e Embry, apoi sunt amândoi și eu sunt centrul unui vârtej de mâini și guri și carne înfometată.

— Te cred, spune, cu mișcări perfecte ale șoldurilor. Al treilea orgasm e ca o cheie care descuie

o închizătoare, simt cum ceva în mine se schimbă și, dintr-odată, totul e deschis și pregătit, și orgasmul se precipită înăuntru, brutal, vicios, fiecare pulsație e dureroasă și strălucitoare și-mi ia suflarea. Orgasmul meu îl conduce pe Ash dincolo de limită, geme răgușit și-și dă drumul, de data asta mișcându-se încet, în cercuri rotunde, cu tot corpul tremurând.

Apoi se ridică de pe mine, dispare în baie și se întoarce cu un prosop. Mă curăță cu grijă privindu-mă în ochi.

– Ești bine?

Dau din cap.

– Tu ești?

– Nu știu.

Duce prosopul înapoi și, spre ușurarea mea, se întoarce în pat și mă înconjoară cu brațele.

– Ești supărat pe mine? Pe Embry? întreb.

Expiră îndelung cu bărbia proptită de capul meu.

– Nu.

– Dar simți ceva.

– Oh, da, răspunde. Asta cu siguranță.

– Gelozie? Pentru că n-ai motiv să fii gelos, jur.

– Știu că ești convinsă de asta. Își trece mâna pe spatele meu mângâindu-mă de-a lungul coloanei. Gelozie este un cuvânt atât de limitativ, nu-i așa? Există atât de multe feluri de gelozie. Există posesivitatea, ceea ce eu simt când e vorba de tine, dar și când vine vorba de Embry. Apoi sentimentul de nesiguranță că poate Embry a știut să-ți dea ceva ce eu nu pot sau că

poate tu i-ai dat lui ceva ce va schimba relația dintre el și mine. Și apoi mai e dorința bizară... Dacă mi te imaginez cu el, mi se întărește. Nu știu de ce. Dar e așa. Și știu că dorința nu are întotdeauna vreo logică, că este greșită prin definiție și că, uneori, râvnim lucruri depravate.

Mâna i se mișcă prin părul meu, iubitoare, leneșă și indulgentă.

– Dar chiar și știind toate astea, nu am putut prevedea cum mă voi simți știind că s-a culcat cu tine. Disperat și puțin furios și speriat și... excitat. Gelozia singură nu poate cuprinde toate aceste sentimente, dar nu cunosc alt cuvânt care s-o facă. Așa că bănuiesc că e suficient de bun ca să pot răspunde acum că, da, sunt gelos. Pe voi amândoi.

Cunosc sentimentul. Să mă simt geloasă pe Ash și pe Embry, geloasă pe faptul că ei se au într-un mod care mie mi-e inaccesibil, din cauza experienței războiului și a relației atât de apropiate dintre ei. Este un cerc din care voi fi întotdeauna exclusă. Și urăsc, urăsc, *urăsc* asta.

– Culcă-te, Greer. Avem tot timpul din lume să ne gândim la asta.

Aș protesta, aș vrea să mă opun, pentru că în niciun caz nu voi putea dormi după ce am făcut dragoste pentru prima dată, după ce a aflat despre mine și Embry. Indiferent de lânzezeala pe care o simt în membre, de cât de frânt mi-e trupul, indiferent de cât de calde sunt brațele lui Ash și de cât de egală și liniștitoare este respirația sa.

Mă trezesc singură în pat, cu locul de lângă mine răcit. Ash probabil s-a trezit să lucreze. O fi deja dimineață? Clipesc spre ceasul de pe noptieră așteptând ca numerele să se limpezească. Unsprezece și treisprezece minute. Am dormit trei sau patru ore și stomacul îmi amintește că nu mâncasem nimic. Mă ridic și mă întind, apoi îmi caut prin cameră pijamaua și papucii.

N-o să-l deranjez pe Ash dacă lucrează, dar am de gând să deranjez niște biscuiți sărați și niște brânză. Deschid ușa și mă îndrept spre living, unde luminile bradului sclipesc de după colț. Nimic nu e mai frumos în nopțile de iarnă decât luminițele acelea. Călduroase, liniștite și pline de bucurie.

Dau colțul cu un zâmbet pe chip, apoi înlemnesc. Ash stă sub vâsc.

Sărută pe cineva.

Sângele mi se ridică în urechi și gâtul mi se sugrumă de durere, dar nu-mi pot îndepărta privirea și nu-l pot întrerupe. Sunt stană de piatră, incapabilă să nu mă uit.

Ash e îmbrăcat cu un tricou și pantaloni largi de pijama cu talie joasă, care-i evidențiază abdomenul plat și șoldurile înguste. Părul îi este ciufulit și, chiar și din poziția unde mă aflu, pot vedea cu ajutorul luminii slabe de la pomul de Crăciun o umbră de barbă de-o zi pe obrazul lui. Mâna îi este strânsă pe tricoul persoanei pe care o sărută, ținând-o aproape, blocând-o.

Și când se întorc, îmi dau seama că persoana respectivă este bineînțeles, inevitabil, fatal, tragic, minunat - Embry. Îmbrăcat încă în blugi și pulovăr, desculț și șifonat, cu mâinile pe sub tricoul lui Ash, scotocindu-i în josul spinării.

Sărutul este lent, persistent, profund. Se apropie și se explorează, apoi buzele li se despart, clipesc și respiră profund, pentru a se săruta apoi din nou. Între ei se simte familiaritate și ezitare, ca și cum ar reînvăța ceva știut demult. Ash se apropie, cu gura la o distanță de o respirație de cea a lui Embry, corpurile și chipurile lor exprimând dorință, apoi Embry se împinge înainte, cu pasiune, fără niciun gând, sărutându-l înfometat pe Ash până când el îl face să încetinească, punându-i palma pe piept, îndepărtându-și gura cât să-i permită lui Embry să se potolească. Apoi Ash se apropie din nou, scoțând sunetele acelea șoptite și minunate.

După câteva minute, mâinile lui Embry coboară pe elasticul pantalonilor lui Ash. Se lasă pe vine. Nu aud ce-i spune, dar aud un geamăt și ghicesc.

Și cu acel geamăt, creierul mi se repune în mișcare, ca un motor neglijat, și aș vrea să-l pot stinge la loc pentru că gândurile sunt prea multe, prea multe întrebările, toate contradictorii și luptându-se unele cu altele.

Sunt excitată.

Furioasă.

Curioasă.

Mă simt trădată.

Nu vreau să se oprească.

Și văzându-i așa, îmi dau seama că știam deja. Poate nu în mod conștient, dar informația era acolo ca o epavă așteptând ca nisipul să se miște, așteptând să întorc în sfârșit capul și să văd ceea ce o parte din mine suspectase de la bun început.

Dintr-odată, ceea ce-mi spusese Ash în dormitor devine logic. Gelozia e un cuvânt cu prea multe sensuri. Este un TARDIS⁹, mai mare pe dinăuntru, dar cu un înțeles micuț pe afară, conținând un joc complex de emoții și negocieri. Iar fiecare dintre înțelesurile pe care le are mă face să sufăr.

Mă simt ușurată că nu sunt singura care a păstrat un secret după momentul cererii în căsătorie. Terorizată de ce va aduce viitorul. Pentru că, serios acum, la ce mă mai puteam aștepta? Țsta trebuia să fie basmul meu, eu prințesa și Ash prințul, dar mai este un al treilea personaj, un personaj după care amândoi jinduim și care jinduieste după amândoi.

Din câte basme am citit în copilărie, niciunul nu avea trei personaje principale.

Gândurile îmi sunt întrerupte de un alt geamăt al lui Ash; îl văd îndepărtându-se și acoperindu-se cu pantalonii. Amândoi au buzele umflate ca înțepate de albine, ochii întunecați, amândoi par amețiți, uimiți, neîncrezători și nesatisfăcuți.

— Crăciun fericit, Embry, spune Ash cu vocea răgușită.

⁹ TARDIS - prescurtare a Time and Relative Dimension in Space, este o navă spațială și Mașină a timpului cu dimensiunile exterioare mai mici decât cele interioare. Face parte din scenariul serialului și francizei Doctor Who.

Și vocea lui Embry sună la fel de răgușit când răspunde.

— Crăciun fericit.

Ash se întoarce, cu degetul mare pe frunte, pe care apoi și-l duce la buze. Embry rămâne nemișcat sub vâsc în vreme ce Ash pornește spre birou. Stă acolo câteva minute bune, cu ochii fixați pe holul unde tocmai a dispărut Ash, apoi se întoarce și el și pornește spre dormitorul său, trecându-și mâinile prin păr.

Iar eu rămân singură pe holul rece. Confuză, doritoare, rănită. Geloasă.

Îndrăgostită.

Familia Colchester sosește în dimineața de Crăciun cu cadouri și pungi de cumpărături, pentru că mama lui Ash refuză să lase pe altcineva să pregătească cina de Crăciun. Ne petrecem amândouă ziua în bucătărie în timp ce Kay, Embry și Ash stau aplecați peste masă și lucrează. Sunt un caz disperat când vine vorba de gătit, bunicul avea un bucătar angajat cu normă întreagă, iar la facultate am trăit din supe instant și omlete, dar, chiar și așa, mama lui Ash mă îmbrățișează strâns după cină și mă proclamă *una de-a lor*. Iar când află că mama mea a murit pe când eu aveam doar șapte ani, mă ia în strâns brațe... Miroase a plăcinta pe care tocmai a făcut-o și a parfumul *Elizabeth Taylor* și-mi spune să-i zic *mama*. Aproape că izbucnesc în plâns.

Ziua este atât de plină, încât nu găsesc momentul să vorbesc despre noaptea trecută nici cu Embry, nici cu Ash, deși undeva în mine simt un fel de fractură, o fisură pe suprafața sufletului prin care ies șuvoaie de întrebări. Fusesse primul lor sărut? Se sărută adesea? Se limitează la săruturi?

Se regulează? S-au mai regulat înainte?

Mă trezesc și lumea pare a sta pieziș, numai că eu sunt singura care observă. Sunt amețită, fragilă și nesigură pe când toți ceilalți sunt stabili și se comportă ca-ntotdeauna. Pentru că cei doi nu au idee că știu. Și Embry nu știe că Ash a aflat despre noi. Și probabil

mai sunt lucruri pe care nu le știu, cum ar fi dacă Ash mă înșală cu Embry.

Un sărut poate însemna că mă trădează?

Mă trădează dacă nu au făcut dragoste, dar ar vrea s-o facă?

Și așa se mi iscă tot felul de alte gelozii, umplându-mi mintea cu detaliile sărutului lor și cu imagini cu ei regulându-se. Iubindu-se goi pușcă, în smoching-urile lor sau în uniforme...

Și, la un moment dat, firul acestor gânduri mă face să dispar în dormitor, cu scuza unei dureri de cap, deși ideea era să scap de o altfel de durere. Îmi ridic rochia și, dându-mi chiloții la o parte încă din clipa în care ușa se închide, jusez în mai puțin de un minut imaginându-mi-i pe cei doi și corpurile lor puternice frecându-se unul de celălalt.

Bineînțeles, Ash a știut *cumva* că am terminat fără el, și a trebui să-mi petrec noaptea mușcând cureaua în vreme ce mi-a trecut peste fese urzici, găsite undeva pe lângă cabană.

A doua zi după Crăciun lumea a explodat. O scurgere de la o conductă din centrul statului Wyoming și, în ziua care a urmat, un atac terorist în Germania. Situația din Columbia s-a prăbușit, reforma pentru veteranii de război a picat, iar Ash a fost trimis să țină un discurs despre traficul de carne vie la Națiunile Unite. Și dintr-odată, am trecut de la a-i avea pe Ash și Embry doar pentru mine, la a nu-i vedea deloc. Amândoi alergau dintr-o parte în alta a țării, muncind fără oprire, iar în singura noapte pe care am reușit să o petrec cu Ash, m-a luat în brațe și a adormit imediat, înainte să apuc măcar să sting lumina.

După aproape două săptămâni fără să-l văd, mă foiesc, visez cât e ziua de lungă cu ochii deschiși simțindu-mă o epavă, învârtindu-mi inelul pe deget, suspinând la vederea zăpezii, dormind într-un tricou de-al lui, pe care-l împrumutasem și nu i-l mai dădusem înapoi. Așa că, profit de ocazie când Ash mă invită să-l însoțesc, pe el și câțiva alții — Merlin, Embry și Secretarul de Stat — la o ședință publică între Statele Unite și Carpatia, în Geneva, acceptând imediat. Doar-doar voi reuși să aflu răspunsurile de care am nevoie.

Iar dacă nu, măcar să-i mai fur un tricou.

— Mulțumesc că mi-ai permis să o aduc și pe Abilene.

Ash își ridică ochii de pe birou, un zâmbet de surpriză luminându-i chipul.

— Te-ai trezit.

Ne aflăm în *Air Force One* și mi-e imposibil, constituțional vorbind, să rezist zgomotului lin și vibrațiilor liniștitoare. Imediat ce avionul a decolat, Ash a insistat să mă trimită să trag un pui de somn în apartamentul prezidențial, un pui de somn care a durat, practic, cât tot zborul. În momentul de față, mă aflu în pragul ușii, cu servieta în mână, încercând cu cealaltă să-mi descurc încâlceala din buclele blonde.

— M-am trezit, o să încerc să lucrez puțin, dar am vrut să trec să-ți mulțumesc mai întâi.

— Desigur.

Se lasă pe spate în scaun.

– Probabil voi fi ocupat tot timpul călătoriei. Am considerat că va fi mai distractiv să ai pe cineva cunoscut cu tine. Și apropo, există vreo șansă să schimbăm ceva în ceea ce privește cazarea?

Rânjesc la el.

– Aș vrea eu! Dar Merlin a spus că sub nicio formă nu ne putem caza în aceeași cameră.

Ash își lasă capul să cadă pe spate.

– Credeam că a fi logodit este o condiție suficientă pentru a respecta regulile. Dar se pare că nu.

Ochii îi cad pe servieta mea.

– La ce trebuie să lucrezi?

Oftez.

– Trebuie să definitivez programa pentru cele trei cursuri din semestrul ăsta și să pregătesc temele primelor referate. În plus, mi-am promis să mai lucrez puțin la carte înainte de începerea semestrului. Ah, și secretara ta pentru afacerile sociale nu încetează cu e-mail-urile.

– Despre nuntă? Ochii i se încălzesc când pronunță cuvântul făcând să-mi dispară imediat enervarea.

– Da. Vrea să fie la fel de mare ca o nuntă regală. Chiar mai mare, dacă se poate.

– Și tu ce crezi?

– Că nu mă interesează atâta timp cât rochia mea este frumoasă și am timp să predau.

Ash pare gânditor când mă aude pomenind de a *preda*, dar nu spune nimic. Nu i-am cerut părerea în

legătură cu faptul că-mi doresc să-mi continui munca pentru că ar fi sunat de parcă i-aș fi cerut permisiunea. Și eram hotărâtă să lucrez indiferent de ce avea el de zis. Știu că Ash îmi susține deciziile, dar ceilalți, nu știu, mai ales opinia publică americană. Probabil ar fi pentru întâia dată când o Primă Doamnă ar continua să lucreze, să facă altceva decât a ține discursuri sau a scrie câte un articol ocazional.

Lui Merlin sigur nu-i place mesajul pe care l-ar transmite această atitudine, dar, deși sunt de acord să mă mut la Casa Albă sau să dorm în camere de hotel diferite, când vine vorba despre cariera mea, nu las loc de negocieri. Și dacă vrem să vorbim de mesaj, cine ar putea avea un respect mai mare pentru Casa Albă decât nepoata lui Leo Galloway?

– Dar *tu* ce crezi despre nuntă? întreb.

– Vino-ncoace și-ți spun.

– Cunoscutrucul, nu mă păcălești tu așa ușor, zic, traversând totuși biroul și ajungând la el.

Își rotește scaunul paralel cu biroul și se bate cu palmele pe genunchi. Mă urc pe el și toate îngrijorările cu privire la muncă și la nuntă se dizolvă în brațele sale.

– În legătura cu nunta, îmi doresc două lucruri, îmi spune cu un ton neobișnuit de serios. Dacă tu nu ții în mod deosebit la un loc anume, eu aș vrea ca ceremonia să aibă loc la biserica de unde am crescut, în Kansas City. Și nu vreau să te văd în ziua nunții. Știu că sună provincial și puțin superstițios, dar îmi doresc momentul acela în care te voi vedea pentru prima dată la capătul culoarului.

– Bine, accept fermecată de gura aceea solemnă, care se deschide într-un zâmbet. Orice dorești.

– Cuvintele astea sună delicios pronunțate de tine, iubito. Pot să am orice îmi doresc ori de câte ori îmi doresc ceva?

– Desigur, spun, bătând din gene.

– Flirtezi. Ce zici de acum?

– Da, domnule.

Respirația i se întretaie când încep să-i dezleg cravata.

– Închide ușa, prințesă mică. Aș avea o idee despre ce vreau acum.

Abilene este strălucitoare ca-ntotdeauna, cu cizmele până la genunchi și rochia albastră decupată, pe care doar o roșcată suplă și-ar permite să o poarte, cu trăsăturile frumoase aranjate într-o expresie de plictiseală destinsă. Dar observ cum masca blazată se subțiază pe când agenții de la Serviciile Secrete ne conduc și suntem înconjurate de cei mai puternici oameni din lume, care se ceartă pe ultima clementină disponibilă în *Air Force One*. Se comportă ca o fetiță nerăbdătoare, deși încearcă să se controleze, dar devine și mai evident când se află în preajma lui Ash.

Mă simt ușurată că noi și el vom călători în mașini diferite către hotel, mi-e greu s-o privesc cum se comportă când Ash e pe-aproape. E evident că a mințit când mi-a spus că sentimentele sale pentru Ash țin de trecut și cu siguranță eu m-am păcălit singură crezând că nu mă mai simt nesigură cu ea prin preajmă. Este mult mai frumoasă și vivace decât

mine și, dacă mă mai gândesc și la scena de sub vâsc, mi-e greu să nu mă îngrijorez cu privire la ce vrea Ash cu adevărat, indiferent că mi-a pus un inel pe deget.

Ne oprim în fața hotelului, un agent ne deschide ușa ajutându-ne să coborâm din mașină, iar Abilene se încruntă privind către fronton.

– Credeam că vom sta la *Four Seasons*.

Ridic din umeri strecurând un bacșiș portarului când intrăm.

– Merlin a cerut celor de la Serviciile Secrete să sugereze mai multe posibile hoteluri și să le cerceteze pe fiecare în parte, așa că era imposibil de știut care va fi ales. Se temea ca nu cumva să se infiltreze printre cei din personal careva din Carpatia.

– Deci nu știi unde te vei caza într-un oraș până nu ajungi acolo?

– Cred că este un caz extraordinar. Merlin și Ash au temeri în legătură cu Președintele Carpatiei și au considerat că e mai sigur așa.

Abilene scoate un sunet care spune că a înțeles și nu mai aduce vorba despre asta.

În seara aceea, amețiți de efectul jet lag-ului, ne pregătim pentru cina diplomatică la care erau invitați reprezentanții Carpatiei. Următoarele zile aveau să fie dedicate negocierilor și ciordănelilor și sarcasmului prost mascat, dar în seara aceasta se presupune că ne vom comporta cu toții drăguț, vom oferi lumii infinite fotografii, poate chiar una cu Ash strângând mâna lui Melwas Kocur. Știu cât de important este acordul de pace pentru Ash și câtă suferință i-au cauzat anii petrecuți în luptă în Carpatia, așa că, dacă singura contribuție pe care o

pot aduce semnării acordului este să particip la un dîneu alături de el, sunt mai mult decît bucuroasă să fiu de ajutor. Dar nu-mi fac iluzii despre atmosfera de la petrecere; am participat la suficient de multe evenimente *bipartizan* alături de bunicul Leo și sunt conștientă de faptul că oamenii nu vor îngropa securea de dragul vinului italianesc sau a brandy-ului flambat.

— Așa te îmbraci? mă întrebă Abilene ieșind din baie în vreme ce-și închide cerceii.

Poartă o rochie mulată de culoare aurie, cu un decolteu vertiginos, părul ruginiu căzându-i valuri-valuri pe spate și, pentru un moment, mă cuprinde vechiul sentiment de teamă. Că ea va fi întotdeauna cea sexy, încântătoare, iar eu voi rămâne mereu în umbra ei.

Privesc în jos la rochia mea care-mi lasă un umăr descoperit, vapoasă și transparentă, cu o bandă lată plină de detalii complicate în jurul decolteului și pe tiv. Culoarea este undeva între alb și argintiu și mi-a plăcut cum îmi scotea în evidență pielea și părul meu de culoare aurie când am probat-o.

Dar acum am îndoieli.

— Ce-are rochia?

— Nimic, spune Abilene pe un ton care exprimă exact contrariul.

Trec pe lângă ea și intru în baie să mă uit în oglinda de mărime naturală. E adevărat că în comparație cu buclele lungi ale lui Abilene, coafura mea arată cam modest. Și, da, rochia mea nu este la fel de mulată pe forme, dar îmi place cum se unduiește când mă mișc, cu tivul gros și straturile de șifon care lasă să se întrevadă discret talia și sânii. Ca să nu mai

vorbesc despre transparența materialului care devine vizibilă doar într-o anumită lumină sau când rochia se mișcă. Sub straturile de șifon, un combinezon ascunde detaliile astfel încât tot ansamblul să nu devină scandalos, dar rezultatul final este extrem de senzual într-un mod potrivit unui dîneu diplomatic.

– Pare puțin cam insipidă, spune Abilene. Ai mai luat altă rochie cu tine?

– Nu, spun, cuprinsă de dubii.

– Greer Galloway! Trebuie să iei întotdeauna o rochie de rezervă cu tine! Întotdeauna, întotdeauna!

Se aude un ciocănit în ușă și Abilene oftează.

– Deschid eu.

Mă tot răsucesc în fața oglinzii, încruntată, când aud ușa deschizându-se și vocea gravă a lui Ash salutând.

– Bună, pot intra?

Când ies din baie, o surprind pe Abilene holbându-se la Ash. Respiră greu, înlemnită și, preț de o clipă, am impresia că va face un pas înainte să îl atingă. Că va încerca să-l sărute.

Dar nu o face. După câteva secunde pășește înapoi și-i face loc să intre. Când mă vede, Ash se oprește cu gura căscată, ca și cum ar vrea să zică ceva și a uitat ce.

– E vreo problemă? întreb, paranoică, crezând că expresia lui exprimă aceleași dubii pe care acum le am și eu.

– Problema e că arăți absolut perfect și te vreau doar pentru mine în seara asta, mârâie, făcând un pas înainte și strivindu-mă de perete, ajungând astfel

captivă între brațele sale. Sunt extrem de conștientă de prezența lui Abilene în spatele lui și la fel de conștientă că aproape nu-mi pasă.

— Culoarea asta îți face ochii să pară de argint. Iar pielea, la dracu, e numai bună de mâncat. Se apleacă și mă mușcă de clavicula expusă. O plăcere agonizantă mă cuprinde răspândindu-se ca o toxină, deturnându-mi toate terminațiile nervoase și capacitatea de a gândi limpede.

Reușesc totuși să-mi proptesc mâinile în pieptul lui și să-i arunc o privire care să-i aducă aminte că Abilene era acolo. Se întorsese cu spatele, căutând aparent ceva în poșetă, dar știu că e la fel de conștientă de prezența noastră, pe cât de conștientă sunt eu de corpul lui Ash.

Pe Ash pare a-l dura în cot de prezența ei, însă își lasă brațele să cadă și face un pas înapoi.

— Bănuiesc că e vremea să mergem, spune fără tragere de inimă.

— Ar trebui, îi răspund, trecând pe lângă el să-mi iau pantofii cu toc și poșeta.

În timp ce o fac, Ash i se adresează lui Abilene.

— Știi, Embry nu are cu cine să meargă, spune cu amabilitate. Ai vrea să mergi cu el?

— Ca însoțitoare a lui? întrebă Abilene.

Bănuiesc că sunt singura care observă nota de panică din vocea ei, lupta dintre dorința de a-i face pe plac lui Ash și de a fi nevoită să-și petreacă seara cu un bărbat care nu este el.

— Embry este o companie încântătoare, te asigur. Greer ți-o poate confirma.

Îl străpung cu privirea și el îmi răspunde pe măsură.

— Care dintre definițiile geloziei te-a făcut să spui asta? murmur pe când el deschide ușa camerei să mă lase să trec.

— Toate.

Când ajungem în sala de bal unde are loc dineul, ne întâlnim cu Embry. Arată rece și resemnat în smoching-ul său alb. Dar cum mă vede, își îndreaptă spatele și-și împreunează buzele de parcă ar vrea să se împiedice să și le lingă.

Ash mă surprinde, obligându-mă să fac o piruetă în fața lui Embry, de parcă ar fi vrut să mă expună.

— Nu-i așa că e divină, domnule Moore?

Văd din privirea lui Embry că îmi poate zări trupul pe sub rochie.

— Numai bună de mâncat, domnule Colchester.

Fiorul care mă străbate nu are nimic de-a face cu temperatura din cameră.

— Abilene a decis să facă un gest caritabil și să-ți fie însoțitoare, adaugă Ash. Așa că, în seara aceasta amândoi vom avea la braț o nepoată de-a lui Leo Galloway.

Embry zâmbește, dar ochii săi nu.

— Minunat. Îi întinde brațul lui Abilene, care îl apucă cu grație, arătând la fel de nefericită ca el.

– Începem?

Eu și Ash mergem în spatele lor, iar Ash se apleacă să-mi susure în ureche:

– Știi că e sadic din partea ta să porți asta în fața lui Embry, nu?

– Abilene mi-a spus că e anostă.

– Arăți ca o zeiță. E un chin să te văd în chestia asta...

Îmi strâng degetele pe bicepsul său.

– Și ce ai face dacă nu am fi aici?

Zâmbește ticăloșește.

– Mi-am dorit întotdeauna să reglez fundulețul unei zeițe.

Mă înroșesc atât de tare, încât îl bufnește râsul.

– Încetează, mă bâlbâi, stânjenită și excitată în același timp. Te poate auzi cineva.

– Tu ai început. Și-apoi, crezi că sunt primul lider mondial care să reguleze pe cineva prin părțile alea? Există cel puțin doi sau trei regi ai Angliei care au făcut-o înaintea mea.

Îl pleznesc peste braț încercând să-l fac să vorbească mai încet.

– N-au făcut-o soțiilor lor. Și *cu siguranță* nu vorbeau despre asta în public.

Ochii lui Ash strălucesc și vocea îi sună puțin răgușit când spune:

– Trebuie să-ți ridicăm nivelul de confort când e vorba de sodomizare. Și mă gândesc la câteva moduri care ne-ar ajuta să începem.

– În plus, continui cu voce joasă, asigurându-mă că glasul meu nu umple holul luminat de candelabre, nu ai voie să mă învârți. Pentru că nu port nimic pe sub rochie.

Ash se oprește din mers în mijlocul holului. Tot corpul lui exprimă interes masculin.

– Ce?

– E o chestiune de logistică în legătură cu rochia, perversule. Dar oricum, înseamnă că trebuie să fiu cuminte.

Cât ai clipi, mă strivește de el, îmi pune mâna lată între omoplați și pe cealaltă pe fund, apăsându-mă pe pelvisul său. Pe tocuri sunt suficient de înaltă cât să-i simt erecția umflându-se exact pe pubisul meu și e suficient să simt asta ca să mi se înmoaie genunchii.

– Care este cuvântul tău de siguranță? spune cu respirația fierbinte aproape de urechea mea. Simt cum maxilarul său îl zgârie ușor pe al meu; deși se bărbierise în urmă cu o oră, o umbră de barbă i-a apărut deja pe obraz.

– *Maxen*, spun înghițindu-mi saliva.

– Exact. Este al tău, să-l pronunți, să-l folosești.

Dau din cap, simțindu-i fața pe a mea, topindu-mă în sentimentul de siguranță și de voluptate pe care mi-l transmite. Suntem singuri pe hol, cu excepția agenților de la Serviciile Secrete care studiază cu atenție intrările și ieșirile, nu pe noi.

– Bine. Acum că am clarificat acest detaliu vreau să știi asta: corpul tău îmi aparține și se comportă cuminte doar atunci când mi se supune. Dacă vreau să ți se întărească sfârcurile atât de tare

încât să ți se vadă prin rochie sau să ți se ude păsărica atât de rău încât să lași o pată pe scaun, va trebui să o faci. Ai înțeles?

– Și dacă nu vreau? murmur provocator.

Se trage puțin înapoi să-mi cerceteze privirea, apoi mă strânge ușor văzând că glumesc, nu că încerc să-i impun limite.

– Atunci poate revenim la discuția despre sodomizare mai curând decât am plănuit.

– Te-ai gândit că pedeapsa ta ar putea fi ceva ce-mi doresc?

– Oh, îmi respiră în ureche, dar nu de-aia e distractiv?

Își apasă buzele pe locul sensibil din spatele urechii mele, apoi se îndreaptă, îmi pune mâna la încheietura brațului său și pornim din nou pe hol.

– Așteaptă numai să-i spun lui Embry că nu porți nimic pe sub rochia asta.

– Ce?

Ash rânjește.

– Doar nu crezi că o să-i ascund o informație atât de minunată?!

Mă holbez la el, nedumerită și îngrozită și, da, după cum a devenit obișnuit deja, excitată.

– Ash, chiar crezi că e corect să faci asta?

– Corect pentru cine?

– La dracu, pentru toți trei! Nu am mai apucat să vorbim despre asta.

– Și nu o vom face aici. Dar vom vorbi, îți promit, vom explora toată povestea asta dintre noi. Dar deocamdată, nu-l face pe Embry să sufere pentru că te iubește.

– Nu o fac. Și nu mă iubește! protestez, fără prea multă convingere însă, pentru că, oh, cât de repede îmi bate inima la gândul că m-ar putea iubi!

Și-apoi mi-i amintesc pe amândoi sărutându-se sub vâsc. Oare asta e inclus în povestea de care a pomenit Ash?

Deschid gura să-l întreb, să-i spun că știu, dar ajungem la ușa sălii de bal și nu mai e momentul.

Melwas Kocur și soția sa ajung ultimii. Își fac o intrare grandioasă, ca de staruri de cinema și, trebuie să recunosc că-și joacă bine rolul. Melwas are părul șaten deschis, maxilarul pătrat, iar fața lată este dominată de un nas puternic și ochi izbitor de negri, iar Lenka este o păpușă umană, cu oase delicate de rândunică, bărbia ușor ascuțită și buze arcuite. Ochiul său sunt sticloși și goi, tot ca de păpușă, și când se apropie de Ash și de mine pentru prezentări, îmi dau seama că a plâns de curând.

Mă uit din nou la Melwas și modul în care degetele sale strâng pielea delicată a părții superioare a brațului femeii îmi spune tot ce trebuie să știu.

Prezentările sunt plictisitoare, practic o pierdere de timp pentru că sunt prezenți consilieri și vicepreședinți și membri de cabinet. Doar câțiva dintre noi vorbesc ucraineană și puțini dintre ei vorbesc engleză, prin urmare totul trebuie comunicat prin intermediul interpreților. Dar am fost crescută să zâmbesc, să mă prefac și să identific subiecte comune, să strâng mâini și să spionez discret, așadar asta fac.

Și într-un final, din fericire, vine vremea să ne așezăm la masă. Locul meu e lângă Lenka, cu Melwas de partea cealaltă și Ash imediat lângă el. Ideea a fost, probabil, să le permită lui Melwas și Ash să converseze informal, dar efectul obținut este că mă

aflu blocată ca într-un sendviș între o cochilie goală și un bărbat pe care îl suspectez că ar fi un monstru.

Nu e plăcut, dar, repet, am fost educată pentru momente ca acesta. Iau o gură de vin pentru a mă răsplăti anticipat și apoi mă întorc spre Lenka.

– Vorbiți engleză? întreb.

Ridică ochii goi spre mine și-i întoarce apoi la farfurie. Abia s-a atins de salată și un corn proaspăt uns cu unt zace intact în farfurie. Imaginea mă întristează, fără să știu de ce. Indiferent de cât de deprimantă mi s-a părut viața la un moment dat, întotdeauna am considerat carbohidrații o binecuvântare.

În cele din urmă, dă din cap.

– No English, reușește să spună.

– Eu nu vorbesc ucraineană, mă scuz.

La dracu, de ce nu fusese mai utilă educația mea la internat?! Toate acele ore petrecute traducând Cicero și Rousseau și nici măcar una dedicată limbilor slave.

– Atunci bănuiesc că nu vorbiți nici engleza veche sau engleza medie. Poate français? Deutsch? Latin?

Lenka își ridică brusc capul și o sclipire de viață îi apare în ochi.

– *Ich spreche Deutsch.*

Îi zâmbesc deschis.

– *Wunderbar!*

Mai iau o gură de vin și decid să iert puțin *Academia Cadbury*.

– Germana mea este cam ruginită, îi explic Lenkăi în limba pe care o cunoaște. Nu am folosit-o de când eram la facultate, când am trecut la limbile medievale.

– Nici eu nu am mai vorbit-o de mulți ani, spune Lenka încet, tot în germană. Îmi dau seama că accentul și pronunția sunt mult mai accentuate decât ale mele.

– Probabil ați învățat-o când erați foarte mică. Vorbiți ca un nativ.

Lenka ridică furculița și împunge cu ea salata.

– Bunica era nemțoaică. Avea grijă de mine când mama era la muncă, am crescut vorbind și ucraineană și limba familiei mamei mele. Dar, și aruncă un ochi dincolo de mine, către Melwas care stă de vorbă cu Ash, soțului meu nu-i place să vorbesc în germană pentru că el nu o înțelege.

– L-ar deranja să știe că discutăm în germană? Am încercat să fiu cât de delicată puteam.

Dă ușor din cap, înghițindu-și saliva. Acțiunea pare aproape dureroasă la cât de subțire îi este gâtul.

– Cu siguranță s-ar simți mândru să știe că soția sa își îndeplinește cu atâta pricepere îndatoririle diplomatice, spun.

Pare confuză.

– Gândiți-vă. Sunteți aici fermecând-o pe viitoarea Primă Doamnă, care apoi se va întoarce la Președintele Statelor Unite în seara aceasta și-i va povesti ce drăguți și inteligenți sunt oamenii din Carpatia, îi explic. Vă dovediți un ajutor important, un avantaj adus poziției sale.

– Eu nu o văd așa. Își sugerează buza pentru o clipă. Poate că soțul meu nu vrea să vă farmece. Poate consideră că-i subminează puterea, dorința de a-i face pe americani să se teamă de el.

– Vreți să par intimidată? Întreb deschis. O pot face. Și nu va ști nimeni în afară de noi două.

– Ați face asta pentru mine? Întrebă cu ochii albaștri plini de uimire. Ce motiv ați avea?

– Chiar dacă pacea dintre țările noastre este firavă, cred că a iubi un președinte face din noi membrele unui club restrâns. Ne face prietene. Nu credeți?

– Nu știu, spune nesigur. Nu am prea mulți prieteni.

Îmi strecoară mâna pe sub masă să o strâng pe a ei.

– În seara asta ați găsit unul.

Și pentru prima dată văd o urmă de zâmbet pe chipul ei. Dispare aproape imediat, dar sunt sigură că a fost acolo și mă premiez cu o altă gură de vin.

După cină se țin discursurile necesare, se aplaudă politicos, apoi se deschid dansurile. Eu urmez să dansez cu Melwas, iar Lenka cu Ash și-o văd tremurând în timp ce se ridică.

– Nu știu ce ați auzit despre logodnicul meu, îi spun în germană, dar este foarte de treabă. Din păcate însă, dansează oribil și va trebui să aveți grijă la picioare.

Reușesc să o fac să zâmbească din nou.

– Voi încerca. Și surâsul îi piere imediat.

– Soțul meu poate fi... nepolitic. Vă cer scuze anticipat dacă se va comporta necuviincios.

— Nu e vina dumitale dacă el este nepoliticos. Nimic din ce face nu este responsabilitatea dumitale, îi spun serios, căutând cuvintele exacte în germană pentru a mă asigura că-i transmit mesajul corect. În plus, știu să am grijă de mine, chiar și când e vorba despre soțul dumneavoastră.

— Așa credeți acum, spune tristă, dar este foarte priceput la a răni oamenii.

Și, inițial, cred că se înșală. Melwas mă conduce pe ringul de dans, în vreme ce Ash și Lenka se poziționează la rândul lor, iar când mă ia în brațe, chipul său exprimă numai șarm. Mai mult decât atât, este un dansator foarte bun și, timp de un minut sau două, suntem așa de concentrați pe dans și să zâmbim către fotografi, încât nu conversăm. Dar exact când încep să mă relaxez, Melwas mi se adresează.

— Sunteți o femeie foarte frumoasă, remarcă. Vorbește fluent în engleză. Domnul Președinte Colchester este un bărbat extrem de norocos.

— Vă mulțumesc, răspund politicos. Mă consider la fel de norocoasă.

Fruntea lată se încrețește într-o prefăcută uimire.

— Desigur! Marele erou american, soldatul neînvins. Se spune că America nu a pierdut nicio bătălie când el era pe câmpul de luptă. Este adevărat?

Nu-mi place direcția în care o ia conversația.

— Dumneavoastră sunteți cel mai în măsură să îmi spuneți dacă este așa, spun pe un ton plăcut, dar provocator.

— Știți, a existat o ocazie în care ne-am înfruntat direct, spune Melwas, învârtindu-mă cu ușurință. Se

aud aplauze în jurul nostru pe când el mă conduce în poziția inițială. Un sat mic, se numea Glein. Și a fost dispus să lase să ardă o biserică plină de civili în ziua aceea. Dacă mă întrebați pe mine, nu sună deloc eroic, dar poate vouă, americanilor, vă pasă doar de victorie, nu și de cum o obțineți.

Nu reușesc să-mi stăpânesc iritarea și, sincer, nici nu vreau să încerc.

— Vreți să spuneți că sângele lor este pe mâinile Președintelui Colchester, și nu pe ale celui care i-a împușcat? Un bărbat capabil să dea foc unei bărci pline de copii?

Spre surpriza mea, Melwas zâmbeste larg.

— Ai sânge în vene. Îmi place asta la o femeie.

Mă gândesc la Lenka și mă îndoiesc serios de spusele sale.

— Deci dacă erai acolo, continui, tu ai fost cel care a dat ordinul? Ai împușcat personal civili? Ai dat foc bărcii?

— Mă crezi un monstru?

Îmi vine în minte Lenka. Tratatul. Mă gândesc la tabla de șah la care bunicul m-a învățat să mă gândesc când eram mica lui spioană, și totuși răspund sincer.

— Da. Doar monștrii încearcă să ucidă copii, domnule Președinte Kocur, și un bărbat adevărat nu ar da vina pe altcineva.

Chipul i se umple de furie din cauza atacului la masculinitatea sa, și umerii i se tensionează sub mâinile mele.

— Mă pui la încercare, domnișoară Galloway, spune și mă strânge mai aproape. La fel îl pui la încercare și pe eroul tău?

Îmi ridic bărbia.

– Nu e nevoie s-o fac.

– Dacă ai fi soția mea, nu ți-aș permite să-mi vorbești a doua oară în felul ăsta. Mă trage aproape de el și mă împiedic cu un mic țipăt. Și tare mi-ar plăcea să-ți dau o lecție.

Mă trage din nou și-l simt. I-l simt. E erect.

Dacă aș fi avut vreodată dubii în legătură cu mine, cu ce fel de persoană sunt, sau dacă m-aș fi putut vreodată simți confuză în legătură cu dinamicile dintre mine și Ash, acum totul a devenit clar. Era evidentă diferența dintre schimbul consensual de putere și un act de violență asupra unei femei. Pricep imediat ce înțelege Melwas prin *a da o lecție*, și nu e vorba de o pălmuială la fund în timp ce ai mâinile legate, un cuvânt de siguranță și de afecțiune. La auzul cuvintelor lui Melwas simt doar dezgust și dorința de a fugi.

Încerc să mă îndepărtez, dar el nu mă lasă, asigurându-se că simt diferența de forță fizică dintre noi.

– Nu am vrut să mă comport urât, se scuza dintr-odată, schimbându-și brusc atitudinea. Nu cu o femeie atât de frumoasă. Poate ai vrea să mă vizitezi diseară, să mă pot scuza.

Refuz să mă mai zbat în brațele lui, deși erecția care mă apasă pe stomac mi-a activat toate instinctele de apărare. Îl privesc direct în ochi.

– Știi bine că nu se va întâmpla niciodată.

Ridică din umeri ca un slav.

— Poate nu diseară. Dar într-o bună zi, voi gusta și eu delicatasa de care se bucură eroul în fiecare noapte.

E gelos pe Ash. Este atât de evident, încât nu-mi vine să cred că nu am observat până acum. Melwas a luptat în același război, devenind conducătorul unui stat nou, și totuși, dincolo de granițele Carpatiei, Ash este cel venerat ca un sfânt.

— Și cu soția ta cum rămâne? întreb îndreptându-mi privirea spre Ash și Lenka. Ea îl conduce pe Ash și râd amândoi, iar zâmbetul și culoarea din obraji o fac pe Lenka și mai frumoasă.

Simt, deși nu văd, iritarea cuprinzându-l pe Melwas, fără să am certitudinea că e din cauza zâmbetului fericit al soției sale sau a faptului că Ash este cel care o face să zâmbească.

— Soția mea nu are niciun cuvânt de spus în aceste chestiuni. Am stabilit-o foarte clar.

Sărmana Lenka. Se preface că nu-l vede pe Melwas cu alte femei? Sau în secret se simte ușurată să fie lăsată în pace și să scape de poftele lui?

Și dintr-odată, fără niciun motiv aparent, îmi amintesc de Ash și Embry sub vâsc, văd mâna lui Ash trăgând de tricoul lui Embry și bătăile inimii mi se umplu de întuneric. Sunt și eu ca Lenka? Nu fac nimic în timp ce partenerul meu mă înșală?

Gândul are efectul unui diapazon care-mi vibrează în oase, până-n dinți, și toate prioritățile mele se reazăză în ordinea lor naturală, și sunt din nou Greer Galloway, profesoara, spionul, prințesa cu abilități de politician.

– Bănuiesc că ai stabilit lucrurile cu ea. Dar uite cum stau treburile cu mine: nu se va întâmpla. Nici în seara asta, nici altă dată.

– Mă provocă, spune, cu un accent apăsător. Nu m-a mai provocat nimeni de mult.

– Vei pierde, spun, atât de limpede și clar încât pare că l-aș fi pălmuit.

Mă slăbește din strânsoare.

– Pot să v-o fur?

Ridic privirea și-l văd pe Embry lângă noi. Nu zâmbește, e ostil și nu încearcă să ascundă motivele pentru care ne-a întrerupt.

Dispari de lângă ea.

Apartține altcuiva.

Nu mi-e frică de tine și mă doare-n cot de diplomație.

Bănuiesc că și pe Melwas îl doare la fel de tare în cot de diplomație și, ca să o demonstreze, se dă deoparte și-și aranjează în mod mult prea evident smoching-ul pentru a-și acoperi erecția. Embry observă, chipul i se contorsionează de furie, și mă întreb dacă nu cumva va sări la bătaie cu liderul din Carpatia. Dar apoi se apropie Ash și Lenka, Ash spune ceva în ucraineană înclinându-se să sărute mâna Lenkăi și apoi îi face semn lui Melwas.

Lenka chicotește. *Chicotește.* Sunetul îi îndepărtează atenția lui Melwas de la Embry. Spune ceva brusc și poruncitor în ucraineană și-o ia de pe ringul de dans, iar Lenka îl urmează alergând în urma lui.

– Îl omor, spune Embry încet cu pumnii strânși imediat ce se îndepărtează cei doi.

Văd cupluri împrăștiindu-se și umplând ringul, mai mult sau mai puțin atenți la criza provocată de o chicoteală. Simt adrenalina pompându-mi în vene de parcă m-aș fi bătut, de parcă aș fi fost atacată. Ash se apropie de mine și-mi ia capul în mâini.

— Ești bine? întreabă serios cercetându-mi chipul. Am venit imediat ce am observat că ceva era în neregulă. Îmi pare rău că n-am fost aici să te ajut când aveai nevoie.

— Sunt bine.

Respir adânc și-mi dau seama că-mi tremură mâinile.

— El... nu contează. Sunt bine, nu am avut nevoie de ajutor.

— Ba nu ești bine, spune Embry printre dinți, întorcându-se spre Ash. Ai văzut cum o ținea? Cum o atingea? Nu trebuie să-i permiți să se mai apropie de ea.

Ash se uită la mine gânditor, la suprafață calm și analitic, în timp ce lângă el Embry clocotește și bolborosește amenințări. Dar când îi întâlnesc ochii limpezi și adânci, observ că nu exprimă nici calm, nici stăpânire. Ce văd sunt ochii săi de soldat. Văd plumb și foc și sânge.

— Te vrea, spune Ash într-un final. Asta e sigur. O să-ți dublez paza pe durata șederii aici și mă informezi imediat ce ți se adresează sau face ceva nepotrivit din nou. Ai înțeles?

— Pot să-mi port și singură de grijă, spun un pic nervoasă. N-am nevoie să mă salvezi.

Ash arată iritat.

– Nu e un joc, Greer. Ai fost agresată sexual de liderul unei țări ostile. Că îți place sau nu, tu reprezinți o parte a poziției mele de Președinte, iar siguranța ta și siguranța țării sunt interdependente. În plus, ești tot ce e mai drag inimii mele. Voi face tot ce-mi stă în putință să fii în siguranță.

Nici măcar nu știu de ce sunt atât de nervoasă și irascibilă, pentru că nimic nu s-a întâmplat din vina lui Ash, cu toate astea răspund caustic:

– Nu sunt proprietatea nimănui, și-mi fixezi ochii într-ai lui.

Drept răspuns el se apleacă și-mi șoptește la ureche cu o mână pe sub talia mea:

– Așa e, nu ești proprietatea mea. Dar vei fi soția mea. Soția mea care îngenunchează în fața mea, care-mi dă carnea ei fără să pună întrebări, care-și pune inima și sufletul și viitorul în mâinile mele. Tu te gândești că ori îți aparții, ori îmi aparții, dar eu îți spun acum că sunt valabile ambele. Îți aparții și îmi aparții, și nu mă interesează dacă sună paradoxal, pentru că știm amândoi că nu e așa. Iar acum, dacă nu poți accepta condițiile astea, spune-mi numele în clipa asta și ne renegociem relația. Dar dacă ești dispusă să te supui faptului că o să mă duc și-n iad doar să te știu în siguranță, atunci spune *da, domnule*.

Enervarea mă părăsește pe loc, înlocuită de emoțiile care se ridică spre suprafață odată ce adrenalina se restabilește la nivelul la care se afla înaintea incidentului cu Melwas.

– Da, domnule, spun simțindu-mă vinovată că mi-am vărsat temerile și furia pe el. Scuză-mă, Ash. Nu sunt nervoasă pe tine. Sunt doar zguduită.

– Știu. Îmi dă un sărut prelung, despărțindu-mi buzele cu ale sale, iar limba lui îmi alunecă în gură. Simt gust de mentă, de whisky și de Ash.

– Te iubesc, îmi susură retrăgându-se. Însă trebuie să mă întorc la Merlin. Treaba asta... complică lucrurile.

– Te rog, nu arunca pe fereastră toate eforturile pe care le-ai depus pentru tratatul ăsta de dragul meu, spun, simțindu-mă imediat stânjenită.

– Tu n-ai făcut nimic rău, afirmă scurt. Dar Melwas, da. Tratatul trebuie să continue, dar cred că începând din acest moment trebuie să fim cu toții mai precauți. Stai cu Embry, nu pleca de lângă el, ai înțeles?

Dorința irațională e a mă lua la hartă cu el dispare.

– Am înțeles.

Îmi dă încă o sărutare scurtă și se îndreaptă spre Merlin.

– Dansăm? îl întreb pe Embry luându-i una dintre mâinile încă strânse în pumn între ale mele.

Arată de parcă s-ar pregăti de duel și, dacă nu încetează, curând lumea va remarca asta.

– Să dansăm? întreabă perplex, de parcă i-aș fi cerut să doneze un rinichi.

– Suntem pe ringul de dans, îi atrag atenția. Și încă suntem obligați să ne prefacem că suntem aici în scopuri diplomatice.

– Dacă zici tu, spune încruntat.

– Haide, încerc eu să-l înduplec, ducându-mi o mână după gâtul său. Am făcut-o să-l conving să danseze, dar în secunda în care pielea mea a atins-o pe a lui mi-am dat seama că fusese o greșeală.

Ne atingem pentru prima dată de când a apărut în biroul meu din Georgetown. O atingere decisă, intenționată.

Și este prima dată când suntem aproape singuri, fără Ash.

Buzele i se desprind, pupilele i se dilată, pline de jind. Încerc să-mi cobor mâna, dar el mi-o acoperă cu a sa mutându-mi-o la loc și începem să ne mișcăm încet pe ritm. Suntem dansatori pricepuți amândoi, nu e nevoie să ne concentrăm asupra pașilor sau a muzicii.

– Ce bine e, murmură, să-ți simt mâna pe gât.

I-aș pune mâna pe peste tot, pe abdomenul plat, pe fundul bombat și pe penisul gros. Aș vrea să-l simt tremurând sub atingerea mea, să văd perle de sudoare formându-i-se pe frunte, aș vrea să mă dorească cu atâta disperare, încât să nu mai poate articula cuvintele, aș vrea să mă așez pe fața lui, să-l las să mă devoreze și să-l simt mișcându-și din reflex șoldurile în aer.

Scurta fantezie este atât de intensă și de neașteptată încât îmi pierd respirația. Oare e posibil să fii într-un fel cu un iubit, și altcineva, complet diferit, cu alt iubit? E posibil pentru o femeie să fie cumva cu un bărbat și altcumva cu altul? Cu Ash nu-mi doresc niciodată nimic altceva decât ce avem. Dar dacă mă gândesc la Embry, îl văd mișcându-se sub mine, pasiune oarbă, fără nicio urmă de negociere, uneori înverșunat și rapid, alteori brutal și provocator. Nu un schimb forțe, ci un dans al forțelor, înainte și înapoi, la pas, cu mințile golite, spontani.

– Ești bine? mă întreabă Embry împreunându-și sprâncenele. Mă trezesc la realitate și-mi simt obraji încălzindu-se.

– Sunt bine, răspund și adaug imediat pentru a ne îndepărta de subiectul alunecos: Unde e Abilene?

Când răspunde, vocea îi sună obosită, nu sarcastică.

– Te referi la însoțitoarea mea? Înclină capul într-o parte și-mi duc privirea într-acolo. O văd dansând cu un bărbat din delegația Carpatiei. El îi mănâncă din ochi trupul îmbrăcat în rochia aurie și fața ei exprimă o satisfacție neascunsă.

– Sper că se simte bine, spun. Că se înțeleg. Însă regret că nu a fost însoțitoarea de care aveai nevoie.

Embry își mută privirea în jos, către mine.

– Mă tem că nici eu nu am fost un bun însoțitor. Mi-am dorit tot timpul să fi fost cu altcineva.

Simt un gol în stomac. Se referă la mine? Sau la Ash? Contează?

– I-am spus lui Ash despre noi, îmi scapă fără să vreau. Mă rog, nu chiar fără să vreau. Gândul că el jinduieste după atingerea lui Ash aici, în sala aceasta de bal, mă înfioară aproape mai mult decât gândul că eu sunt cea pe care o dorește. Iar fiorii sunt urmați imediat de furie.

Ce dracu mi se întâmplă? Cum pot să mă simt mânioasă și excitată în același timp?

Embry oftează.

– Știu.

– Ați discutat despre asta? întreb. Simt că situația aceasta, faptul că m-am culcat și cu tine și cu el, e pe punctul de a exploda.

Embry are o expresie nefericită.

– Și eu simt același lucru. Și nu, nu am discutat despre asta foarte mult. Mi-a spus în seara de Ajun. Mi-a spus că a aflat și că e gelos și că... se oprește, privirea i se pierde în gol, pielea i se încălzește sub palmele mele și-mi dau seama că-și amintește de sărutul acela.

Trupul mi se înfierbântă din același motiv.

– Oricum, nu am mai avut ocazia să discutăm despre asta de atunci. Așa că nu aș putea spune... cum stau lucrurile.

– Nici eu, zic.

– Și uneori îmi spune chestii, de parcă m-ar provoca sau m-ar pune la încercare. Sau ar vrea să mă tortureze.

– Cum ar fi? întreb nedumerită.

Embry închide ochii, pielea îi devine imposibil de caldă.

– Cum ar fi că în seara asta nu porți nimic pe sub rochie.

Respirația mi se oprește, iar el își deschide ochii.

– N-ai idee cum e, spune cu voce spartă, să-l aud spunându-mi lucruri de-astea. Sau să fiu în aceeași clădire și să știu că el e în tine în momentul acela. Sau să-mi amintesc gustul tău și să pot nu nici măcar să te ating.

– Embry, susur.

– Nu m-am putut întoarce la tine, la Chicago, după ce mi-a spus că v-ați întâlnit. Știi că citea mesajele tale zi de zi? Pe ploaie sau zăpadă, pe caniculă sau în frig, când eram la bază sau când dormeam pe pietre și ramuri de brazi. Îl găseam cu lanterna în dinți și mâna pe centură. Îl auzeam gemând la dușuri, lângă mine, și știam că se gândea la tine. A continuat așa ani de zile... ca să aflu apoi că fata misterioasă erai tu. Fata pe care decisesem s-o cer în căsătorie după opt ore petrecute împreună.

– *Fata pe care decisesem s-o cer în căsătorie...*

Cuvintele sale coboară în adâncul meu precum o ancoră, dar le îndepărtez imediat, sunt doar exagerările tipice lui Embry. Trebuie s-o fac. Alternativa era să le iau în serios și, dacă aș fi făcut-o, m-aș fi frânt în două.

— Am crezut că nu mă voi ai, spun încet. A fost îngrozitor de dureros. Multă vreme. Pentru că-ți dădusem ceva, și nu mă refer neapărat la virginitatea mea, ci la mine, m-am dat ție, ai fost prima persoană cu care mi-am permis să fiu vulnerabilă. Căreia i-am pus inima în palme. Iar tu ai dispărut pur și simplu, de parcă nu însemnasem nimic pentru tine.

Râde nefiresc.

— Ai crezut că nu te vreau? Greer... mă consuma dorința de tine.

Simt că stomacul îmi face acrobații.

Își coboară genele.

— Încă te vreau de mor.

— Nu face asta, îl implor. Pentru că dacă spune cuvintele acelea cu voce tare, dacă aduce totul la lumină...

— Nu mă mai pot preface, explodează. Am crezut că era vorba de infatuare. Cine nu ar fi simțit asta după o noapte ca a noastră? Dar petrecând atâta timp cu tine în aceste ultime luni, am realizat că e mult mai rău de-atât. Sunt îndrăgostit de tine. Mă consumă ce simt pentru tine. Și să te văd cu Ash, e iadul pe pământ pentru mine.

Îmi îndepărtez privirea, încercând să mă lupt cu durerea pe care o simt în gât. E îndrăgostit de mine. Și cred că și eu sunt îndrăgostită de el. Ceea ce ne trimite pe amândoi direct în infern.

— Dar toate acele femei... toate întâlnirile tale... Nu reușesc să-mi ascund durerea și gelozia din voce, deși încerc cu disperare.

Continui să-i privesc pe ceilalți dansatori, încercând să nu mă gândesc la câtă dorință și câtă

trădare există între noi. Îl văd pe Belvedere dansând cu Lenka, Melwas vorbește cu Secretarul de Stat, Abilene nu se vede pe nicăieri, probabil s-a dus să-și ia ceva de băut împreună cu noul său prieten. Dar chiar și așa, cu o sală de bal plină de lideri politici, ochii mei nu reușesc să stea departe de Embry. Maxilarul puternic conturat, fruntea înaltă și gura ademenitoare, care în momentul acesta se strânge de emoție.

– Nu mi-am putut imagina că mă doreai. Te culcai cu oricine apucaii.

Mă privește neajutorat.

– Te vreau atât de mult încât mă doare. Fără încetare. Și la sfârșitul zilei, voi doi faceți dragoste, iar eu sunt obligat să știu asta. Frustrarea se întetește în glasul lui. Nu pot să fac și eu ceva ca să supraviețuiesc situației?

Aș vrea să pot bate copilărește din picior și să spun *Nu!* Ceea ce este ridicol și egoist din orice punct de vedere, mai ales dacă îl iubește și pe Ash și dacă tânjește nu după o persoană, ci după două.

Nu-i răspund pentru că nu-i pot spune ce aș vrea să spun, adică *fă ce vrei*.

– N-o s-o mai fac, spune sacadat, dacă asta îți dorești. Nu mă voi mai vedea cu nimeni. Nu mă mai culc cu nimeni. Fac jurământ de castitate, poate așa înțelegi cât de disperat sunt după tine. Greer, te rog! Te rog, spune-mi dacă simți ce simt eu. Spune-mi că toate astea te mănâncă de vie și pe tine și că nu sunt singurul.

Ar trebui să mint. Ar trebui să-l mint și să-i spun că nu-l iubesc, că nu-l vreau și că nu-mi e deloc greu

să fiu în preajma lui. Pentru că văd în clipirea deasă a genelor sale, în agonia descrisă de sprâncenele lui de domn Darcy¹⁰ că în spatele măștii de Vicepreședinte emoțiile sale sunt la fel de dezlănțuite ca acum cinci ani. Pasiunile și nevoile îl stăpânesc, îl îneacă și abia acum îmi dau seama că în tot acest timp Ash a încercat să-l protejeze. Că îi spune detalii intime nu ca să-l tulbure, ci ca să împartă cu el ceea ce poate împărți din mine. Pentru a potoli furtuna constantă care chinuie sufletul acesta frumos și vulnerabil.

Nu-l face pe Embry să sufere, pentru că te iubește. Eu nu o fac.

Ash a știut tot timpul acesta. Știe dintotdeauna. Și în loc să reacționeze cum ar fi fost justificat să o facă, pretinzând, negând sau tratându-l cu răceală, a ales să fie onest cu sentimentele sale. Să împărtășească. Să nu se îndepărteze, ci să rămână pe loc. Să salveze relația cu prietenul său cel mai bun și cu logodnica sa. Știind că, în secret, ne iubim.

Și dintr-odată inima mi se frânge pentru Ash. De parcă n-ar fi fost de ajuns că era Președinte, ne ducea pe umeri și pe mine, și pe Embry, rămânând iubitor și onest.

Mă rog, onest în legătură cu toate, mai puțin cu ce era între el și Embry.

Mă torturează toate sentimentele astea contradictorii și nu mai rezist.

— E adevărat, te iubesc, spun cu voce frântă. M-am îndrăgostit din acea noapte în Chicago și n-am încetat să te iubesc nici măcar după ce m-ai abandonat. Nu m-am putut împiedica să mă simt îndrăgostită nici măcar după ce am început relația cu Ash. Și, da, te vreau. Fără încetare. Vă vreau pe

amândoi, te vreau pe tine și pe Ash, nu-mi pot stăpâni toate dorințele astea, chiar dacă o să mă condamne la o viață în infern. Și aproape că îmi place să știu că regulezi toate femeile alea, pentru că îmi dă un motiv să te urăsc, să mă eliberez, măcar preț de o clipă, de ce simt pentru tine. Dar mă mint singură. Nu sunt niciodată cu adevărat liberă. Poți apărea lângă mine mirosind a altă femeie, având încă gustul ei și, dacă aș putea, tot m-aș arunca la picioarele tale.

Văd pe chipul lui încântător că-l doare, că fiecare cuvânt taie în carne vie, în vreme ce ne învârtim pe ringul de dans.

– Mă pustiește, Embry, mă golește și mă doare, și mă urăsc, dar nu mă pot împiedica să te doresc. Mă simt o mincinoasă. Un șarpe, o devoratoare de bărbați sau ceva de genul.

Ultima mea replică îi smulge un zâmbet.

– Nu cred că te poți defini *devoratoare de bărbați* dacă devorezi doar doi.

Îmi ridic privirea spre a lui, spre zâmbetul acela și prind curaj. Acum.

În seara asta.

Nu mai pot amâna.

– V-am văzut în seara de Ajun. Pe tine și pe Ash.

Se împiedică la propriu, greșește un pas și se corectează rapid.

– Ce?

– Sub vâsc. Adormisem, dar m-am trezit și am decis să mă duc să caut ceva de mâncare... te-am găsit însă pe tine sărutându-l.

Expiră profund.

– Greer. Stai. Nu e...

– Nu e ce cred? Mă uit în ochii săi albaștri. Că cei doi bărbați pe care îi iubesc sunt îndrăgostiți unul de celălalt, adică?

Genele îi coboară peste ochi, apoi se ridică din nou.

– Nu știu dacă mă iubește, spune Embry, ca și cum despre asta ar fi fost vorba. Și nu s-a mai întâmplat de atunci. Sau înainte. Adică înainte ca voi să fiți împreună.

– Deci a fost prima dată de când eu și Ash suntem împreună. Dar vă sărutaserăți înainte?

– Ar trebui să vorbești cu Ash despre asta, spune Embry, și-n voce i se citește o stânjenală extremă, panică, fiind exact ca un animal încolțit.

– Dar este și povestea ta, remarc. Iar acum este și a mea. Am dreptul să știu, Embry. Când Ash nu era de față, eu și cu tine ne-am limitat întotdeauna la discuții anoste despre vreme, dar ție ți se pare în regulă ca voi doi să vă furișați și să vă giugiuliți în întuneric?

Cuvintele îmi sună mâniaș.

– Nu, spune de parcă s-ar detesta. Nu e deloc în regulă.

– Atunci spune-mi adevărul! Nu merit măcar atâta lucru?

Oftează sfârșit.

– Ce vrei să știi?

– Toată povestea. Totul. De ce v-ați sărutat în noaptea aceea. Când v-ați sărutat prima dată. Dacă ați făcut sex. Dacă încă îți mai dorești asta.

Chipul său exprimă un amestec de panică, părere de rău și dorință, care îl face și mai frumos. Senzual și bântuit. Înainte de a mă putea opri, mâna mi se ridică și-i mângâi cu vârful degetelor pomeții perfecti și maxilarul cizelat. Înghite în sec.

– A început în Carpatia, spune. În Caledonia. Ți amintești?

– Bătălia din care te-a salvat.

– Nu a fost o bătălie. Nu cum ți-ai imagina c-ar fi. A fost un carnagiu, o ambuscadă totală. Satul fusese evacuat și am crezut că nu mai era nimeni. Planul era să stabilim un avanpost și apoi să urcăm valea, spre locul unde credeam că își aveau tabăra carpatienii.

– În schimb, ei erau acolo.

– Erau acolo, confirmă Embry, cu fața umbrindu-i-se în timp ce își amintește. Au așteptat să terminăm de verificat o clădire, un bloc de apartamente, apoi au început să tragă în noi. Ne-am adăpostit înăuntru să răspundem focului. Practic acesta fusese planul lor de la bun început. Nu puteam face un pas fără să dăm de o mină *Claymore*, iar la etajele inferioare scosese răsunările, astfel încât să poată arunca grenade înăuntru.

– Doamne Dumnezeule! exclam cutremurată. Una e să vezi scene de război la televizor, să asculți declarațiile generalilor în cadrul Congresului, să citești articole ale ziariștilor de război, dar dacă auzi din gura unui soldat despre explozii și schimbul de focuri și ruine și geamuri sparte, atunci totul devine

atât de real. Pentru că li s-a întâmplat unor *oameni*. Femei și bărbați în carne și oase, morți sau răniți, expuși la barbarii imposibil de imaginat.

Muzica se schimbă într-un vals lent, Embry modifică pasul natural pentru a-l potrivi pe ritm. Îi urmez exemplul și el continuă.

— Ash ne-a salvat. El a fost singurul care s-a gândit la puțurile liftului. Toți voiau să urce pe acoperiș și să aștepte elicopterul, dar Ash a insistat că era prea periculos. Dacă venea un elicopter de-al carpatienilor înainte de al nostru? I-a trimis pe toți la subsolul blocului și le-a indicat să iasă pe ferestrele de acolo, dar doar dacă dădeau spre pădure și doar atunci când le ordona el.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat de parcă nu aș fi știut deja finalul poveștii.

— Am fost împușcat, spune Embry ridicând trist din umeri. Ash a vrut să coboare ultimul în puțul liftului și am refuzat să-l las să aștepte singur, dar inamicul a intrat în clădire deschizând focul. Ash le-a indicat oamenilor care ajunseseră jos să riște și să fugă în pădure, apoi mi-a spus să cobor și eu. N-am vrut, nu fără el, și-atunci au apărut carpatienii. Am fost împușcat în gambă și-n umăr, ceea ce însemna că nu puteam coborî în puțul liftului. Ash m-a împins în spatele său și a luptat cu inamicul până când am reușit să mă târăsc spre scară. Și apoi... Bănuiesc că restul îl știi. Pe când eu eram o grămadă de carne neputincioasă, Ash a reușit să-i țină la distanță pe carpatieni, suficient cât să găsească o ieșire la parter. M-a dus în spate și am reușit să fugim în pădure.

Mă relaxez puțin, apoi mi-amintesc întrebarea inițială.

– Dar ce treabă are asta cu relația dintre tine și Ash?

Embry își îndepărtează privirea de la mine, nu din stânjenală, ci ca și cum ar căuta cuvintele potrivite să explice ceva.

– După situații ca asta, experimentezi o stare de euforie. Ai păcălit moartea. Bănuiesc că se întâmplă din cauza adrenalinei. Pe unii îi încetinește, îi lasă năuciți. Alții sunt surexcitați, nu se pot opri din vorbit sau din râs sau se mișcă în continuu. Dar Ash nu. Lui i-a dat o altfel de stare de neastâmpăr. I-a înfierbântat sângele.

Pe obrajii lui Embry își fac apariția pete de culoare și-mi dau seama că *roșește*. Se adâncește undeva în el, amintindu-și ceva ce-l face să tremure ușor sub mâinile mele.

– Embry?

Privirea-i revine la mine, ochii i se limpezesc din nou, dar obrajii îi rămân stacojii.

– Mi-a salvat viața. Voiam să-i demonstrez cât de recunoscător îi eram.

– Oh, fac încet, simțind cum obrajii mi se încing și mie, imaginându-mi scena. Sânge și haine sfâșiate și corpul greu al lui Ash apăsându-l pe-al lui Embry la pământ.

– V-ați regulat?

– El pe mine. De câteva ori. Nu a fost suficient o dată ca să se calmeze.

Îi scapă un râset aspru, dar asprimea nu exprimă doar amărăciune, ci și nevoie și sarcasm și regret.

– I-o trăsesse lui Morgan cu câțiva ani în urmă și acum mi-o trăgea mie. Ca în *Întoarcere la Brideshead*¹¹, dar pe dos. Doar că, în comparație cu noi, familia Marchmain pare ieșită din *Brady Bunch*¹².

– Ți-a plăcut? întreb cu răsuflarea puțin întretăiată. Nu pot să-mi explic de ce simt nevoia să-l întreb asta, de ce vreau să știu, dar vreau, vreau. Ai juisat?

– De fiecare dată când a terminat și el, mă crezi? Cu un glonț în umăr și cu morfina gonindu-mi prin sânge. Prima dată am terminat aproape imediat, frecându-mă de rucsacul pe care mă ținea aplecat. Apoi am făcut totul și... a continuat multă vreme. Vreo doi ani. Apoi a întâlnit-o pe Jenny... oftează lung. Apoi Jenny a murit...

Mi se usucă gura.

– Ați făcut sex după moartea ei?

– De câteva ori. Până în toamna asta. Atunci ne-am oprit. Din nou.

– Dar mi-a spus... Lacrimi îmi ard pleoapele. M-a mințit. A spus că nu a mai fost cu nimeni de la moartea lui Jenny.

– Ești sigură că așa a spus? vocea lui Embry sună prudent, nu cumva ți-a spus că nu a mai fost cu nicio femeie?

Încerc să respir fără să reușesc.

¹¹ *Întoarcere la Brideshead*, Evelyn Waugh, titlul original *Brideshead Revisited* *The Sacred and Profane Memories of Captain Charles Ryder*, editura Penguin Books Ltd, 1945, Ecranizare: *Brideshead Revisited* (serial 1981) și *Brideshead Revisited* (film 2008).

¹² Serial de comedie, creat de Sherwood Schwartz, difuzat din 26 septembrie 1969, până pe 8 martie 1974.

– Da. Așa a spus. Nicio femeie.

Embry îmi caută privirea.

– Ești supărată?

– Că ați făcut dragoste? Sau că v-ați luat și lăsat timp de aproape un deceniu și eu nu am avut habar de asta?

– Și una și alta.

– Sunt furioasă că nici Ash, nici tu nu mi-ați spus despre relația voastră. Sunt sfâșiată de gelozie când mă gândesc că eu eram aici și în timpul asta voi doi vă doreați. Cobor tonul. Și tremur de excitație imaginându-vă pe voi împreună. Mi-aș fi dorit să vă fi văzut. Mi-aș fi dorit să fi fost acolo, să mi te bag în gură în timp ce el te regula. Mi-aș fi dorit să-i fi văzut chipul când termina.

– Iisuse, Greer.

Vocea lui Embry sună excitată și răgușită și înfometată, iar eu încerc să mă lupt cu dorința pe care o simt. Dar nu reușesc, nu de tot. Fac tot posibilul să mă lipesc de Embry când dansul mi-o permite, găsind confirmare la ceea ce bănuiam deja: e ca de piatră.

Îi scapă un geamăt ușor, fiind surprins când corpul meu se freacă de erecția sa și ochii i se tulbură pe loc.

– Nu știu ce-mi faceți, dar mă simt îngrozitor de confuz.

– Ce mai exact îți facem?

– Tu, ce simt pentru tine se amalgamează cu ce simt pentru Ash. Mi se întărește gândindu-mă la el, apoi mă atingi tu. Sau sufăr ca un câine la *Camp David* auzindu-te gemând de plăcere și apoi el iese

din cameră și mă sărută. Nu mai reușesc să înțeleg nici ce vreau, nici pe cine. Știu doar că... *vreau*.

Îl apuc de rever, simțindu-mă în același timp și excitată și speriată de ceea ce tocmai mi-a spus. Pentru că a verbalizat ceva ce eu nu am putut recunoaște la mine însămi.

– Mi se întâmplă același lucru.

Sprâncenele sale aristocratice se ridică, exprimând o fericire uimită.

– Serios?

– Serios. De la bun început chiar, nu am putut să separ dorința de tine și dorința de el. Când am făcut dragoste la Chicago, ei bine, unul dintre motivele pentru care am făcut-o a fost că Ash mă rănise cumplit.

– Și eu, mărturisește.

Mă uit la el nedumerită. Apoi mi-amintesc noaptea aceea, în roata panoramică, vocea sa frântă.

Cineva care nu este al meu. Nu a contat că am implorat, nici cât... cât m-am dăruit.

– Crezi că el știe? întreb. Că-l iubim amândoi atât de mult, încât am sfârșit prin a ne îndrăgosti unul de celălalt?

Embry oftează.

– Crezi că s-ar schimba ceva dacă ar ști?

Ne mișcăm pe ritmul muzicii și coapsa mea îi mângâie din nou penisul, din greșeală de data asta.

– Scuză-mă, spun, perfect conștientă de faptul că nu-mi pare rău deloc.

Dă din cap.

– Nu-s cu nimic mai bun ca Melwas. Excitat ca un animal, aici cu tine, la un eveniment diplomatic.

– Da, sunteți la fel de libidinoși, dar există o mare diferență între voi.

– Adică?

Mă ridic trăgându-l de rever pentru a mă apropia de urechea lui.

– Tu îmi plăci așa, incurabil de libidinos.

Rânjește în jos spre mine, vinovăția și chinul dispărându-i pentru un moment de pe chip, lăsând loc playboy-ului bogat care m-a sedus pe un trotuar din Chicago.

Dansul se încheie și ne găsim parteneri noi, iar noaptea trece cu greu. În vreme ce șocul provocat de confesiunile în legătură cu iubirea mea interzisă și cu propria-mi trădare se mai consumă, îmi vine în minte un detaliu care-mi frânge inima.

Ash l-a trimis pe Embry după mine. Ash l-a trimis pe Embry, deși ei doi și-o trăsese până atunci. Cât de inuman a fost asta pentru Embry? De parcă ar fi fost suficient de bun pentru o partidă secretă de sex doar până avea să apară la orizont femeia potrivită, după care a fost dat la o parte. Nu m-am gândit niciodată că Ash ar fi homofob sau brutal, altfel decât între pereții dormitorului, dar acum mă simt îndreptățită să fiu furioasă în numele lui Embry. Atâția ani împreună și apoi l-a aruncat ca pe-o zdreanță cum a apărut Jenny. După care l-a luat înapoi, ca să-l abandoneze din nou când m-a regăsit pe mine.

Nu-i de mirare că Embry se chinuie. Ash s-a comportat cu el ca un sălbatic. Disprețuitor dincolo de iertare.

Și-n timp ce-mi joc rolul pentru care eram acolo, încântând și discutând, adunând aproape inconștient tot felul de informații și bârfe pentru Ash, încet, încet ajung la concluzia că trebuie să-l înfrunt. În legătură cu toate adevărurile omise, în legătură cu modul în care s-a comportat cu Embry, cu noi trei.

În legătură cu ce dracului se întâmplă.

Ash nu a revenit în sala de bal până la încheierea evenimentului, așa că eu și Embry a trebuit să îndeplinim formalitățile, salutând oaspeții la plecare și scuzându-ne pentru absența lui, deși nu aveam nici cea mai vagă idee unde putea fi.

În starea în care mă aflu, situația nu face altceva decât să mă înfurie și mai tare. Când Luc vine la mine să mă informeze că atât Abilene, cât și Ash s-au întors în propriile camere și că trebuie să mă merg acolo singură, devin așa de nervoasă că abia îl bag în seamă.

Ajunși înapoi la hotel, Luc mă informează că Președintele a cerut să-mi împachetez lucrurile și să mă mut în camera sa.

Mă opresc în punctul unde mă aflu, în holul hotelului, țintuindu-l cu privirea pe canadianul uriaș:

— Și dacă nu vreau să dorm în camera lui în seara asta?

Luc arată stânjenit.

— Am înțeles că dânsul și Merlin sunt îngrijorați și consideră că ați putea fi o țintă pentru Melwas. S-ar simți amândoi mult mai liniștiți dacă ați merge în camera Președintelui.

— Și verișoara mea? Dacă Melwas decide să atace camera mea - ceea ce nu se va întâmpla - ar

găsi-o pe ea în locul meu. Vi se pare în regulă să o lăsați pe ea acolo și pe mine nu?

Agentul pare extrem de stingherit de conversație. Oftez și mi se face milă de el. Nu e vina lui că Ash este un nemernic care vrea să aibă totul sub control și intenționez să mă confrunt cu el pe tema asta.

– Fie, bine. Hai să mergem să-mi iau lucrurile.

Imediat cum intru, Abilene sare din pat de parcă ar fi fost electrocutată.

– Greer, spune cu voce excesiv de veselă. Te-ai întors!

Îi arunc o primire nedumerită, iar ea îmi răspunde cu un surâs de la o ureche la cealaltă, genul de surâs pe care-l învățase urmărind-o pe Ducesa de Cambridge în turneul din Commonwealth, încălțată cu pantofi cu toc și cu bebelușul sprijinit de șold.

– Ash mi-a cerut să schimb camera, spun iritată, aruncându-mi lucrurile în valiză.

Se răsuțește pe pat.

– Așa deci. Și ți-a spus de ce?

– Ceva în legătură cu securitatea și Melwas, dar nu contează. E nepoliticos din partea lui să dea ordine în stânga și în dreapta fără să țină cont de sentimentele celorlalți.

Îmi închid gura strâns, dându-mi seama că sunt periculos de aproape de a începe să strig sau să plâng și să dau pe față toată nebunia cu Embry și Ash, triumphiul ăsta sordid și de rahat.

– Oh, deci e vorba doar de siguranță? Asta nu e mare brânză.

Vocea îi sună tot bizar. O parte din mine ar vrea să o întrebe dacă e ceva în neregulă, ar vrea să se așeze pe pat, să o strângă în brațe și să o convingă să mi se destăinuie. Nu mi-ar lua mult, pentru că Abi este întotdeauna dispusă să-și spună păsurile. E suficient un mic imbold, puțină atenție și ți se pune pe jelit în poală, ca un vampir emoțional.

Dar în momentul acesta sunt propriul meu vampir emoțional, trebuie să mă hrănesc cu sângele lui Ash, altfel risc să distrug totul. Trag fermoarul la valiză.

– Ne vedem mâine dimineată, Abi.

– Sigur, spune slab. Pe mâine dimineată.

Luc îmi deschide ușa și eu îi fac cu mâna lui Abi în semn de salut, apoi ies pe hol cu valiza după mine. Luc mi-o ia fără să mă întrebe și o ridică fără niciun efort de parcă ar fi o pungă cu pâine.

– Pe aici, spune, și ne îndreptăm spre liftul care duce la etajul superior unde se află camera lui Ash.

Trecem pe lângă legiuni întregi de agenți de la Serviciile Secrete, Luc apropie de cititor cardul care deschide apartamentul prezidențial, intrăm, trage valiza înăuntru, iar eu merg țintă spre fotoliul mare unde stă Ash. Port încă rochia de la petrecere, care flutură și licărește în lumina aurie și difuză din cameră, odată cu pașii mei.

Sunt gata de vărsare de sânge. Apoi observ cât este de obosit. Și-a scos haina și a aruncat-o neglijent peste masă, papionul atârându-i desfăcut. Ține în balans pe genunchi un pahar de scotch și culoarea din obrajii săi îmi spune că nu este primul. O oboseală profundă i se vede pe chip, atât de adânc gravată, încât nu suport ideea să o mai intensific și eu, ceea

ce mă enervează și mai tare. Cum îndrăznește să fie obosit când eu am nevoie să fie puternic? Când am nevoie să fie suficient de calm, încât să facă față furtunii interioare care mă consumă și de care trebuie să scap urlând-o afară din mine?

Ridică ochii verzi. Par lichizi din cauza epuizării.

– Ceva te supără, comentează.

Nu-l întreb cum și-a dat seama, pentru că ar fi știut chiar dacă expresia mea nu i-ar fi dezvăluit-o.

– Da. Avem câteva chestiuni de lămurit.

Ia o gură de scotch și indică dând din mână spre bar.

– Vrei ceva de băut?

– Să știi că da, vreau.

Luc pleacă și rămânem singuri. Îmi torn un pahar de *Single Malt*, trec de fotoliul unde stă și mă așez în fața lui. Nu la picioarele lui. El observă, însă nu comentează.

Să nu mă așez lângă Ash, mă doare mai mult pe mine decât pe el.

Mă încăpățânez să rămân pe scaunul meu, refuzându-i orice, până când nu îmi dă câteva răspunsuri.

– Cred că ar trebui să începi tu, spune, învârtind paharul pe genunchi. Chiar și așa, prăbușit pe fotoliu, arată plin de forță. Chiar și așa, epuizat, pare plin de energie. Este minunat, dar și incredibil de nedrept.

– Bine, spun. Fie.

Și-atunci îmi dau seama că nu am pregătit ceea ce aveam de spus. Nu am repetat, nu mi-am făcut

încălzirea. N-am decât să mă arunc cu capul înainte. Trag aer în piept adânc și îl privesc direct în față.

– În seara asta, Embry mi-a mărturisit că mă iubește.

– Cred că ți-am spus și eu în seara asta că te iubește, dar nu m-ai crezut.

– Și i-am spus că și eu îl iubesc.

Ash reacționează la lovitură ca și cum ar fi așteptat-o, dar nu era complet pregătit să o primească. O expresie de durere, reală, teribilă, îi traversează chipul. Își ridică paharul la gură și bea tot conținutul dintr-o suflare. După ce termină, așază paharul pe masa de lângă el și mă privește cu ochi îndurerați.

– Deci așa ai făcut, spune încet. Și el ce-a spus?

– Nu prea multe, pentru că imediat după aceea i-am zis că v-am văzut sărutându-vă în seara de Ajun.

Ash se albește la față. Lovitura asta a fost neașteptată, nu a văzut-o venind.

– Dumnezeu, Greer, spune pe un ton oripilat, de ce nu ai spus nimic?!

Aproape că explodez. Tâșnesc în picioare, mai înaltă ca el pe tocurile mele idioate.

– De ce nu am spus *eu* nimic? De ce nu am spus *eu* nimic despre faptul că logodnicul meu mă înșală? De ce nu am spus *eu* nimic despre faptul că cei doi bărbați cu care am făcut dragoste, singurii, și pe care îi iubesc, au o relație secretă de zece ani, *zece*, băga-mi-aș picioarele!

Nu știam la ce să mă aștept, dar sigur nu mi-am imaginat că Ash o să mă apuce de șolduri și o să mă așeze la el în poală. Brațul său e ca de fier în

jurul meu, mâna sa implacabilă în coafura mea stilată, pumnul stă înfipt în păr, ca să se asigure că-l privesc direct în față.

Dar expresia sa nu este una furioasă. Exprimă mâhnire și regret și oboseală, dar nicio urmă de furie și, nu știu din ce motiv, văzându-l așa se deblochează în mine aceeași senzație de mâhnire, oboseală și regret. Mânia mi se disipă ca refluxul, lăsând în urmă o senzație de confuză trădare.

– Când v-am văzut sub vâsc, șoptesc, am crezut că mi se frânge inima, la propriu. Ca și cum aorta s-ar fi făcut nod și atriile mi s-ar fi închis definitiv. Nu puteam respira. Nici gândi.

– Ai toate motivele din lume să mă urăști, îmi spune fixându-și privirea într-a mea. Ai toate motivele din lume să fii furioasă. Ți-am cerut să ai încredere în mine și ți-am trădat încrederea în cel mai mizerabil mod. Îmi pare rău, Greer. Îmi pare infinit, nesfârșit de rău. Dacă... dacă asta schimbă lucrurile între noi, te înțeleg perfect. Eu sunt cel care a greșit și merit orice decizi să-mi faci.

În mod normal aș aplauda un bărbat care admite și-și cere scuze, fără a încerca să se apere... Însă acum, în seara asta, vreau să știu la ce se gândea în noaptea aceea sub vâsc, ce simțea. Vreau să urlu, să ne certăm, să încerce să mă convingă, să-și pledeze cauza astfel încât să nu fiu singura pradă emoțiilor, reacțiile mele să nu mai pară exagerate în comparație cu modul delicat în care se apără el.

– Nu, spun. Vreau mai mult. N-ai voie să te dai bătut. N-ai voie să te supui deciziei mele. Ar trebui să lupți pentru mine! Ar trebui să-mi explici și să mă împaci și să mă faci să mă simt mai bine!

Ochii săi îi caută pe ai mei.

– Dar nu pot să-ți explic și să mă prefac că nu s-ar fi întâmplat. E adevărat, l-am sărutat pe Embry. L-am sărutat și mi-a plăcut s-o fac. L-am sărutat pentru că tocmai aflasem de voi doi și, când l-am văzut în noaptea aceea, șifonat și pierdut, acolo, sub vâsc, n-am...

Se oprește și scutură din cap.

– Nu o să încerc să justific ce-am făcut. Nu trebuia să-l sărut și nu ar fi trebuit să-ți țin ascuns ce s-a întâmplat. Îmi pare atât de rău, atât de rău...

L-aș fi luat la palme. Aș fi urlat la el. Dar mă limitez la a-l săgeta cu privirea.

– Încetează cu scuzele. N-am nevoie de asta.

Sprâncenele i se împreunează.

– Și-atunci ce vrei?

– Pe tine. Pe el. Pe noi. Vreau ca totul să aibă sens. Îl iubești?

Clipește și parcă arată mai tânăr, mai vulnerabil.

– Greer...

– Ash, v-am văzut în seara aia. Nu îl sărutai ca pe un prieten sau ca pe un fost iubit, îl sărutai cu nevoie. Îl sărutai de parcă ți-ai fi dorit de luni de zile s-o faci. Tremurai și te uitai la el... așa cum uneori de uiți la mine. De parcă nu te poți hotărî dacă vrei să mă săruți sau să mă faci să plâng.

Continuă să clipească des, cu genele lungi și întunecate peste ochii verzi ca fundul sticlei, strălucind și plini de dorință.

– Greer, nu trebuie să fie... la ce bun?

— Ash, eu nu sunt opinia publică, spun îngustând ochii. Nu sunt sondajele de opinie sau o țintă demografică. Încetează să-mi protejezi sentimentele și spune-o. Mă opresc, și apoi, pentru că știu că are nevoie să audă asta, îi spun: Embry te iubește, să știi. Mi-a mărturisit și asta. Mi-a povestit despre prima voastră dată și că ați reluat relația după moartea lui Jenny. Crede că tu nu-l iubești și pe bună dreptate. Te-ai comportat îngrozitor cu el.

Ash înlemnește. Mâna sa este încă încleștată în părul meu, iar brațul stă în jurul mijlocul, strâns.

— Ce?!

Clocotesc, cuvintele îmi ies ca lătrate, nu-mi mai pasă ce efect au.

— Știi foarte bine despre ce vorbesc. Profiți de el până dai de femeia potrivită, nu-i așa? I-ai tras-o până ai întâlnit-o pe Jenny, apoi ai scăpat de el și, după Jenny, l-ai repus în drepturi. Până m-ai avut pe mine. Până l-ai trimis să mă aducă la tine. Cum crezi că l-a făcut să se simtă?! Cum ai putut să faci asta?!

Ash deschide gura, apoi o închide, apoi o deschide din nou.

— Greer, i-am cerut lui Embry să ne căsătorim. De două ori.

Sunt gata să-mi continui pledoaria în favoarea lui Embry, până conștientizez cuvintele lui Ash și mă blochez, stupefiată.

— Ce? susur.

— I-am cerut să devină soțul meu. De două ori. Și știi de câte ori a răspuns nu?

Dau amuțită din cap.

– De ambele dați, spune Ash.

– El... Nu mi-a pomenit nimic despre asta.

Ash scoate un sunet care ar fi putut părea ironic, dacă n-ar fi fost atât de rănit.

– Bănuiam eu că nu.

– Când l-ai cerut în căsătorie?

Ash relaxează mâna din părul meu și, inconștient, mă apropie să mă strângă din nou. Gestul meu îi provoacă primul zâmbet de când am intrat în cameră. Dar rămâne la subiect și răspunde.

– Prima dată eram în Carpatia. Eram împreună de doi ani. A insistat să nu spunem nimănui despre noi, iar eu am fost de acord pentru că-l iubeam. Dar m-am gândit că, dacă îi demonstrez intențiile mele serioase, că-mi doream atât de mult să fiu cu el, nu s-ar mai fi încăpățânat să țină secretă relația noastră. L-am rugat pe un prieten care urma să plece în permisie la Roma să-mi cumpere un inel. Am aranjat lucrurile astfel încât să rămânem singuri în valea preferată a lui Embry, de lângă bază. De pe culme priveliștea era nesfârșită. Am îngenunchiat. Amândoi aveam armele pe umeri.

Amintirea îl face pe Ash să zâmbească, dar zâmbetul îi piere repede.

– A refuzat. Nu era legal pe atunci și cred... adică nu știu. Poate își făcea griji în legătură cu cariera sa sau poate nu asta își dorea familia lui. Nu și-a motivat răspunsul. Mi-a spus *nu* și a adăugat că ar trebui să ne despărțim.

Chiar dacă au trecut șapte sau opt ani, tot pot simți durerea amară în vocea sa.

— Apoi, nu la foarte mult timp, Merlin mi-a prezentat-o pe Jenny și, încet-încet, ne-am îndrăgostit. Era complet diferită de Embry, era complet diferită de tine, și probabil asta mi-a dat un sentiment de siguranță. Nu era fata bizară care scosese la iveală partea mea cea mai întunecată, nici bărbatul care înfruntase moartea alături de mine. Era... Cu ea era ușor. Fără complicații. Iubea cum iubesc oamenii normali, dorea cum doresc oamenii normali. Cu ea eram un om diferit, nu trăiam sentimente atât de încâlcite. După ce fusesem atât de obsedat de tine, după ce prima mea relație se sfârșise cum se sfârșise... hm, cred că încerc să-ți explic de ce m-am îndrăgostit de Jenny, când încă vă iubeam și pe tine și pe el.

Am rumegat spusele sale mai bine de un minut. Atâtea iubiri întortocheate și atâtea inimi frânte, atâtea nuanțe și straturi în inima unui om. Dar în mod bizar, pentru mine totul avea sens, înțelegeam că ne putea iubi pe mine și pe Embry și pe Jenny în același timp. Nu mulți iubesc așa cum iubește Ash, atât de aprig, de complet și, poate, o singură persoană nu ar fi putut duce toate câte are el de oferit.

— Și când l-ai cerut a doua oară? îl întreb încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat în continuare.

Ash își ia mâna de pe mijlocul meu și-și freacă degetul mare pe frunte.

— După moartea lui Jenny. În seara când Morgan m-a dus la club și am biciuit-o, am plecat și m-am dus să-l caut pe Embry. Mi-a oferit atât de mult în noaptea aceea, mai mult decât orice om ar trebui să-i dea altuia, pentru că am descărcat totul asupra lui. Doliul, durerea, acea soră nouă a mea care era și

sora lui, cu care de asemenea mă culcasem. Am fost ca o tornadă. Și el m-a primit cu brațele deschise.

Îi îndepărtez mâna de pe frunte pentru a-i putea vedea ochii. Atingerea mea îl agită, se mișcă pe scaun, apoi mă privește din nou în ochi.

— Voia ca relația noastră să rămână în continuare secretă. Merlin voia același lucru. Dar acum era legal și nu-mi păsa de alegeri, dar îmi păsa de el. În urmă cu cinci luni i-am cerut a doua oară să ne căsătorim. Eram sigur de data asta...

Se poticnește și-mi zâmbește umed.

— Ei bine... Planuri făcute și tot restul. Câteva săptămâni mai târziu, te-am văzut în biserică și am simțit că e mâna destinului. Voiam să te întâlnesc și, în clipa în care i-am spus lui Embry, s-a oferit să mă ajute. Am crezut că voia să se revanșeze pentru că refuzase a doua oară inelul de la mine, dar abia acum înțeleg. Voia și el să te vadă.

— Of, Doamne, Ash, spun și pieptul mi se umple de durere pentru el. Pentru bărbatul acesta incredibil care a fost refuzat de două ori de omul iubit.

— Greer, nu-ți mărturisesc asta ca să te fac să te simți ca și cum tu ai fost o alegere de mâna a doua. Știi că te iubesc, că am fost obsedat de tine ani de zile. Dar vreau să știi că relația cu Embry a fost ceva serios pentru mine. A fost lucrul cel mai aproape de adevăr pe care l-am simțit până când te-am avut, în sfârșit, pe tine. Nu l-am sărutat cu intenția să te rănesc, l-am sărutat pentru că, deși mi-a frânt inima de două ori în zece ani, încă mi se pare că arată incredibil de frumos sub lumina lunii, iarna. Pentru că uneori simt că mor de dorul buzelor sale pe mine.

Se scurg câteva minute de tăcere grea, cu zăpada bătând în fereastra din apropiere.

– Bine, spun încet pentru a întrerupe tăcerea insuportabilă.

– Bine, ce?

– Cred că înțeleg acum. Tu și el. Noi.

Îmi scoate mâna din păr și trasează ușor o linie din spatele urechii până la umăr.

– Merit ce-i mai rău, Greer, dar nu vreau. Nu vreau să mă părăsești.

Tresar.

– N-am zis niciodată că intenționez să te părăsesc.

Se încruntă.

– Erai atât de furioasă, și pe bună dreptate, am crezut...

– Că o să-i pun capăt? Cum a făcut Embry?

– Da, recunoaște.

Îi strâng mâna.

– Sunt supărată. Am nevoie să pot fi supărată când e cazul. Vreau să știu că pot pretinde răspunsuri de la tine. Dar asta nu înseamnă că nu te mai iubesc. Nu înseamnă că nu vreau să fiu cu tine. Trag aer în piept înainte de a continua. Mai ales că îl iubesc și pe Embry. Noi, crede-mă, Ash, nici nu ne-am atins din noaptea aceea la Chicago.

– Oh, dar te cred, spune Ash pe un ton care îmi ajunge până în stomac. Aș fi știut dacă s-ar fi întâmplat.

Ceva în modul în care pronunță ultimele cuvinte, posesiv, omnipotent și poate puțin răutăcios, îmi provoacă fiori de dorință.

– Deci, ce facem acum? întreb. Încotro mergem?

– Nu știu, recunoaște.

– Tu ce ai vrea?

Ridică ochii la mine și dintr-odată mă trezesc în brațele sale, îndreptându-ne spre pat. Mă așază pe spate și se cațără peste mine, îmi dă la o parte părul de pe față și-și poziționează șoldurile între pulpele mele. Îl simt și încerc să îmi rețin un geamăt, dar nu reușesc.

– Ce ai mai simțit în noaptea aceea?

– Ce?

– De Ajun. Ai spus că ți-ai simțit inima frângându-se, dar ce altceva ai mai trăit văzându-ne așa? Ai simțit... degetele îi coboară de pe chipul meu, pe sâni și sfârcurile mi se întăresc instant sub șifonul moale... curiozitate? Te-ai întrebat cum ar fi fost să fii între noi doi? Te-ai întrebat cum ar arăta Embry cu gura plină... de mine?

Nu știu ce să spun, nu știu ce răspuns ar fi cel mai potrivit pentru viitorul nostru sau ce ar vrea să audă de la mine, așa că-i spun adevărul:

– Da. Da, am fost curioasă. M-am... degetele lui Ash îmi coboară pe coapse, lăsând urme fierbinți prin material și mi-e greu să mă concentrez... m-am excitat.

– Te-ai udat?

– Da, gem ușor.

– Ești udă și acum?

Nu așteaptă să-i răspund. Află singur și îmi dau seama după mormăitul satisfăcut că îi place ceea ce găsește. Îmi deschid picioarele mai mult pentru el și, în doar câteva bătăi de inimă, se dezbracă, își ia penisul în mână și și-l mângâie, apoi îngenunchează deasupra mea.

– Cu burta în jos, îmi ordonă.

Mă răsucesc, tremurând când simt că-mi ridică rochia peste fund și fiorii se intensifică simțindu-i glandul apăsat între pliuri. Se împinge înăuntru, suficient de puternic cât să mă facă să torc de plăcere simțind împunsăturile penisului gros.

Se lasă peste mine, cu buzele pe ureche și brațul sub sâni, ca să poată prinde și strânge după pofta inimii. Nu mișcă decât șoldurile, adânc și puternic, cu toată forța mușchilor, în lovituri prelungi, lipsite de grabă.

– Nu știu ce ne va aduce viitorul, spune, respirând calm, regulat, de parcă ar sta pe canapea la taclale, nu săpând cu douăzeci de centimetri de carne flămândă în mine. Nici ce trebuie să facem de aici înainte. Niciunul dintre noi trei nu va înceta să-i iubească pe ceilalți doi sau să simtă gelozie. Dar măcar acum știm adevărul.

Schimbă poziția șoldurilor făcându-mă să rămân fără aer, apoi mâna care-mi strângea sâni coboară și începe să mă mângâie între picioare. Îmi îngrop fața în așternuturi și gem.

– Ți-ar plăcea să fie Embry aici, cu noi, în clipa asta? mă întreabă Ash.

Percep fiecare notă de răgușeală din vocea sa, de parcă l-ar excita propriile vorbe. Sub tine, cu mine deasupra? Împingându-ne amândoi în tine, pretinzând satisfacție și atenția ta? Și după ce vom fi luat tot ce puteam de la tine, ți-ar plăcea să ne privești regulându-ne? Ar trebui să vezi cât de repede termină Embry când îl regulez, e ceva extraordinar.

Gem fără oprire de-acum, zvârcolindu-mă în așternuturi. Imaginea cu noi trei făcând dragoste e mult prea mult. Imaginea lui Ash îngropat în carnea lui Embry mă face să iau foc. Juisez pe neașteptate, cu forță, contractându-mă în jurul lui Ash cu mâinile înfipite în pături.

— Ah, deci ți-a plăcut, îmi susură Ash în ureche. Îmi dau seama după modul haotic în care se mișcă în mine că se apropie și el de climax.

— Și mie îmi place. Gândul la voi doi împreună mă face să-mi pierd mințile de plăcere. Se oprește și iese din mine, masturbându-se cu furie până la orgasm.

Scoate un geamăt aspru și simt jeturi calde lovindu-mi fesele și partea de jos a spatelui, și-mi dau seama că zâmbesc cu capul în așternuturi. Nu știu dacă e vorba despre eliberarea adusă de confesiunile pe care tocmai ni le-am făcut sau dovada blândă de dominare ori pur și simplu hormonii sexuali, dar toate sentimentele de mai devreme s-au spălat și acum sunt puse afară, la uscat. Încă acolo, prezente, dar fără a mai provoca neliniște. Curate, scoase la lumină.

Ceva rece și mătăsos tamponează urmele de spermă de pe spatele meu. Mă-ntorc spre Ash.

– Cu ce mă cureți? îl întreb a muștrare. Sper că nu cu papionul tău.

Ash mă privește ștrecărește, cu dulceață, și aruncă pe jos papionul murdar.

– Pardon.

– Pardon?

– Șșșșșșt. Se cațără lângă mine trecându-mi o mână pe sub stomac și mă întoarce cu fața spre pieptul său, cu brațele puternice strânse în jurul meu.

– Stai așa cu mine puțin.

– Am încă pantofii în picioare, protestez. Și suntem puși de-a curmezișul patului.

– Nu mai fi așa conformistă. Rezolvăm cu pantofii.

Aud o bușitură, urmată de alta, pe când își scoate pantofii de gală și apoi mi-i dă jos și pe-ai mei folosindu-și picioarele.

– E mai bine acum?

Îmi mișc degetele.

– Mult mai bine.

– Bravo. Mă ține strâns, îmi sărută părul și, preț de un moment, rămânem așa, îmbrățișați, ascultând vântul bătând pe lacul Geneva.

Îmi apăs buzele pe bucata de piele expusă de lângă claviculă.

– Ce-o să facem? întreb din nou, atât de încet, încât vântul aproape îmi acoperă vorbele.

Mâna lui Ash mă mângâie pe spate și, când începe să vorbească, o face încet, ca și cum ar încerca și el să găsească un răspuns.

– Nu cred că putem lua decizia asta fără Embry. Orice va aduce viitorul, trebuie să fie decis la unison, va trebui să cădem de acord, astfel încât să putem trăi toți trei cu alegerea făcută. Dacă încă mă vrei de bărbat și dacă el va rămâne Vicepreședintele meu, atunci suntem blocați împreună. Și cred că înainte de a avea discuția asta, va trebui să ne asigurăm că nu se va întâmpla nimic sexual, fie fizic sau verbal, decât între noi doi. Embry rămâne o chestiune interzisă până nu lămurim situația.

Dau din cap că da, lipită de el. Are dreptate. Are dreptate aproape întotdeauna.

– Și, înainte de a găsi timp să vorbim cu Embry, vreau ca noi doi să fim complet sinceri unul cu celălalt. Am făcut greșeala de a te minți și de a-ți ascunde lucruri înainte și nu mai vreau să repet asta.

– Ce vrei să spui?

– De exemplu, dacă ne gândim la el, vreau să ne-o spunem. Să nu ne mai ascundem sentimentele, chiar dacă a admite cu voce tare va suna vinovat. Pentru că, dacă stai și te gândești, cine să înțeleagă mai bine decât mine prin ce treci?

Oftez râzând.

– Bănuiesc că așa e.

– Așa e, sigur.

– Bine, accept. Am încredere în tine și cred că ai dreptate. Vom fi cinstiți unul cu celălalt și nu vom avea niciun fel de interacțiune sexuală decât noi doi, până nu discutăm cu Embry. Îmi sug buza și continui: Asta înseamnă că... după ce vorbim cu Embry, vrei s-o facem în trei?

– Sincer? Îmi doresc să o facem. Dar în același timp te vreau doar pentru mine. Și îl vreau și pe el doar pentru mine. Sentimentele mele în legătură cu toate astea sunt foarte încâlcite și intense. Tot ce știu este că nu depinde doar de mine. Și nu depinde doar de tine sau de Embry. Ori cădem de acord toți trei, ori nu se va întâmpla nimic.

Dintr-odată mă simt extenuată. Atât de multe dezvăluiri într-o singură seară, atât de multe de procesat, voi avea nevoie de săptămâni ca să fac lumină și încă pe-atât ca să iau o decizie. Dar dacă funcționează, înseamnă că noi trei...

Nu. Refuz să-mi alimentez fantezii despre asta sau despre Embry până când lucrurile nu vor fi decise. Sunt logodită cu Ash și, chiar dacă se conturează o dinamică neconvențională, sunt decisă să-i rămân fidelă emoțional până când vom decide că lucrurile pot sta și altfel.

Casc și Ash începe să mă maseze pe spate.

– Încă ceva, spune, și vocea lui sună la fel ostentivă ca oboseala pe care simt eu.

– Ce? întreb căscând.

– Vreau să fii mai atentă în preajma lui Abilene. La asta chiar nu mă așteptam.

– Abilene?

Îl simt ezitând lângă mine, corpul i se tensionează în căutarea cuvintelor potrivite.

– M-a abordat în seara asta la cină, după ce vorbisem cu Merlin. Ea... hm, nu știu cum să-ți spun asta pentru că mă pune în dificultate și e bizar, cred că simte ceva pentru mine. A încercat să mă sărute și

mi-a spus... nu contează ce mi-a spus, dar mi-a dat impresia că nu prea are la inimă binele tău.

Oh, Abilene. Nu-i de mirare că părea așa nervoasă când am intrat să-mi iau valiza.

– Ce ți-a spus?

– Greer...

– Ash, te rog. E verișoara și prietena mea cea mai bună și, dacă se ține după tine sau mă denigrează, am nevoie să știu.

Cedează cu un oftat.

– A spus că ar fi o soție mai potrivită pentru mine decât tine. Că m-ar putea face mai fericit. I-am răspuns că așa ceva nu poate fi posibil. Pentru că tu ești femeia perfectă, la modul cel mai obiectiv vorbind, absolut perfectă pentru mine. S-a supărat, cum era de așteptat, și bănuiesc că s-a simțit umilită. A plecat fără vreun alt cuvânt.

– Oh, Doamne!

Mă îndepărtez de Ash și-mi ațintesc privirea în tavan.

– Mă simt distrusă. Îmi pare atât de rău.

– Tu n-ai făcut nimic - Ash stă încă pe partea sa de pat și-și învârte o șuviță de-a mea pe deget -, mă străduiesc să uit ce s-a întâmplat. Dar am considerat că trebuie să știi că pare a nutri resentimente adânci în ceea ce te privește. Am încercat să-i transmit clar că te iubesc și că nimic nu ar putea schimba asta, dar nu sunt sigur că va fi suficient.

– Nici eu nu sunt sigură, spun, gândindu-mă la cum și-a hrănit obsesia pentru Ash de-a lungul anilor. Poate fi extrem de determinată când vrea ceva.

Ash îmi sărută părul, apoi fața, apoi buzele.

– Nu poate fi mai determinată ca mine. Și te asigur că nu mă atrage în niciun fel.

Spusele sale mă liniștesc puțin, deși chestiunea continuă să mă tulbure. Pare deplasat și nesigur, mai ales pentru o femeie care a petrecut ani de zile încercând să perfecționeze cea mai atrăgătoare și sigură de sine personalitate imaginabilă.

Dar apoi mâinile lui Ash sunt din nou pe sub rochia mea, erjecția caldă i se întărește sprijinită de șoldul meu și tot restul începe să se estompeze.

Ocazia de a vorbi toți trei se dovedește a fi mai greu de găsit decât mi-am imaginat. Restul șederii în Geneva se desfășoară după un program încărcat, Ash și Embry sunt plecați de la șase dimineața până la unu noaptea și în restul orelor o ajută pe Kay să domolească lucrurile acasă.

Abilene mă evită cu atâta abilitate încât nu ne mai întâlnim decât când ne imbarcăm înapoi spre casă și se scuză pentru absență dând vina pe bărbatul din Carpatia, cu care își petrecuse mai tot timpul. O privesc în ochi în timp ce-mi povestește despre el, mă întreabă cât timp am reușit să petrec cu Ash de la evenimentul de stat și îmi dau seama că nu știe că am aflat.

Îi răspund la toate întrebările, hrănindu-i convingerea că habar nu am ce s-a întâmplat, deși știu că nu e corect. Mă comport inocent, de parcă nici prin cap nu mi-ar trece că este încă îndrăgostită de Ash sau că a încercat să-l sărute, și mă întristează cât de ușor îngHITE gogoșa. Mă gândesc la cum a reacționat când i-am spus despre mine și Ash, la cât de trivial m-a mințit când mi-a spus că rochia era nepotrivită.

Poate că Ash are dreptate când zice că nu ar trebui să am încredere în ea.

Dar, întorcându-ne acasă și reluându-ne rutina, sentimentele mele pentru ea redevin ce fuseseră

dintotdeauna: mi-e dragă. Așa este Abilene, pasională și mândră și impulsivă. Și sunt ultima femeie din lume care ar putea-o acuza că face tâmpenii din cauza unui bărbat ca Ash. Am iertat-o, am continuat s-o iubesc, să ne întâlnim săptămânal la prânz sau să ieșim la un cocktail joia după serviciu, evitând să mai vorbim despre logodnicul meu, limitându-mă la strictul necesar, ceea ce a părut a-i conveni de minune și ei. A lăsat să se vadă că e fericită când i-am cerut să-mi fie domnișoară de onoare, deși am putut vedea o licărire de neplăcere pe chipul ei, când credea că nu o privesc.

Dar ce pot face?

Nunta îmi ocupă fiecare clipă, mai puțin cele când dorm. Totul trebuie planificat, desigur, iar în plus sunt nevoită să dau un nesfârșit șir de interviuri pe care Merlin și Trieste, secretarul de presă, le-au aranjat. Peste noapte am devenit *prințesa Americii*. Nepoata fostului Vicepreședinte se căsătorește cu cel mai tânăr Președintele din istorie. Chipul meu apare oriunde, în presa scrisă sau online, lumea mă recunoaște pe stradă și studenți necunoscuți mă opresc prin campus să-și facă selfie-uri cu mine. La început m-am simțit măgulită, dar încet-încet totul s-a transformat într-o pacoste și mai apoi într-o adevărată povară. Toate eforturile pe care le-am depus, toate alegerile pe care le-am făcut ca să-mi asigur o viață în anonimat, totul s-a dus de râpă în câteva săptămâni. Până și bunicul Leo m-a sunat să mă avertizeze asupra pericolelor pe care atenția constantă a presei le implica.

Embry și Ash sunt teribil de ocupați. Reușesc să mă strecor în patul lui Ash o dată sau de două ori pe săptămână, iar duminica mergem toți trei la biserică sau stăm la televizor, urmărind meciuri de fotbal. Însă, de obicei, eu corectez teme sau lucrez la carte,

Belvedere, Kay, Trieste și Merlin intră și ies continuu și nu s-a ivit încă momentul potrivit pentru noi trei, nu am reușit să rămânem singuri niciodată suficient timp cât să putem discuta.

La început a fost agonie pură, fiecare zi ratată se transforma într-o săptămână ratată și apoi într-o lună ratată. Atât Ash, cât și eu ne-am respectat promisiunile comportându-ne cu grijă când Embry era prezent. La rândul său, Embry s-a comportat cu aceeași atenție, mai ales după ce Ash l-a informat în legătură cu decizia noastră de a găsi un acord comun. Ash mi-a spus că Embry a aprobat acest lucru, și-mi vine să zâmbesc gândindu-mă că toți am discutat despre necesitatea de a discuta chestiunea, fără a vorbi despre asta până în prezent.

Mă întreb dacă Embry își imaginează de câte ori vorbim despre el când suntem singuri, uneori chiar când ne iubim, alteori când suntem pe punctul de a adormi sau când lucrăm în liniște împreună. Ash pune pixul jos, își freacă fruntea, îmi pronunță numele cu un ton îndurerat și grav, și atunci știu că-i este dor de Embry. În acel moment mă duc în brațele lui și susur *și mie, și mie, și mie*, și ne sărutăm până ne simțim mai bine amândoi.

Zilele trec, interminabile, și totuși parcă într-o clipă. Mă trezesc mână în mână cu Ash pe când avionul *Air Force One* aterizează în Kansas City, în ziua care precede nunta noastră. Mama lui Ash ne întâmpină cu o îmbrățișare direct pe pistă, după care se declanșează nebunia minuțios organizată a repetiției și a cinei informale cu privire la nuntă, evident fotografiată clipă de clipă. În tot acest timp, suntem dureros de conștienți că Embry ne urmărește, ca umbra nevăzută a viitorului nostru mariaj.

Îmi spusese că era iadul pe pământ să ne privească pe mine și pe Ash împreună. Îi era oare și mai greu acum, în timpul ceremoniei? Poate fi ceva mai rău ca iadul?

Da, mi-am răspuns, pe când toastam și țineam discursuri la cina de repetiție. Să iubești doi bărbați și să te căsătorești cu unul singur, depășește definiția iadului. Să-l văd pe Embry murind încet, este mai rău decât infernul. Să-l privesc pe Ash uitându-se la Embry, întrebându-mă dacă și-ar dori să fie ei doi la altar, e mai rău, mult mai rău decât orice iad.

Mă despart de Ash în acea seară cu un sărut cast și mă bag în pat, întrebându-mă ce dracu va aduce ziua de mâine.

Ziua nunții

Abilene e plecată după voal și după ceva de mâncare, așa că pentru moment sunt singură. Mă aflu în suita hotelului, care printre altele este și camera miresei, atât de liniștită după toată agitația creată de foșnetul hârtiilor despachetate și de pălăvrăgeala femeilor și gălăgia care au însoțit sosirea sau plecarea fiecărei rude de sex feminin a lui Ash ori a mea. Mă privesc în oglindă a mia oară și, pentru a mia oară, o lamă rece îmi străpunge inima tăind-o în două.

O parte, roșie și sănătoasă, pulsează de fericire. Cealaltă, neagră și rece, golită, simte doar disperare.

Se întâmplă cu adevărat.

Se întâmplă cu adevărat.

Visul meu cel mai mare, acela de a mă căsători cu Ash, și coșmarul meu cel mai mare, acela de a fi despărțită de Embry.

Nu pot plânge, am petrecut prea multe ore în scaun la machiaj ca s-o fac. În schimb, îmi trec palmele peste materialul scump al rochiei și fac piruete, iar fusta impresionantă de mireasă se rotește odată cu mine.

Nu te uita în oglindă, îmi spun. O să vrei să plângi din nou.

Cele mai multe dintre femei nu ar simți nevoia să plângă dacă ar arăta cum arăt eu acum. Rochia este creată special pentru mine, brodată cu cristale *Swarovski* și fir de argint. Părul blond deschis stă prins într-un coc de balerină la baza gâtului. Diamante îmi strălucesc la ureche și la gât. Imaginea din oglindă aparține unei prințese, dar... eu nu suport s-o privesc.

Mă îndrept spre fereastră și-mi apăs mâinile pe geam. Panorama camerei de hotel îmi este străină - un grup independent de zgârie-nori, vechi magazine din cărămidă și ciudățeni arhitecturale. La orizont se zărește profilul orașului Kansas. Profilul orașului unde a crescut Ash.

Ash.

Și-o mai fi iubit vreo femeie bărbatul așa cum eu îl iubesc pe Ash al meu? Dacă ar înceta să mă iubească sau dacă eu aș înceta să-l mai iubesc, lumea mea s-ar reduce la singularitate și ar exploda. Am nevoie de el cum am nevoie de aer să respir, cum am nevoie de soare sau cum am nevoie de Dumnezeu.

Nu pot să *nu* mă căsătoresc cu el. Fiecare celulă din corpul meu îl vrea, tânjește după cea mai mică mângâiere sau cuvânt al său, după ochii lui. M-am născut să mă căsătoresc cu Ash, așa cum m-am născut cu ochii gri și părul blond.

Și-atunci de ce îți vine să plângi, Greer?

Sigur că știu de ce. Și Ash ar ști dacă m-ar vedea acum. Nu mă pot împiedica să-l iubesc pe Embry, așa cum nici Ash nu o poate face, pentru că noi trei reprezentăm o poveste încâlcită și blestemată, pe care nicio biserică nu ar accepta să o binecuvânteze, cu atât mai puțin electorii americani.

Mă voi căsători cu Ash sub privirea lui Embry, iar el îi va înmâna inelul care va pecetlui jurămintele noastre, și toți trei vom simți aceeași durere, la unison, vom muri încet, pe când eu și Ash vom renaște ca soț și soție.

Nu există soluție pentru noi, nu se poate face nimic, nimic ce mi-aș putea imagina. Nu pot să nu mă căsătoresc cu Ash. Nu reușesc să țin în frâu dorința pentru Embry. Amândoi mă iubesc și se iubesc la rândul lor. Inimi se vor frânge, orice direcție am alege, iar Embry știe, a știut dintotdeauna, că dacă m-ar pune în fața unei alegeri, dacă ar spune cu voce tare *eu sau el*, l-aș alege pe Ash.

Întotdeauna pe Ash.

Și poate de aceea îmi vine să plâng, pentru că mi se frânge inima și pentru Embry, dar și pentru mine.

Se aude un ciocănit în ușă. Mă scutur de gânduri așteptându-mă să o văd pe Abilene cu voalul.

– Intră, spun, clipind de câteva ori, să scap de lacrimile care mă tot pășteau.

Aud cardul alunecând în încuietoare și ușa grea se deschide. Mă îndepărtez de fereastră, îmi pregătesc un zâmbet fals și un hohot pentru Abi, gata să preiau voalul și să-l fixez pe diadema delicată din păr.

Pe ușă, însă, nu intră Abilene. Ci cavalerul de onoare.

– Embry, susur. Îi pronunț numele de parcă ar fi ultima mea suflare.

Intră, se întoarce să închidă ușa, o încuie și apoi blochează încuietoarea.

Nu mai fuseserăm singuri de foarte mult timp, de săptămâni întregi, de luni întregi, și acum, iată-ne singuri, în sfârșit. Eu sunt îmbrăcată ca o păpușă, *Mireasa americană* a secolului, iar el poartă smoching, așa că nunta plutește în aer ca o entitate separată, ca o a treia prezență.

Mă forțez să mă uit în jos, pentru că nu mă încred suficient în mine cât să-l privesc în ochi, nu vreau să-i văd chinul de pe chip. Nici ca el să vadă suferința de pe al meu. Nu e deja greu așa cum este? De ce a venit? De ce să aducă cu forța momentul acesta între noi, când am fi putut face ca de obicei, ignorând, negând, evitând? Murind silențios.

Embry pășește spre mine hotărât și parcă n-ar fi el, de obicei turbulent și impulsiv. Se oprește la o distanță care ne permite să nu ne atingem. Îi văd pantofii negri de ceremonie lucind pe covor.

– Greer, spune liniștit.

Mă forțez să-mi ridic ochii, plimbându-i pe picioarele lungi, până sus la smoching-ul care-i îmbracă perfect liniile suple, puternice ale taliei și umerilor, până ajung la chipul său. Fiecare dintre frumoasele trăsături exprimă durere.

În clipa în care ochii mei îi întâlnesc pe ai săi, știu că nu are nicio importanță că nu ne atingem. Fulgerele din privirea lui exprimă disperare și știu că le vede reflectate în mine și, în acea clipă, în mintea mea, ne sărutăm torid de mii de ori, iar el trasează mângâieri pe fiecare centimetru de pe pielea mea și termin de mii de ori sub corpul lui suplu și musculos.

Ochii albaștri ca gheața ard de căldură și fiori.

– Ce cauți aici? îl întreb în șoaptă.

– Voiam să te văd. Înainte să, știi tu... se poticnește.

Face un pas mai aproape ridicând o mână. Nu ar trebui să-l las să mă atingă, nu în ziua nunții mele, nu când port rochia mea de mireasă, dar dorința îmi strivește pieptul, așa că închid ochii și-mi țin respirația simțindu-l că se apropie.

Îmi trece încheieturile degetelor pe obraz, făcându-mă să simt fiori curgându-mi pe spate. Fiecare atingere a degetelor sale mă face să-mi doresc să strig, mă face să vreau să plâng.

Deschid ochii clipind și-l văd privindu-mă țintă, cu albastrul glacial plin de durere. Apoi îi văd gura, cu buzele ușor despărțite, de parcă ar încerca să-și recapete suflul.

Nu mă pot abține, mă holbez la buzele acelea pline, drepte, la colțurile puțin îndoite, care-i pot schimba expresia de la cel mai mic rânjet glumeț într-o grimasă, în funcție de starea pe care o are. Îmi doresc buzele acelea. Le vreau pe gura mea, le vreau apăsate pe gâtul meu, le vreau între picioarele mele. Îi vreau gura și mâinile și-l vreau în mine, vreau să-mi smulgă rochia de mireasă și să-mi facă tot ce promite privirea aceea mistuitoare. Vreau să facă dragoste cu mine. Să-l ia naiba pe Ash.

Doar că...

Doar că îl iubesc pe Ash. Și ne-am promis să nu-l atingem pe Embry decât după ce vom fi discutat toți trei despre asta, în sfârșit.

Trag aer în piept și fac un pas înapoi. E prea periculos, Embry e aici și inima mea e prinsă într-o încâlcitură de noduri. Observă că m-am retras și sprâncenele i se unesc ușor, cu o expresie rănită și

plină de confuzie, clocotind abia ascuns. Urăsc să-l rănesc și mă urăsc când o fac, dar ce alternative am? Ce altă cale există?

— Trebuie să pleci, îi spun fără să mai pot respira, fără a mai putea rezista să-i văd expresia rănită. Nu poți... eu nu... nu pot. Te rog!

— Nu pot pleca încă, spune Embry, și vocea nesigură, răgușită, de dinainte dispare, fiind înlocuită de cea plată, rece, pe care de obicei o folosește cu senatorii recalcitranți sau cu hoardele puerile de reporteri și paparazzi care-l urmăresc peste tot. Este vocea Vicepreședintelui și mă face să mă înfior. Ash m-a rugat să-ți aduc un cadou. M-am asigurat că Abilene va fi ocupată, astfel încât să am suficient timp să ți-l dau personal.

Respir îndelungat întrebându-mă dacă așa o să fie mereu de acum înainte. Dacă vom fi singuri doar când va exista un pretext, despărțiți pentru totdeauna de bărbatul pe care amândoi îl iubim mai mult decât pe noi înșine și mai mult decât unul pe celălalt.

— Greer. Gheața din vocea lui Embry pare a se topi puțin când îmi pronunță numele. Te rog, lasă-mă să-ți dau cadoul ăsta. Știi că Ash și-a dorit să nu te vadă decât la altar, de aceea mi-a cerut mie să ți-l aduc.

Mă întorc, în sfârșit, spre el și-mi întinde telefonul său, încurajându-mă să-l iau. Confuză, îl prind și pe ecran apare numele lui Ash.

Inima-mi plutește și, în același timp, mi se scufundă. Apuc telefonul și apăs butonul verde, punându-l la ureche cu nerăbdare, de parcă nu ne-am fi auzit de săptămâni, nu de câteva ore.

— Ash, spun, fără a încerca să-mi ascund emoțiile din voce. Știu că poate detecta fiecare dubiu, fiecare gând vinovat, fiecare junghi de dorință pe care l-am simțit în ultimele șase ore și o poate face doar auzindu-mă pronunțând o singură silabă. Și e bine așa. Cu Ash nu e nevoie să mă spovedesc. Ghicește fiecare păcat din clipa în care îmi aude vocea sau mă privește în față, și toate-mi sunt iertate pe loc.

— Greer, spune cu vocea caldă și sigură de sine. Aș vrea să fiu acolo, cu tine. Îmi lipsești.

— Și tu îmi lipsești, îi răspund, ignorând modul în care ochii lui Embry rămân fixați pe chipul meu.

— Știu că arăți minunat în clipa asta, adaugă Ash și tonul său devine puțin mai profund, mai spart. N-o să reușesc să-mi țin mâinile departe de tine odată ce vei ajunge lângă mine, la altar.

— Atunci vino să mă vezi acum!

Râde cu căldură.

— Nu-ți pasă de tradiția asta?

— Ce rost are în afară de a face invitații să aștepte mai mult în timp ce noi facem poze?

— Are rostul de a marca momentul în care te voi vedea. Când îmi voi privi pentru prima dată mireasa, înconjurat de familia și de prietenii mei, vegheat de Dumnezeu. Vreau ca momentul să fie special și diferit de oricare altul, așa cum ziua de azi este specială și diferită de orice altă zi. Greer, astăzi este cea mai importantă zi din viața mea!

Simt că mi se contractă gâtul.

— Oh, Ash.

– Și, adaugă, cu un ton încărcat de promisiuni, răbdarea este întotdeauna premiată, mica mea prințesă. Întotdeauna.

Tonul său și diminutivul cu care mă alintă, *prințesă mică*, îmi ajung direct în vagin și mă fac să pulsez. Când mă gândesc la noaptea nunții, când mă gândesc la corpul musculos și mare al lui Ash țintuindu-mă în pat, abia mai pot respira.

– Îmi lipsești atât de mult! spun. Și știi că mă repet, dar nu îmi pasă.

– Greer, vreau să-ți dau cadoul tău acum.

– Nu este apelul ăsta cadoul meu?

Din nou râde cu căldură.

– Nu sunt așa zgârcit. Nu, nu e ăsta cadoul tău. Dă-i telefonul lui Embry o clipă.

Mă supun, cum fac de obicei când Ash mi-o cere, și Embry ia telefonul.

Se îndepărtează de mine, merge în anticamera apartamentului, să nu pot auzi ce-i spune lui Ash. Vorbesc câteva minute, apoi Embry se întoarce și nu pot citi nimic pe chipul său, poate doar o ușoară strângere a gurii sale perfect modelate.

Îmi dă telefonul înapoi și mi-l pun la ureche.

– Ash? Ce treabă are asta cu... vorbele mi se opresc în gât.

Embry îngenunchează. În fața mea.

– Greer, aud vocea lui Ash din receptor. Îmi doresc îngrozitor de mult să fiu acolo acum. Îmi doresc să te ating, să te gust și să-ți spun cât ești de frumoasă. Vreau să-ți dau plăcere.

În vreme ce Ash îmi vorbește, Embry își ridică fața spre mine. Sub masca sa de calm, ceva se modifică și nu știu să spun dacă este plăcere, durere, bucurie sau căință. Și apoi mâinile sale elegante, cu degete lungi, mi se strecoară pe sub rochia de mireasă.

Înțepenesc.

– Embry...?

Vocea mea este mai slabă decât zgomotul unei picături de ploaie scurgându-se pe fereastră. Embry își mușcă buza și începe să ridice de tivul rochiei.

Ash, de la capătul celălalt, spune:

– Nu te mișca, Greer. Stai nemișcată?

– Da, răspund, incapabilă să-mi iau ochii de la Embry, incapabilă să mă îndepărtez de acest lucru îngrozitor, îngrozitor și delicios. Tremur și simt ventrele topindu-mi-se de căldură, pe când Embry îmi adună strat cu strat juponul de sub rochie.

Ash continuă să vorbească.

– M-am tot gândit la ce aș fi putut să îți dăruiesc azi, și, sincer, Greer, nu cred că există ceva ce nu ți-aș da. Bijuterii sau vacanțe exotice sau cărțile în ediție de colecție pe care le iubești, orice ai visa, orice ți-aș putea da. Dar toate astea sunt *lucruri*. Nu am vrut să-ți dau ceva de pus într-o vitrină cu antichități sau într-o cutie de bijuterii. Am vrut să-ți dăruiesc ceva ce vei putea lua cu tine în noua noastră viață împreună. Ceva care să însemne o promisiune.

Mâinile lui Embry trec peste gleznelor mele acoperite de dresuri, făcându-mă să gem.

– Ce se întâmplă, prințesa mea micuță? mă întreabă cu voce joasă.

– Embry... adică. Ash, eu... nu reușesc să-mi găsesc cuvintele pentru că mâinile lui Embry alunecă în sus pe gambe și totul se oprește. Gândurile, emoțiile, vinovăția pe care o simt, lumea se reduce la vocea lui Ash la telefon, la degetele care se mișcă mai sus de genunchii mei și la chipul lui Embry, atât de controlat. Însă dorința, furia și determinarea fisurează masca aceea de calm și reușesc să-i văd pupilele dilatate, pulsul împingându-se cu forță pe gâtul său și buzele tremurând.

Ce se întâmplă? Mă întreb de undeva din afara mea. De ce permit să se petreacă toate astea în timp ce sunt la telefon cu viitorul meu soț?

Și apoi lumea se repune în mișcare, scot un sunet strangulat pășind împiedicat înapoi, departe de Embry. Se ridică și vine spre mine, dar eu întind o mână în față continuând să mă mișc înapoi, până când îmi simt spatele presat de geamul ferestrei înalte de la pământ până la tavan, cu vedere spre profilul orașului.

Embry se uită la mâna mea tremurândă și apoi din nou la mine, iar fisurile de pe chip, care lăsasera se să întrevadă ceea ce simțea, se transformă în fracturi deschise și-l aud spunând:

– Greer...

– Nu mă pune la încercare, susur, fără a fi sigură dacă mă adresez mirelui sau cavalerului său de onoare. Nu-mi face asta.

Vocea lui Ash îmi spune în ureche:

– Relaxează-te, Greer. Vreau să-ți dăruiesc asta. Vreau să-ți dăruiesc ceva ce-ți dorești... ceva ce meriți.

Nu e posibil așa ceva. Undeva am pierdut firul, nu am priceput vreun detaliu de vitală importanță, pentru că nu e posibil, în niciun caz, ca Ash să mi-l ofere pe prietenul său cel mai bun drept cadou de nuntă, mai ales după ce am căzut de acord că Embry ne este interzis până când nu lămurim totul împreună. Asta nu este decât închipuirea mea transformată în ceva toxic, fanteziile mele cele mai întunecate devenite halucinație...

– Vreau să-l lași pe Embry să-ți dea cadoul meu, îmi spune Ash. Și vreau să vă aud. Asta îmi vei da la schimb: fiecare geamăt, fiecare icnet și fiecare suspin va fi pentru mine.

– Nu vreau să cred că spui ceea ce tocmai ai spus, răspund. Am fost de acord că... știi foarte bine care a fost înțelegerea. Și nu era asta!

– Știu, dar nu mai pot aștepta, spune Ash cu vocea îngroșată de dorință. Ziua de azi este destul de dificilă, nu are rost să negăm cine suntem.

– Și tu?...

– Nu-ți face griji, iubito. O să am partea mea de plăcere în toate astea. Aud răgușeala întunecată din vocea sa și-mi dau seama că sunt foarte, foarte udă.

De parcă ar ști, Ash mă întrebă:

– Ești udă acum? Te-ai udat când Embry ți-a băgat mâinile pe sub rochie?

Îmi umezesc buzele. Nu pot să mint, Ash ar ști. Dar cum să admit adevărul? Da, sunt udă. Da, vreau gura lui Embry pe mine. Da, da, da vreau toate astea.

– Închide ochii, îmi ordonă Ash.

O fac și găfăitul îmi bubuie în cap, acum că nu mai pot vedea nimic. Geamul ferestrei este rece și solid pe spatele meu, exact ca vocea lui Ash în urechea mea.

— Știu că ești udă. Știu, așa cum știu că Embry este erect acum, doar la gândul de a te atinge. Vrei, nu-i așa? Îți dorești atât de mult, încât tremuri din cauza efortului de a te abține.

Simt cum tivul rochiei se mai ridică puțin. Embry e din nou în fața mea, dar de data asta nu mai încerc să mă îndepărtez. Îmi țin ochii închiși, dorindu-mi să găsesc puterea de a-i deschide și de a-i spune lui Embry să se oprească. Să am puterea de a fugi de tentație.

— Răspunde-mi, îmi cere Ash. Ești udă acum? Îl vrei?

— Da. Răspunsul iese sugrumat. Sunt pierdută.

— Știam, spune Ash. Știam că îți dorești asta. Deschide-ți picioarele, iubito, și lasă-l pe Embry să-ți dea plăcere.

— Dar nu vreau să te rănesc. E pledoaria mea, argumentul final, mă agăț de ultima șansă de a regăsi normalitatea. Fusta îmi ajunge aproape de mijloc acum și îmi dau seama că Embry îmi vede chiloțelii delicați din dantelă franțuzească brodată, după sunetul ascuțit al respirației sale, de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Oricum doare totul, spune Ash. Mă doare să vă văd privindu-vă. Mă doare să-l văd pe el cu altcineva. Mă doare să știu că de două ori i-am cerut să mă însoțească la altar și m-a refuzat de fiecare dată. Nu există niciun aspect în toată situația asta care să

nu fie dureros, așa că, ce alternativă am? Dacă vrem să nu ne mai doară, înseamnă că trebuie să trăim unul fără celălalt.

Lacrimile mă ard sub pleoape și am nevoie de toată voința mea pentru a le împiedica să se scurgă.

– Măcar, în felul ăsta, spune Ash, pot avea un minim de control asupra lucrurilor. Măcar, așa, pot să storc plăcere din toată durerea pe care o simt.

Îmi frângi inima, aș vrea să îi spun, dar aș minți, pentru că inima mea e deja frântă.

– Nu suport ideea de a te răni mai mult decât ești deja, spun, în schimb. Te rog, nu face asta.

– Nu. Decizia este luată. Îmi doresc asta. Greer, sunt atât de excitat în momentul ăsta că mă doare. Dacă aș fi acolo... se oprește și aud un oftat lung. La noapte, spune, în loc să-și termine gândul. La noapte.

E o promisiune. Un cadou și un blestem, pentru că la noapte, când Ash îmi va satisface orice poftă, se va întâmpla în patul nostru nupțial și Embry va fi altundeva, singur.

Sau, și mai rău, cu cineva.

Inima mi se strânge de o gelozie irațională doar dacă mă gândesc.

Embry mută tot materialul într-una dintre mâinile sale puternice și-o simt pe cealaltă alergând în sus pe coapsa mea.

Gem ușor. Pielea-mi urlă după Embry, așa cum restul corpului meu urlă după Ash. Ce n-aș fi dat să-l am pe Ash aici, pregătit să mă elibereze de toată dorința acumulată și s-o transforme în ceva care să nu mă umple de vinovăție.

Pentru că mă simt atât de vinovată, că-mi vine să mor.

Dar tot nu mă pot opri din a mă zvârcoli de dorință, în timp ce Embry își plimbă degetele pe cealaltă coapsă. Și-apoi se întâmplă. Degetele lui Embry alunecă într-o mișcare decisă, deliberată, peste dantela care-mi acoperă pliurile de carne făcându-mă să gem, fără aer. Embry privește în sus printre gene și eu îi răspund la privire.

— Îți simt mirosul, spune, iar vocea i se sparge spre final. Miroși atât de bine.

Mă înfior. Mii de voci, un cor întreg mă avertizează să mă opresc. *Nu face asta. Nu face asta. Nu face asta.*

Dar cuvintele sale, tonul răgușit de parcă e suficient mirosul meu ca să-și piardă mințile...

Nu-l opresc. Mai mult, îmi cobor mâinile și-mi strâng poalele rochiei în brațe, astfel încât mâinile lui Ash să fie libere, iar el profită imediat, își duce palmele pe fundul meu și mi-l strânge. Mormăitul care-i iese din gât îmi ajunge direct în miezul plăcerii.

Își trece din nou degetele peste dantela care mă acoperă, gădilând-o și ce simt seamănă a descărcare electrică. Aerul, pielea sa, pielea mea, totul vibrează de o dorință insașiabilă.

Embry se apleacă înainte și nu-i mai pot vedea decât părul castaniu sub mormanul de material pe care-l țin în brațe. Mă sărută pe coapse, sus, sărutări minuscule care trasează linia dresurilor prinse cu jartieră. Gâfâi deja când buzele sale ajung pe pubisul meu.

— Ahhh, Doamne, expir. Ahhh, Doamne!

– Spune-mi ce se întâmplă, îmi cere Ash. Spune-mi tot.

– Nu ar trebui să fac asta, mă bâlbâi, trebuie să mă opresc.

– Să nu îndrăznești! îmi spune.

– Ash...

De data asta, Embry nu se mai oprește, în ciuda ezitărilor mele. Continuă să-mi sărute marginile bikinilor, de-a lungul modelului dantelei, înfundându-și nasul în mine. Apoi mișcările se fac mai puternice, mai intense, le subliniază cu mici mușcături prin dantelă. Gem la fiecare mușcătură, iar la fiecare geamăt de-al meu Ash inspiră.

– Spune-mi, Greer.

Este un ordin care nu lasă loc de comentarii.

– Eu... el mă mușcă și mă sărută prin dantela bikinilor. *Ar trebui să-l opresc. Ar trebui să-l îndepărtez. Vom regreta cu toții asta, mai ales eu.*

Și chiar îmi întind mâna spre capul lui Embry cu intenția de a-i îndepărta gura de mine, dar exact în clipa aceea el mă linge prin dantelă și simt că mă dizolv. Iar degetele mi se încleștează în părul lui des și trag tare, făcându-l pe Embry să geamă atât de puternic încât Ash îl aude.

– Băga-mi-aș! expiră Ash la auzul vocii lui Embry. Ce se întâmplă acum?

– Mă linge, spun, mă linge prin dantelă. Are gura atât de caldă, ahhh...

Embry începe să mă sugă și degetele mi se strâng în părul său. Mă împing în el obligându-l să-și

țină gura acolo, simțind flăcări lingându-mă direct în miezul meu.

— Mă suge, mă suge acolo, spun, abia recunoscându-mi vocea.

Cine dracu am devenit?! Îi povestesc viitorului meu soț ce-mi face prietenul său cel mai bun pe sub rochia de mireasă?! Cine e femeia asta sprijinită de fereastră, cu picioarele desfăcute, făcând asta? Dar am depășit de mult orice limită, sunt prea udă, simt prea multe, sunt prea păcătoasă să-i pun capăt acum. Regretele sunt undeva departe, la orizont, vagi și irelevante. Cu fiecare trecere a limbii și fiecare sărutare a buzelor sale, Embry mă eliberează de vinovăție.

Și-apoi degetele sale dibace sunt pe încheietoarea jartierei. O desface ușor și totul mă duce cu mintea la altă noapte, de acum mulți, mulți ani.

Și exact ca în noaptea aceea, Embry privește în sus spre mine și-mi trage lenjeria într-o parte, expunându-mi vaginul ud și roz.

— Am nevoie, îmi spune încet, și senzația de déjà-vu e atât de puternică, încât mi se înmoaie genunchii. Mi-a zis exact același lucru în noaptea în care mi-am pierdut virginitatea. Și, după privirea pe care o are, după modul lent în care-și linge buza de jos, știu sigur că și el își amintește exact ce a spus în noaptea aceea.

Că nu a uitat.

— Mi-a tras bikinii la o parte acum, îmi spun lui Ash. Se uită. Acolo. Nu privește. *Se uită*. Mă devorează cu ochii. Plănuiește, posedă cu ochii, ca și cum memorând fiecare pliu și curbă a păsăricii mele îl va îndreptăți apoi să pretindă drepturi de proprietate.

Aceasta este exact genul de privire a masculului despre care academicienii vorbesc, exact la asta se referă. Pentru că în momentul de față, mă simt depersonalizată, marcată, aproape dezumanizată.

Și, pe mă-sa, toată treaba asta mă face să mă ud și mai tare.

– Îmi dă jos bikinii acum, spun, simțind cum dantela îmi zgârie ușor coapsele provocându-mi o plăcere insuportabilă. Apoi Embry mă ajută să mi-i scot de tot, își pune câte o palmă caldă pe fiecare coapsă și-mi îndepărtează picioarele astfel încât să mă deschidă mai bine.

Geme când mă vede așa.

– Se uită din nou. Și poate vedea tot, pentru că nu mai port nimic. Și sunt atât de udă, Ash... Îți aduci aminte în seara aceea, când eram goală peste pantalonii tăi?

– Doamne, da, spune Ash, și am impresia că aud un fâșâit de material ca și cum și-ar fi desfăcut pantalonii și și-ar fi luat-o în mână.

– Sunt la fel de udă ca atunci. Ah. Ah, Doamne...

– Spune-mi, prințesa mea.

– El... înghit, cu degetele din nou în părul lui Embry. Mi-a băgat un deget înăuntru. Și apoi încă unul. Alunecă atât de ușor, Ash, sunt atât de udă și de umflată și de strânsă...

Ash gâfâie sacadat și aud sunetul de piele care alunecă peste piele. Imaginea lui Ash masturbându-se în timp ce-i povestesc cum mă masturbează cu degetele prietenul lui cel mai bun îmi întetește amețitor plăcerea din vintre.

Embry își îndoiaie degetele, apăsând terminațiile nervoase din partea de sus, de pe interiorul pelvisului, făcându-mă să suspin. Se apleacă înainte și-mi suge miezul din nou, de data asta fără bariera de dantelă și contactul fierbinte, ud, este ca un șoc electric.

— Pune-ți un picior pe umărul său, îmi spune Ash. Și apasă-i fața în tine. Mișcă-te pe gura lui.

Fac ce-mi poruncește și, în momentul în care încep să mă frec de gura lui, Embry își pierde complet controlul. Își înfinge mâna în fesele mele, scormonindu-mi carnea cu degetele, iar cu cealaltă continuă să mă masturbeze fără milă. Și gura lui...

— E înfometat, respir în telefon, privindu-i capul mișcându-se sub fustele mele. Parcă m-ar mânca de vie. Degetele sunt adânc în mine, atât de adânc. Le simt până-n stomac.

— Dumnezeu, aș vrea să fiu acolo, mormăie Ash. Să mă uit cum sapă cu degetele în tine. L-aș pune să te sărute cu gustul tău încă pe buze. Și apoi te-aș pune să mă săruți pe mine.

Cuvintele lui Ash sunt ca draperiile când iau foc, mă ard pe dinăuntru, de jos, până sus, în piept. O să termin, știu, dar nu o să mă pot ține pe picioare. Simt că-mi cedează genunchii. De parcă m-ar fi auzit, Embry mă apucă de mijloc și mă trage jos. Se pune pe spate, mă trage peste el, cu degetele intrându-mi în carnea coapselor, apoi mă țintuiește pe gura lui. Îl încălec, mă mișc pe fața lui și, în clipa în care îi simt limba intrându-mi înăuntru știu că n-o să mai dureze decât câteva secunde.

— Embry m-a pus pe jos, reușesc să spun la telefon. Pe fața lui, cu genunchii de o parte și de cealaltă a capului său. Mi-a înfipt mâinile în fese.

Vocea lui Ash sună spartă și zgâriată de parcă abia ar putea rosti. În timp ce-mi vorbește, îmi imaginez mâna sa mare mișcându-se în sus și în jos pe erecția lungă.

— O să juissezi așa, în poziția asta, nu-i așa? Ca o regină, călărind ceva ce-i aparține. Nu înceta să te miști pe fața lui, iubito, asta își dorește. Va avea încă în gură gustul tău când mă va privi punându-ți inelul pe deget. Își va aminti strângerea coapselor tale pe fața lui când ne va urmări dansând primul nostru dans la petrecere.

— Iisuse, spun pe jumătate gemând, pe jumătate rugându-mă, simțind că iau foc pe dinăuntru. Ridic ochii și văd reflexia noastră în oglinda mare de pe perete. Eu, îmbujorată și gâfâind, colierul și tiara strălucind în lumină, îngenuncheată într-un nor de mătase și tul. Materialul acoperă aproape complet bărbatul puternic de sub mine, mai puțin mâinile care-mi strâng sânii încorsetați. Mireasa călare pe fața cavalerului de onoare. Mirele masturbându-se în timp ce ascultă.

Un basm care a luat-o razna complet.

Ca și mine, de altfel. Nu a mai rămas nimic în afară de silueta în flăcări a nevoii, și uit de orice mai puțin de gura care mă linge și de răsuflarea logodnicului meu la telefon, care mă îndeamnă să mă mișc, *mișcă-te și freacă-te, iubito, freacă-te până mori de plăcere, umple-i gura cu tine, fă-l să te sugă.*

Căldura erupe, flăcările se ridică, clădirile, civilizațiile colapsează în straturi de praf, în timp ce ușurarea se mi se declanșează în pântec.

— Ah, eu... și nu pot termina fraza, nu pot vorbi, nu pot respira, contracțiile sunt atât de puternice încât lacrimile mi se scurg direct pe vagin.

— Știu iubito, spune Ash răgușit. Nu trebuie să-mi spui.

Și apoi totul explodează. Contractiile se multiplică, vaginul îmi pulsează și mă eliberez pe limba lui Embry. Strig și strig din nou, pentru că simt că ceva viu mă stăpânește, mă pișcă peste tot, transmitându-mi fiori calzi din cap până în picioare. Apoi strigătele se transformă în suspine, iar gura lui Embry începe să se miște cu tandrețe, sugându-mi și lingându-mi gingaș păsărica.

— Te vreau, spune Ash cu glas sălbatic. Mi se îngroașă acum. E închis la culoare și lucește. Vrea să fie în tine, udă așa. Dar nu te pot avea acum. Așa că o să folosesc una dintre bluzele tale de mătase să mă masturbez.

Gem când îl aud, încă simțind ultimele reacții ale orgasmului.

— O să termin, îmi spune, și când o voi face îmi voi imagina că stau peste tine acum, că te văd ciufulită și îmbujorată și rușinată. O să-mi imaginez că mă privești cu ochii aceia mari și gri, speriată și vinovată, și că ți-o bag în gură. Și o să-mi imaginez că mă vei linge ca să mă cureți, după aceea.

— Ahhh, Doamne, susur. Imaginea îmi ajunge direct în pelvis și simt un al doilea orgasm, mai blând, cuprinzându-mă când mă gândesc la figura lui Ash dominându-mă, la chipul său implacabil și furios, în timp ce mi se mișcă sălbatic în gură pedepsindu-mă că i-am acceptat cadoul.

Și cred că asta e partea cea mai perversă dintre toate, să mă simt mai excitată de ce ar urma, decât de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Ash icnește, nerușinat, scoate sunete masculine și-mi dau seama că tocmai a terminat. Că jeturi puternice murdăresc mătasea fină a bluzei, stricând-o probabil, dar nu-mi pasă. Gândul că-mi pângărește hainele pentru că îl excită atât de tare să ne asculte pe mine și Embry, merită osteneala.

Și-ncă cum.

Dar, în vreme ce respirația sa revine la normal și orgasmul meu se potolește, deși limba lui Embry încă se mișcă pe mine, ridic privirea spre oglindă și intru în panică.

Ce dracu se va mai întâmpla acum? Ce se va întâmpla cu nunta și ceremonia pe care presa a botezat-o deja *Al doilea Camelot*? Ash îmi spune *prințesa mea*, și poate că fusesem, înainte însă de a-l lăsa pe bărbatul acesta sub fustele mele. Țsta nu e un basm.

Sau, dacă o fi, este cel mai stricat și păcătos basm din toate câte am auzit.

Ziua nunții

Dragostea suferă totul.

Mă căsătoresc cu Ash purtând pe coapse urmele mușcăturilor lui Embry și Ash se căsătorește cu mine, iar lângă el, Embry îi poartă urmele de mușcături.

Există o frumusețe aparte în toate astea, mă gândesc năucită în timp ce preotul ține slujba nupțială. Frumos și teribil de greșit în același timp. Cui îi mai trebuie inel când corpul îi este însemnat cu urme de mușcături? Cine mai are nevoie de jurăminte când ai sângerat, la propriu, unul pentru celălalt?

Când vine momentul în care preotul îi cere lui Embry să înmâneze inelul, inelul *meu*, cel care mă însemna drept soția lui Ash și care avea să mă lege de el pentru tot restul vieții, lacrimile amenință din nou să curgă. Nu simt tristețe sau teamă, nu mă simt peste măsură de fericită, mândră, vinovată, geloasă sau suspicioasă. Le simt pe *toate* odată. Fiecare sentiment, la unison, ca un caleidoscop de gânduri și emoții în capul meu. Și faptul că tocmai Embry trebuie să-i înmâneze lui Ash delicata verighetă de platină...

Embry își pipăie buzunarele și valuri de râsete se aud venind dinspre oaspeți, amuzați cu toții de gluma clasică cu *a pierdut cavalerul de onoare inelul*. Părintele Jordan Brady, un blond arătos cu aerul acela

de hipster creștin, este prea politicoasă ca să-și dea ochii peste cap, dar simt cum se coboară undeva în sine pentru a lua distanță de frivolitatea glumei răsuflate.

Embry scoate în sfârșit inelul din buzunar și i-l întinde lui Ash. În loc să-și deschidă palma pentru a primi inelul, Ash se întoarce către Embry luându-i inelul dintre degete. Pentru toți ceilalți pare că Ash dorește să fie extrem de atent cu delicata bijuterie, dar eu văd promisiuni și scuze în modul tandru în care Ash tocmai a atins pielea lui Embry. Cum este să iei inelul nupțial din mâna celui care te-a refuzat? Și Embry... atât de îndrăgostit și totuși incapabil să-i spună *da* bărbatului pe care îl iubește.

Toate gândurile și emoțiile mi se potolesc în momentul în care Ash îmi ia mâna. Se face liniște, totul se mișcă încet și toate par a se așeza la locul lor. Palma sa e caldă și sigură când o strânge pe a mea, mișcările sunt ferme și atente când îmi pune inelul pe deget și, când îmi ridic privirea și-o întâlnesc pe a sa, simt, fără umbră de dubiu, că va face tot ce-i va sta în putință să fiu în siguranță și să mă simt iubită.

Iar eu știu, cu aceeași certitudine, că voi face la fel... pentru el.

Ne schimbăm jurămintele, ne împărtășim, cântăm imnurile, recităm psalmii. Iar la final, când Ash îmi ridică voalul și mă sărută ferm pe buze, reușesc să simt acel fir de emoție pe care l-am căutat toată ziua:

Speranță.

— CASĂ DE PIATRĂ!

Eu și Ash privim de la masa mirilor. Embry este în fața noastră. Își ține deja discursul, dar mai urmează tortul și dansul în foisorul uriaș unde are loc petrecerea. Este așezat undeva pe stânci, deasupra râului, cu vedere la panglica de culoare gri care coboară în jos. La mai puțin de o milă distanță, profilul orașului sclipește vesel. În jurul nostru se află aproape șapte sute de oaspeți, care râd, mănâncă și beau, în vreme ce jurnaliștii planează prin apropiere ca fluturii de noapte în jurul luminii.

Embry arată palid. Obosit. Încă poartă haina, deși Ash și-a dat-o jos de mult pe-a sa, și se vede pe el că nici nu a mâncat, nici nu a băut nimic.

— Embry, spune Ash cu căldură. Ia un scaun și vino să mănânci cu noi.

— Sincer, cred că o să mă întorc la hotel, îi răspunde Embry fără ca măcar să ne privească. Nu mă simt bine. Vreun virus, cred.

— Rămâi, îi spun întinzând mâna după a sa. Te rog. Bea cu noi. Dansează cu noi.

Ne privește pe rând, mai întâi pe mine, apoi pe Ash, împreună la masa mirilor, cu verighetele strălucindu-ne pe degete.

— Nu pot. Încă o dată, casă de piatră! Vă doresc toată fericirea din lume.

Și cu aceste ultime vorbe goale, pleacă.

Mă ridic pregătită să-l prind din urmă, dar mâna lui Ash mă blochează.

– Greer. Jurnaliștii.

– Să-i ia dracu, bombăn, dar îl las să mă tragă înapoi la locul meu.

– Și, oricum, ar fi o cruzime să-i cerem să stea și să-și suporte durerea în mod atât de public.

Dragostea suferă totul. Versetul din *Biblie* citit la biserică îmi răsună în minte. Dar poate că dragostea nu ar trebui să îndure toate acestea. Poate că e lipsit de milă să-i cerem să rămână.

– Iubito, spune Ash luându-mi ambele mâini într-ale sale. Degetele lui îmi pipăie verigheta și modul posesiv în care trece peste ea mă face să zâmbesc. *Soție.* Care este cuvântul tău de siguranță?

– O să mă bați la fund folosind cureaua ca să-mi câștig felia de tort?

Abia zâmbeste și îmi dau seama că gluma nu prinde.

– Spune-l, ca să fiu cert că îl ții la îndemână. Că îl poți folosi pentru a stabili orice limită. *Orice limită.*

Privirea îmi coboară spre degetele sale care se joacă cu verigheta mea.

– *Maxen.*

– Bravo.

Se apleacă și sărută verigheta, întârziind cu limba acolo unde metalul se întâlnește cu carnea.

– Noaptea asta este noaptea nunții noastre, Greer.

– Știu, suspin. N-am putea să-i lăsăm pe toți aici și să începem încă de acum?

Ezită, cu buzele încă lipite de mâna mea.

– Ce se întâmplă? Ai de gând să faci ceva extrem în noaptea asta? O să încerc. Știi că încerc tot ce îmi ceri.

– De asta mi-e și frică. Va trebui să accepți ce va urma pentru că ți-o dorești, nu pentru că tu crezi că așa vreau eu.

Își îndreaptă spatele și trage aer în piept, apoi continuă:

– Vreau ca Embry să ni se alăture în noaptea asta.

Nu-i răspund. Nu pot să răspund pentru că, practic, uit să respir.

– Azi a fost perfect, spune cu voce joasă. Să te ascult la telefon în vreme ce el te atinge a fost... electrizant. Și să mă căsătoresc cu tine, Greer, să-ți spun acele cuvinte... a fost cel mai fericit moment din viața mea. Azi a fost o zi magică, seara asta pare la fel și-mi doresc să continue așa. Vreau să o simțim împreună, noi trei. Dacă azi a fost ziua în care ne-am jurat iubire, noaptea care urmează vreau să fie despre noi trei făcând următorul pas.

Îmi regăsesc, în sfârșit, vocea. E uscată și spartă.

– Și care ar fi următorul pas?

– Nu știu, spune și-mi zâmbește într-un mod care-mi frânge inima. Dar sunt pregătit să aflu.

Seara trece într-o clipă. Dansăm, bunicul meu lăcrimează, Abilene flirtează. Sunt prea mulți senatori și șefi de stat și oameni de afaceri și celebriți de întreținut, mi-e imposibil să realizez cât de repede trece timpul sau să socotesc câte persoane ne-au felicitat. Când îmi arunc un ochi la ceasul lui Ash, rămân șocată: e deja peste unsprezece noaptea.

– E târziu, îi spun lui Ash strângându-i mâna.

Mi-o cuprinde la rândul său.

– Nici eu nu mai am răbdare, iubito. Dar trebuie să mai rămânem puțin.

Într-un final, Ash îi face semn lui Belvedere, care îi transmite organizatoarei că suntem gata să ne retragem. Petrecerea este în toi, orchestra s-a retras, fiind înlocuită de un D.J. În orice altă situație, aș fi preferat să rămân. Dar în seara asta, mă așteaptă patul lui Ash.

Și poate Embry va fi acolo.

Ne luăm de mână și ieșim din foisor, oamenii se așază de o parte și de alta cu artificii și confetti, dansând în jurul nostru, urmărindu-ne până acolo unde începe gazonul. Facem cu mâna, trimitem sărutări în aer, apoi urcăm în *Bestie*, *Cadillac*-ul negru proiectat special pentru Președinte.

Rochia mea ne acoperă într-un nor de mătase și tul, Ash râde în timp ce încercăm să o turtim cât putem, astfel încât Luc să poată închide portiera. Ușa mașinii se închide și Ash mă trage în poală, cu tul cu

tot. Rochia de mireasă se transformă într-un zid în jurul nostru.

– Ar trebui să facem cu mâna pe geam, spun, deși mă bucur de momentul de intimitate căpătat într-un mod atât de ridicol.

Ash mormăle și dă rochia la o parte, astfel încât să putem face cu mâna în timp ce ne îndepărtăm, îndreptându-ne către hotel. Când mulțimea nu se mai vede, Ash dă drumul la loc rochiei, care ne înghite din nou.

– Asta mi-amintește de cum mă jucam cu parașuta la grădiniță, spune, privind materialul.

– Parașută?

Ridică din sprânceană.

– De ce, tu n-ai făcut așa ceva pe la școlile alea scumpe pe unde ai fost? Copilăria mea de plebeu a ieșit la suprafață?

– Am frecventat o școală *Montessori* din afara Portland-ului. M-am jucat cu parașuta mai mult decât alți copii se jucau cu creioanele colorate. Dar stăteam sub ele, nu le înghesuiam într-un *Cadillac*.

Ridică iarăși din sprâncenele alea negre și-mi răspunde cu un rânjet:

– Îmi place extrem de mult să stau sub fustele tale, dacă asta insinuezi.

Mă ține în poală pieziș, cu picioarele peste panoul de lemn din mijlocul scaunului care găzduiește sistemele de comunicare ale lui Ash, și profită de poziția în care mă aflu pentru a-și băga mâna pe sub rochie urcând de-a lungul dresurilor, până sus unde dă de vaginul descoperit.

– Ai renunțat la purtatul lenjeriei intime? mă întreabă cu voce răgușită. N-ai avut nimic pe dedesubt tot timpul ăsta?

– De ce crezi că te-am pus să-mi scoți jartiera de pe genunchi în seara asta? Am vrut ca restul să rămână acoperit.

Îmi pipăie carnea descoperită cu degetele.

– Te-a deranjat că am ținut chiloțeei tăi în buzunarul smoching-ului?

Mă proptesc cu capul de geam despărțindu-mi picioarele astfel încât să-i fac cât mai mult loc, dar el menține distanța de carnea care-l dorește atât de mult și se concentrează asupra spațiului dintre vulvă și pulpe.

– Mi s-a părut insuportabil de provocator.

– Și mie.

– Tu și Embry... caut cuvintele cele mai potrivite, fără să le găsesc. Limba engleză e făcută din mai multe cuvinte decât orice altă limbă vestică și, cu toate acestea, nu reușesc să le identific pe cele care să exprime curiozitate și excitare și permisiune și gelozie, toate în același timp.

Chiar și așa, Ash pare a înțelege ce îmi trece prin cap.

– Ne-am sărutat. În camera mirelui de la biserică. Am intrat și mi-a fost de ajuns să-l privesc o singură dată ca să-l împing imediat în perete.

Ash își sprijină capul de tetieră.

– Ne-am sărutat îndelung până m-am asigurat că am gustat fiecare urmă de tine de pe gura lui, apoi

I-am mușcat de gât. Ai observat? Am vrut să vezi. Nu știu dacă a fost tandru din partea mea sau neomenos.

– Nici eu nu știu, susur.

Vârful degetului lui Ash se mișcă exact pe mijlocul vulvei mele, dezvăluindu-i cât de incredibil de udă sunt.

– Poate că nu contează. Sau poate contează, dar nu-mi pasă.

Ajungem la hotel și discuția se întrerupe aici. Clădirea arată modern, într-un fel rece și foarte la modă. Intrăm pe ușile de acces posterioare, când telefonul începe să-mi vibreze în poșetă. Îl scot.

Abilene: să-mi spui când ajungi la hotel, să nu stau îngrijorată.

Eu: tocmai am sosit. E așa drăguț!

Abilene: la ce hotel sunteți cazați?

La fel ca în Geneva, echipa de securitate a verificat câteva hoteluri înainte și a făcut alegerea finală cu numai câteva ore înainte de plecarea noastră de la eveniment. Este un inconvenient care necesită un plus de efort și nu face parte din protocolul normal. Dar Merlin, cu toate sursele sale misterioase de informații, le-a sugerat lui Ash și echipei de securitate că efortul este necesar, dat fiind înaltul profil al evenimentului.

Nu mă gândesc de două ori când îi răspund:

Eu: suntem la hotelul *Sorella*.

Abilene: sună incredibil, te invidiez! Distracție frumoasă în noaptea nunții!

– Cu cine vorbești? mă întreabă Ash. Ne aflăm în lift, urcând spre apartamentul prezidențial, singuri,

la insistențele lui Ash, spre evidenta nemulțumire a lui Luc.

– Abilene. Observ că și el își scoate telefonul din buzunarul pantalonilor.

– Tu cu cine vorbești?

– Cu Embry. L-am invitat la noi în cameră să discutăm.

– Ash...

Fac un pas înainte și mă lipesc de el ca să-l pot privi direct în ochii aceia verzi incredibili.

– Indiferent de ce se va întâmpla în seara asta, vreau să știi că nu voi regreta nicio clipă că m-am căsătorit cu tine. Dacă ar fi trebuit să aleg, pe tine te-aș fi ales. De fiecare dată.

– Nici nu-ți imaginezi cât de mult mi-am dorit să aud cuvintele astea, spune cu vocea îngroșată de emoție, trecându-și mâinile prin părul meu. Of, Greer. În ce te-am băgat?

Buzele sale peste ale mele sunt stăruitoare, cercetează, și-l las să-mi posede gura așa cum l-am lăsat să mă ia pe mine toată, iar simplul act de a-i ceda îmi limpezește mintea și-mi face corpul să vibreze. Încă ne sărutăm când se deschide ușa liftului și Ash continuă să mă sărute cât e holul de lung, până la camera noastră, trecând prin fața agenților care se prefac a nu vedea că ne pipăim ca niște adolescenți. Luc deschide ușa apartamentului, Ash o închide în urma noastră și rămânem singuri.

– Îl așteptăm pe Embry? întreb imediat ce Ash îmi permite să respir.

– N-o să aștept să fac ce mi-am dorit toată ziua să fac, adică asta, și-și pleacă gura pe gâtul meu.

Clivajul rochiei, suficient de modest cât să treacă testul lui Merlin și al lui Trieste, conform cărora trebuia să arăt ca *Printesa Americii*, este destul de adânc cât să-i permită lui Ash să ajungă cu gura la claviculă și apoi la partea de sus a sânilor, pe care o mușcă și o suge cu poftă. Apoi se întoarce la gâtul meu, sărutând și ciugulind și sugând, până simt că-mi cedează genunchii și toată greutatea mi-e susținută de brațele lui.

– Rochia asta, murmură. Nu mi-am putut lua ochii la de gâtul ăsta perfect toată ziua. M-a făcut să-mi pierd mințile.

Îl apuc cu mâinile de revere, în timp ce el continuă să-și facă plăcerea, emanând sunete de apreciere la fiecare atingere a pielii. Se întoarce la gura mea să mă sărute cum trebuie și auzim o bătaie delicată în ușa.

Ne uităm unul la celălalt, mă desprind de haina lui Ash și merg să deschid ușa fără să mă mai deranjez să mă uit pe vizor.

Este Embry.

Îmi aruncă o privire rapidă de peste umărul agentului de la Serviciile Secrete din apropiere.

– Pot intra?

– Te rog, spune Ash din spatele meu.

Embry pășește în cameră.

Și-a dat jos haina și vesta, însă papionul îi atârnă desfăcut la gât. Are mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere antebrațele viguroase care se flexează și se întăresc când închide ușa după el. Își bagă mâinile în buzunare.

Clivajul rochiei, suficient de modest cât să treacă testul lui Merlin și al lui Trieste, conform cărora trebuia să arăt ca *Prințesa Americii*, este destul de adânc cât să-i permită lui Ash să ajungă cu gura la claviculă și apoi la partea de sus a sânilor, pe care o mușcă și o sugă cu poftă. Apoi se întoarce la gâtul meu, sărutând și ciugulind și sugând, până simt că-mi cedează genunchii și toată greutatea mi-e susținută de brațele lui.

— Rochia asta, murmură. Nu mi-am putut lua ochii la de gâtul ăsta perfect toată ziua. M-a făcut să-mi pierd mințile.

Îl apuc cu mâinile de revere, în timp ce el continuă să-și facă plăcerea, emanând sunete de apreciere la fiecare atingere a pielii. Se întoarce la gura mea să mă sărute cum trebuie și auzim o bătaie delicată în ușa.

Ne uităm unul la celălalt, mă desprind de haina lui Ash și merg să deschid ușa fără să mă mai deranjez să mă uit pe vizor.

Este Embry.

Îmi aruncă o privire rapidă de peste umărul agentului de la Serviciile Secrete din apropiere.

— Pot intra?

— Te rog, spune Ash din spatele meu.

Embry pășește în cameră.

Și-a dat jos haina și vesta, însă papionul îi atârnă desfăcut la gât. Are mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere antebrațele viguroase care se flexează și se întăresc când închide ușa după el. Își bagă mâinile în buzunare.

– Ați vrut să mă vedeți?

Din cauza poziției, cu umerii ușor curbați spre interior, și a privirii cu care îl fixează pe Ash, postura sa denotă o atitudine defensivă.

– Da, spune Ash. Am vrut.

Se duce direct spre prietenul lui și îl sărută cu mâna căuș pe gâtul său pentru a-l obliga să rămână pe loc.

Embry clipește des din gene și expiră ușor, dar nu își scoate mâinile din buzunare și nu se relaxează.

– Ce faci? întreabă imediat ce Ash se îndepărtează. Am crezut că ce s-a întâmplat azi a fost un fel de adio înaintea nunții. Nimic mai mult...

– Ultima oară când ți-am cerut să ne căsătorim, ți-am spus că nu vreau să îmi iau adio de la tine, spune Ash încet. Indiferent de câte ori tu îmi vei spune adio mie.

Embry își îndepărtează privirea, iar emoțiile devin vizibile în mușchii obrazului și ai maxilarului.

– Te-am refuzat spre binele tuturor. Știi foarte bine asta.

– Greer spune că i-ai mărturisit că mă iubești. De ce nu mi-ai spus-o niciodată direct mie?

Embry nu deschide gura și nu-l privește pe Ash.

– Pentru că eu te iubesc, continuă Ash pe un ton frânt. Și-mi pare rău dacă nu ți-am spus-o suficient înainte. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți folosit, obiectul plăcerii mele, de parcă mi-ai fi aparținut. Nu că nu mi-aș dori să te am, să fii al meu, dar vreau asta pentru că te iubesc.

– Încetează, spune Embry șoptit, închizând strâns ochii. Te-rog-să-încetezi!

Ash face un pas înainte, schimbând tactica.

– Noi trei... ne iubim. Am încercat să trăim unul fără celălalt. Și nu a funcționat. Deloc.

Zâmbește îndurerat.

– Așa că trebuie să încercăm altfel.

– Cum ar fi? întreabă Embry stând în continuare cu spatele la noi.

– Trebuie să găsim un mod de a fi împreună.

– Ce dracu vrea să însemne asta?! întreabă Embry întorcându-se spre Ash.

Chipul îi este încruntat, dar ochii sunt umezi.

– Tu și Greer sunteți căsătoriți acum. Nu există niciun *împreună* pentru noi.

– Cine zice asta? răspunde Ash. Știm toți ce se întâmplă când doi oameni se îndrăgostesc. S-a întâmplat și între noi. Acum trebuie să aflăm ce se întâmplă când trei persoane se îndrăgostesc una de cealaltă. Împreună, în același timp.

– E o situație bolnavă, spune Embry, apoi se încruntă. N-am nicio intenție să fiu a cincea roată la căruță în căsnicia voastră. Un musafir expedit la dracu când nu mai e binevenit.

– Nu ești și nu vei fi, intervin eu și Embry se întoarce spre mine. E prima dată când deschid gura de când a intrat. Suntem făcuți să fim împreună, nu vezi? Nu *simți*? Azi, în camera mea de mireasă, sau în seara aceea la dineul cu Președintele polonez, nu ai simțit ce se întâmplă cu noi trei? Doamne, Embry,

cum poți să nu ne vrei? Nu vrei să mă iubești din nou? Să-l simți pe Ash în tine?

Obrajii îi devin stacojii, contrastând cu pielea sa palidă.

– Normal că vreau, pe toți dracii! spune. Normal că vreau de mor. Dar asta nu înseamnă că e corect.

– Doar pentru că e diferit, nu înseamnă că e greșit, spun, aproape rugându-mă de el. Mă apropii de el și îi iau mâna mâna într-a mea.

– Nu pot trăi restul vieții așa, sfâșiată între voi doi. Nu pot să-l privesc pe Ash privindu-te. O să-i facă sufletul praf.

Embry expiră.

– Dar dacă tu nu vrei, nu putem face nimic, spun. Dacă nu poți fi unul din trei, va trebui să fii unul din unul. Trebuie să decidem limitele acum și aici, pentru că după ce eu și Ash ne vom întoarce din luna de miere, va trebui să știm exact care este situația noastră, a tuturor.

– Treaba asta n-are cum să funcționeze, spune Embry, privind în jos spre mâna mea. Înțelegeți asta, nu? Nu există nicio posibilitate să reușim.

– O să fie dificil, spune Ash, apropiindu-se de noi. N-o să fie deloc ușor.

– Oamenii vor deveni bănuitori. Vor afla adevărul. Și, dacă adevărul va ieși vreodată la iveală, vom fi ruinați, toți trei. Pentru totdeauna.

– Așa este, spune Ash și îl ia pe Embry de mâna liberă. Vom fi extrem de precauți.

– Și va trebui să stabilim limite proprii. De dragul mariajului vostru și al sănătății mele mintale, totul va trebui să fie extrem de clar, tot ce e permis, tot ce e interzis.

– De acord, spun, privind spre Ash. Va trebui să rezolvăm și asta.

– Iar în clipa când devine prea dureros, în secunda în care încetează să mai funcționeze, va trebui să vorbim deschis, spune Embry, iar tonul vocii sale se înmoaie, rezistența se transformă în rugămintă. Va trebui să avem forța să-i punem capăt dacă ne face rău.

Ash îmi ia mâna și acum suntem prinși într-un cerc. Momentul pare solemn, ireal. Aplicele joase creează modele de lumină aurie și ploaia de mai bate în fereastră.

– Bine, spune Ash. Dar va trebui să ne promitem că vom face tot ce ne stă în putință să o facem să funcționeze. Că nu vom da bir cu fugiții când va deveni greu. Că ne vom iubi unul pe celălalt din toată inima, în toate felurile, atât timp cât vom putea.

Cuvintele sale rămân atârinate în aer, serioase, mistice. Trag aer în piept și o spun prima.

– Promit.

– Și eu, spune Ash.

Embry ne privește, se uită la fețele noastre, la mâinile împreunate. Se uită la mâinile sale împreunate cu ale noastre. Respiră profund și o lacrimă îi coboară pe obraz, atât de rapid încât abia apuc s-o vad înainte să cadă pe covor.

— Promit și eu, spune, într-un final, cu voce apăsată.

Momentul este aproape mai sacru decât jurămintele pe care le-am pronunțat mai devreme, de parcă Dumnezeu ar ști că jurământul de făcut este acesta.

Aceasta este nunta noastră adevărată, una fără tămâie și flori la butonieră, făcută doar din cuvinte și carne și sudoare.

Noaptea nunții

Ash se mișcă primul, dă drumul mâinii lui Embry indicând spre patul imens din capătul dormitorului. Embry aprobă tăcut din cap și mă conduc spre pat, ținându-mă amândoi de mână. Văzându-i pe cei doi bărbați în fața mea, cu mușchii tensionați pe sub cămășile lor, abia dacă-mi mai amintesc că trebuie să respir. Mă trag spre pat. Împreună.

Când ajungem acolo, Ash mă întoarce cu fața spre Embry.

— Sărut-o, îi comandă încet prietenului său.

Iar Embry, cu expresia unui păcătos care se află deja în iad, îmi ia fața între mâini și face cum îi spune Președintele. Când buzele sale se ating de ale mele, simt gust de scotch și nevoie, e prea înfometat să se oprească la suprafață. Îmi desface buzele cu ale sale și-mi linge interiorul gurii cu o intensitate mistuitoare, care mă face să mă împiedic.

Ash mă prinde și mă poziționează, astfel încât să stau sprijinită de pieptul său în vreme ce Embry mă sărută de parcă ar fi ultima oară. Simt că îmi umblă prin păr și înțeleg de ce Ash m-a pus cu fața către Embry: vrea să-mi elibereze părul din cocul elegant de balerină și să-l lase să cadă.

Să se poată juca în el. Mi se revarsă peste umeri în valuri mătăsoase, în timp ce Embry continuă să-mi pârjolească gura cu limba fermă și cercetătoare. Respirația sa, între un sărut și celălalt, este repezită și disperată.

Nu ne-am sărutat azi, în camera miresei, îmi dau seama. Este primul nostru sărut de atunci, de la Chicago.

L-am așteptat cinci ani pe acest bărbat, iar el mă sărută de parcă mă așteptase o sută de ani, plus încă cinci.

Cred că și-au făcut vreun semnal pe care nu am reușit să-l văd, pentru că Embry se îndepărtează și Ash mă așază în pat, pe spate. Mă încadrează unul pe o parte, celălalt pe partea opusă, proptiți în cot, întinși în linii lungi de mușchi și materiale scumpe.

Iar eu uit din nou să respir.

Ash se întinde peste mine, îi ia mâna lui Embry, căruia îi scapă un geamăt în vreme ce Ash îl ghidează pe piciorul meu și îl apasă pe gambă. Încet, atât de încet, încât am impresia că mă dizolv, Ash mișcă mâna lui Embry sus, și mai sus, și mai sus, întârziind pe dantela dresurilor, pentru ca apoi să treacă la pielea sensibilă de pe interiorul coapsei. Să-i văd pe amândoi așa, pe soțul meu obligându-și cel mai bun prieten să-mi atingă păsărica, mă face să simt că cineva îmi smulge plămâni, iar când percep încâlceala vârfulor boante de degete calde pe carnea mea fremătând, mă trezesc la viață, trag aer în piept și-mi lărgesc picioarele.

Ash îmi zâmbește.

— Ce-ți dorești, iubito?

— O să-ți dăm orice vrei, susură Embry. Orice.

Îmi mușc buza de jos, sperând că se vor ține de cuvânt. Vreau să mă masturbeze, să mă mănânce de vie, chiar vreau, dar există altceva ce-mi doresc și mai mult. Ceva ce nu am mai avut.

— Vreau să vă privesc, să vă văd împreună, să nu vă limitați la a vă săruta.

— Asta vrei? mă întreabă Ash și simt două degete alunecându-mi înăuntru.

Suspin fericită.

— Te-ar excita?

— Habar nu ai cât de mult.

— Ba cred că da. Embry, trebuie să simți ce udă este. Vino să simți. Un al treilea deget, de la o mână diferită, îmi alunecă înăuntru și șoldurile mi se ridică de plăcere.

Embry își bagă fața în gâtul meu. Am crezut că vrea să mă sărute acolo. Dar secundele trec, iar buzele sale întârzie pe gâtul meu, și mă întreb dacă nu cumva este emoționat la ideea de a-l săruta pe Ash.

— Embry, susur. Lasă-mă să vă văd împreună. Dăruiește-mi asta.

Când se ridică, ochii săi sunt din nou apoși, ca un ghețar topindu-se. Ia mâinile de pe mine și se sprijină pe genunchi. Ash îl copiază și mă simt cea mai fericită femeie din toată nenorocita asta de lume urmărindu-l pe Președintele Statelor Unite masturbându-se prin pantaloni, pe când Vicepreședintele îl privește cu limba între dinți.

— Iartă-mă, spune Embry într-un final. Vocea îi este sugrumată, iar ochii plini de lacrimi neplânse. Iartă-mă că ți-am spus nu. N-am încetat niciodată să te iubesc. Am vrut doar să mă comport cum trebuie.

— Ești aici, acum, spune Ash cu vocea spartă, cu o mână pe erecția din pantaloni și cu cealaltă pe cămașa lui Embry. Ești aici, acum.

Credeam că se vor săruta, că se vor arunca unul spre celălalt și mă vor sfărâma cu greutatea corpurilor musculoase din cauza dorinței reținute prea multă vreme. Însă Embry îi trasează conturul buzelor lui Ash cu degetul care tocmai fusese în mine. Și-apoi îl împinge dincolo de buze.

Ash i-l sughe, băgând la rândul său două degete în gura lui Embry, cele două cu care-mi testase umezeala. Îi urmăresc lingându-și degetele cu gust de mine, așa cum eu mi le ling pe-ale mele când sunt murdare de ciocolată topită. Pleoapele lui Ash sunt lăsate, în timp ce Embry îi ia degetele adânc în gură, iar Embry are respirația îngreunată de imaginea degetului său în gura lui Ash. Își lasă mâna să cadă. Sărutul se declanșează dintr-odată, cu repeziciune și în forță, ca un bubuit de tunet.

— Ash, susură Embry. Ah, Ash!

Ash răspunde cu un geamăt grav, aplecându-se spre gâtul lui Embry și mușcând semnul pe care i-l lăsase mai devreme. Embry se clatină și atunci Ash se dă jos din pat și-l trage după el. Îl sărută din nou, apăsându-și toată lungimea corpului pe trupul său de data aceasta. Sunt pulpă lângă pulpă, abdomen pe abdomen, piept pe piept, și identific imediat momentul, exact când penisurile lor se ating, pentru că scot la unison un sunet dezarticulat, de plăcere neajutorată. Măinile lui Embry aleargă pe corpul lui Ash, degetele i se încurcă pe nasturii vestei și cămășii, iar Ash îl ține de după gât trecându-și cealaltă mână pe spatele lui Embry, făcându-l să se înfioare.

Ash revine la gâtul lui Embry, iar acesta închide ochii. Și apoi pare a intra într-o stare de agonie când Ash îi pune palma groasă pe penis.

— Iisuse, geme Embry împingându-se în mâna lui Ash. Doamne, cât de bine e!...

— Îți place? mormăie Ash. Îți place să ți-l iau în mână?

Embry dă din cap, deschide gura să spună ceva, dar cuvintele nu vor să iasă. Eu mă ridic în genunchi, luptându-mă cu dorința de a mă atinge în timp ce-i privesc. Vreau plăcerea pe care mi-o dau corpurile lor, nu vreau să mi-o irosesc satisfăcându-mă singură. Dar, la dracu, e greu să mă abțin, mai ales văzând cât de tare îl freacă Ash pe Embry, mai dur decât aș îndrăzni eu vreodată cu un bărbat.

Ash e altfel cu Embry, nu se poartă ca atunci când e cu mine. Nu e doar mai dur, ci se mișcă mai repede, pretinzând mai mult. Nu se teme să-i facă rău lui Embry, așa cum se teme să-mi facă mie. Își înfige o mână în părul prietenului său și-l împinge în genunchi, în vreme ce cu cealaltă mână se desface la pantaloni din câteva mișcări iuți, sacadate. Și eu și Embry expirăm în același timp la vederea erecției sale. O are atât de tare, că pielea îi lucește de cât de întinsă e. Iar o picătură de lichid preseminal se află deja pe vârful glandului extrem de umflat. Penisul său arată obscen așa, înconjurat de pantalonii de la smoching, întunecat și înfometat, țintind spre gura altui bărbat.

Embry își deschide ascultător gura, petrecându-și privirea pe corpul bărbatului din fața sa. Ash așteaptă un moment, cu o mână în părul lui Embry și cu cealaltă pe penisul său, arătând ca un rege care face dreptate, aplicând cea mai umilitoare pedeapsă.

Apoi își împinge penisul în gura lui Embry până în gât, fără nicio avertizare, fără milă, scoțându-l doar când are chef și împingând cât de tare și de repede dorește.

– Scoateți-o, îi spune lui Embry. Scoateți-o și masturbează-te în timp ce mă sugi.

Embry face ce i se spune. Își desface pantalonii și îi trage suficient de jos peste pulpe, cât să fie vizibil. O are la fel de tare și de lucioasă ca a lui Ash, poate puțin mai suplă, cu glandul mai puțin umflat, dar e la fel de lungă și plină de vene și înfometată.

Am apă în gură, îmi dau jos un picior din pat să mă apropiu, să-i încerc gustul lui Embry, dar vocea lui Ash mă blochează.

– Rămâi unde ești, prințesă micuță.

– Dar...

– Spectacolul este pentru tine, îți amintești?

Își ia privirea de la buzele minunate ale lui Embry închise în jurul său și mă privește.

– O să te leg de pat dacă nu mă asculți! Ai înțeles?

Mă bosumflu.

– Da, domnule.

– Fetele cuminți sunt răsplătite, Greer. Iar cele neascultătoare primesc ce merită. Nu uita asta.

– Și ce anume merită fetele rele? întreb timid, bătând din gene.

Embry râde cu gura plină, și probabil e plăcut pentru că Ash înjură violent și-și mijește ochii la amândoi.

– Fiți cuminți!

Mă supun fără tragere de inimă, așezându-mă pe călcâie într-o grămadă de mătase, privindu-l pe Embry masturbându-se, pe când Ash îi violează gura fără milă. Și pe cât de brusc l-a pus în genunchi, la fel de brusc îl trage în picioare și-i acoperă gura într-un sărut ud și scrutător.

Apoi înconjoară cu mâna sa uriașă penisul său și pe al lui Embry, apăsându-le unul de celălalt.

– Băga-mi-aș... se bâlbâie Embry, îndepărtându-și gura de a lui Ash și lăsându-și capul să cadă pe umărul său. *La dracu!*

Ash nu spune nimic, are maxilarul încleștat și începe să-și miște mâna pe amândoi, uzi și alunecoși, frecându-se unul de celălalt la fiecare mișcare a mâinii lui Ash.

Embry spune ceva, febril, cu fața în gâtul lui Ash, iar acesta dă din cap drept răspuns fără să dea drumul la mână. Nu încetinește și nu slăbește strânsoarea. Strânge cu atâta ușurință cele două penisuri cu o singură mână de parcă ar fi doar al său și, cu cât se mișcă mai mult, cu atât mai mult lichid preseminal este eliberat, făcând totul extrem de alunecos. Lipicios.

Niciunul nu pare a băga de seamă lipiciul, alunecarea, biologia pură a stimulării, a compresiei și a eliberării. Embry îl folosește pe Ash ca punct de sprijin, gemând pe umărul lui, iar Ash privește în jos cu ochii mari cele două penisuri din mâna sa, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Pare uimit și umil în același timp.

Iar eu? Sunt tensionată ca suprafața unui tambur, cu vulva fierbinte și dureroasă, simțind-o ca

pe-o rană între picioare. Nu mai este vorba de *sexy* sau *sexual*, cuvintele acestea sunt pentru altă femeie, de altundeva. Este nevoie fiziologică în stare pură, este corpul contra rațiunii, este a simți fără a gândi.

— O să termin, spune Embry cu voce vătuită pe gâtul lui Ash. Termin.

— Și eu, prințul meu mic, spune Ash aproape liniștitor. E în regulă. Dă-ți drumul. Arată-mi.

Doamne... Oare poate fi mai bine de-atât?!

În plus, este prima oară când îl aud pe Ash spunându-i lui Embry *prințul meu mic* și mă face să-mi pun tot felul de întrebări în legătură cu toate datele în care îmi spune *prințesa mea micuță*. Căruia dintre noi i-o fi spus prima dată așa? Și de unde vine numele acesta de alint? Apoi decid că nu-mi pasă. Îmi place că eu și Embry suntem *prințesa și prințul* lui, setul de consorți ai regelui. Îmi place că-i aparținem lui Ash, că numele noastre îi aparțin, că ne consideră speciali și regali și diferiți de tot restul oamenilor, dar inferiori lui, cel puțin în dormitor.

Probabil că și lui Embry îi place, pentru că Ash îi susură *e ok, prințul meu mic, nu mai trebuie să fii puternic*, și atunci Embry erupe scoțând un sunet de durere, ejaculând în pulsații pe pumnul lui Ash, care mai mișcă mâna o dată, apoi din nou și încă o dată, mormăie ușor și ejaculează pe pumnul acoperit de spermă, în timp ce cu mâna cealaltă îl apucă de păr pe Embry și-i apasă fața pe gâtul său, cutremurându-se de plăcerea eliberării pe mâna sa și pe carnea lui Embry. Și apoi își apropie fața de a lui, premiindu-l pe micul său prinț cu sărutări ușoare și dulci, deși cele două penisuri încă îi pulsează în mână.

Embry geme cu gura pe a lui Ash și-l trage de cămașă.

Momentul este de o vulnerabilitate extremă, mă simt aproape vinovată să-i privesc așa, cu carnea lipicioasă și moale și la vedere, cu tot trecutul lor în ochii deschiși. Este un moment diferit de toate cele care l-au precedat.

Dar nu încetez să mă uit la ei.

Când se îndepărtează unul de celălalt, amândoi își îndreaptă privirea spre mine, cu pupilele dilatate și buzele desfăcute. Mă cațăr pe marginea patului, iar Ash îmi vorbește pe un ton atât de calm de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Mica mea prințesă, tu decizi. Ce îți dorești să facem în continuare?

Îmi trec limba peste dinți reflectând.

— Puteți să vă scoateți hainele și să vă întoarceți în pat?

Embry, încă năucit, dă din cap, iar Ash zâmbește.

— Dorințele tale sunt ordine pentru noi, iubito.

Se îndreaptă amândoi spre baie, aud zgomot de haine căzând pe podea și apa de la chiuvetă curgând, apoi vin amândoi înapoi, curați și complet goi. Arată delicios de puternici și masculini, chiar și așa, cu penisurile atârând greu între pulpe, abia satisfăcute. Umeri lați și talie strâmtă, linii adânci săpate între mușchii abdomenelor. Amândoi au o dâră perfectă de păr de la buricele plate până la pelvis, Embry șaten închis și Ash negru precum cărbunele, amândoi au picioare lungi, care par sculptate în piatră.

Îi urmăresc fericită în vreme ce se îndreaptă spre pat, cu ochii ațintiți spre mine. Când ajung aproape, îmi apăs câte o mână pe pieptul fiecăruia,

simțindu-mă simultan puternică și lipsită de orice putere.

– Ar trebui să vă spun că nu am făcut asta niciodată, glumesc.

– Nici eu, spune Ash și, deși-mi întoarce zâmbetul, vocea sa e serioasă.

Mă uit când la unul, când la celălalt.

– Voi doi... nu ați făcut-o niciodată în trei, cu o femeie?

– Nu am făcut-o niciodată în trei cu o femeie și n-am împărțit niciodată patul cu mai mult de o persoană, spune Ash.

Se uită spre Embry, care pare încă amețit de la orgasmul pe care mâna lui Ash i l-a provocat.

– Eu, da, am împărțit patul cu mai mult de o persoană, admite, cu voce de mieluşel.

Dar nu mă simt geloasă, cel puțin nu pentru moment. Sunt curioasă. Îmi las mâna să alunece pe pieptul său, trasându-i cercuri în jurul buricului.

– Și a fost vreodată ca acum? Doi bărbați și o femeie?

Respirația lui Embry se precipită și ochii îi devin tulburi.

– Da.

– Hmm.

Mâna îmi coboară pe urma dărei de păr, până jos, la rădăcina penisului său. Se cutremură la atingerea degetelor mele de jur împrejurul său, trecând pe testicule și testând sensibilitatea pielii perineului.

– Ți-a plăcut?

Respirația i se oprește când apăs cu încheietura degetului pielea moale de sub scrotul său.

– Da.

– Ai făcut-o să juisseze?

Mâna mi se întoarce pe penisul care se îngroașă și crește din nou. Embry își lasă capul pe spate.

– La dracu! Da, am făcut-o să juisseze.

– Și-ai făcut-o să se simtă bine?

– Atât de bine!... se îneacă.

Îi strâng glandul acum, simțind cum se tensionează și se dilată în mâna mea.

– Al dracului de bine.

– Și o să mă faci și pe mine să mă simt bine?

– Ah, pe toți dracii din lume, da! mârâie.

Mâna lui Ash se plimbă pe mine, coborându-mi pe spate și strângându-mi rochia în pliuri pentru a-mi ajunge la fund.

– Ce-ți dorești, Greer? mă întreabă cu răgușeală în glas. Ce vrei să facem?

Îmi ridic privirea spre el, la tensiunea care îi subliniază umerii și gâtul, la penisul aproape erect care i se întărește între picioare, și știu că are nevoie de toată puterea voinței sale să nu preia controlul. Să nu ne trântescă jos, pe mica sa prințesă și micul său prinț, și să ne facă tot ce-i trece prin cap.

De parcă ar ști la ce mă gândesc, mă trage mai aproape și mă apasă la pieptul său.

– E un pas mare, murmură. Știu că pretind mult de la tine în seara asta, dar vreau să te simți în siguranță, dacă nu chiar confortabil. Exact cum a fost când ne-am iubit noi prima dată.

Dar, spre deosebire de prima noastră dată, îmi dau seama că ar fi câteva chestii pentru care nu sunt cu adevărat pregătită și altele de care chiar am nevoie.

– Vreau să preiei controlul, îi spun.

În timp ce vorbesc, continui să-mi mișc mâna pe Embry, și-mi dau seama că face eforturi să se concentreze asupra conversației care are loc sub ochii săi, și nu asupra mâinii mici care se plimbă pe toată lungimea penisului său.

– Dar vreau...

Îmi mușc buza. Până acum nu am fost nevoită să stabilesc limite cu Ash, am fost întotdeauna pregătită să mă arunc în ghearele depravării sale, să știu că nu-mi trebuia altceva decât cuvântul meu de siguranță și că, dacă lucrurile deveneau dificile, era suficient să-l pronunț.

– Ai limite, spune cu dulceață. E normal, iubito. Ce ai nevoie?

Mă intimidează să mărturisesc ce am de spus, în ciuda situației, cu toate că bărbații aceștia văzuseră amândoi orice parte era de văzut la mine. De ce naiba să mă intimidez?

– Nu am făcut sex anal până acum. Și nu știu dacă pot face asta prima dată cu doi bărbați... roșesc... înțelegi. *În mine.*

– Eu zic că e o idee bună, spune alene Embry. Își ridică brațele și se arcuiește peste mine, apoi mă

apucă și el de fund, ca și Ash. Îi simt vârful degetului pe mica rozetă dintre fese și mă înfior.

– N-a fost nimeni înăuntru, aici?

Apasă ușor și mă tulbur din nou.

– Ash, Ash m-a lins acolo. Și degetul său...
ahhh...

Degetul lui Embry trece dincolo în vreme ce vorbesc.

– Dar nu m-a penetrat.

– Încă, adaugă Ash cu vocea întunecată de dorință.

– Băga-mi-aș!... exclamă Embry inserând degetul până la prima articulație.

Mă cambrez de plăcere și de durere.

– Abia aștept. Dar dacă vrem să fie bine prima dată, va trebui să o facem cum se cuvine. Pe rând. Și apoi, degetul intră și mai adânc, și sunt nevoită să-mi iau mâna de pe el și să mă sprijin de pieptul său ca să nu cad. Apoi încet, încet te vom pregăti să ne primești pe amândoi. Ți-ar plăcea?

– Da, mă tângui, și degetul dispare îndepărtat de Ash cu o palmă.

– Nu ne jucăm când stabilim limitele, ne ceartă și apoi se întoarce spre mine: Ce altceva, prințesa mea micuță?

Îl privesc la rândul meu și apoi mă uit la Embry, iar vocea mi se face mică atunci când spun:

– Vreau să mă luați amândoi în brațe și să mă sărutați. Știu că vor fi momente în care vom fi duri unul cu celălalt și rezeziți și perversi, lipsiți de

romantism. Dar asta este noaptea nunții mele și-mi doresc... nu știu. Vreau să mă simt mireasă. Vreau să fiu prețuită.

Nimic din ce-aș fi putut spune nu i-ar fi atins mai profund. Ash mă cuprinde de mijloc și mă trage aproape, îngropându-și fața în părul meu, iar Embry își pune capul pe umărul meu scoțând un sunet care pare a-i despica pieptul în două.

– Ah, prințesa mea, spune Ash cu vocea îngreunată. Jur pe Dumnezeu că te voi face să te simți prețuită. O s-o facem pe mireasa noastră să se simtă iubită și perfectă.

Embry scoate un sunet neajutorat când îl aude pe Ash spunând *mireasa noastră*, iar eu îi urmez exemplul. Ideea de a fi mireasa celor doi bărbați devine în același timp durere și bucurie și excitare.

– Iubita mea... îmi murmură Ash în păr, încă ținându-mă strâns.

Vocea îi este sugrumată de lacrimi.

– Ți-aș fi dat fără să clipesc jumătate din regatul meu, dacă mi-ai fi cerut-o. În schimb, mi-ai cerut singurul lucru pe care îmi doream și eu cel mai mult să ți-l ofer. După ce-și lipește buzele de părul meu, se retrage mușcându-și buzele. Observ cum starea sa de schimbă, din vulnerabil devine puternic, din emoționat de cererea mea sinceră, pregătit să preia controlul și să-mi îndeplinească dorințele.

Pocnește din degete și mă dau jos din pat, ingenuchind la picioarele sale.

– Rămâi aici, ordonă, cu ochii sclipind, deși chipul îi este serios. Eu și expertul trebuie să facem o mică ședință.

Se îndepărtează împreună cu Embry spre fereastră șușotind. Nu reușesc să prind decât câteva cuvinte, dar se pare că îi pune întrebări lui Embry și că el îi răspunde. *Aud amândoi și apoi termină prima ca să fie cât mai udă posibil și apoi ar trebui s-o faci tu, știi bine.*

Apoi Ash se duce și se așază pe fotoliul mare din partea opusă a camerei, cu tălpile bine înfipite în pământ și coapsele desfăcute. Chiar și așa, gol pușcă, arată ca un rege, cu penisul erect ajungându-i până la buric, așezat pe abdomen, cu testiculele mari și cu aspect greu.

— Târăște-te, mă instruieste.

Mă târăsc.

Port încă rochia de mireasă, Embry mă urmează ca un fel de cavaler. Mă târăsc către stăpânul meu, extrem de conștientă de fiecare senzație. Diamantele grele îmi atârnă la urechi, se aude fâșâit de dantelă și de tul pe covor, iar Embry mă urmează ca și cum ar vrea să se asigure că nu fug.

Pare un scenariu, mi-e ușor să mă prefac c-aș fi prințesa ostatică dusă cu forța în fața regelui care a capturat-o sau mireasa obligată să se mărite, înfruntând tiranul căruia acum îi aparține. Doar gândindu-mă la asta, simt pe șira spinării un frison de excitare și de frică.

Îl las pe Ash să mă prețuiască făcându-mă să mă târăsc.

Când ajung la picioarele sale, știu foarte bine că trebuie să-mi țin privirea plecată. Mă așez grațios în genunchi, cu degetele de la picioare unele peste altele, sub rochie, și brațele încrucișate la spate. Îmi țin ochii plecați, deși știu foarte bine că o scurtă privire ar

însemna să pot vedea penisul acela gros și delicios și pulpele tari, presărate cu fire de păr.

Mă uit la covor.

– E bine pregătită, remarcă Embry.

– Pentru că și-a dorit să fie pregătită, spre deosebire de alte persoane pe care le cunosc. Mesajul este cu destinatar. Apoi îi simt degetul pe bărbie. Ridic privirea și îi întâlnesc ochii verzi precum fundul sticlei.

– În picioare, prințesă.

Mă ridic, simțind cum rochia scumpă se umflă în jurul meu.

– Minunată, spune fără să mai adauge altceva.

Apoi privirea i se mută pe Embry.

– Dezbrac-o pentru mine.

Embry se supune. Degetele sale desfac cu pricepere nasturii și dantelele de la spatele rochiei, deznodându-le și eliberându-mă de ele. Rochia mi se deschide și, din obișnuință, mâinile mi se duc la corset, ținându-l pentru a-l împiedica să cadă. Embry mi le îndepărtează cu forța și apoi trage brutal de rochie în jos, aruncând-o neglijent într-o parte și lăsându-mă în juponul care urmează imediat rochia. Rămân doar în corset, dresuri și portjartier.

– Și corsetul, spune Ash. Vreau să-i văd sânii.

Embry îmi desface corsetul cu aceeași ușurință cu care mi-a desfăcut rochia și mă întreb cam câtă experiență are dacă reușește să scoată o femeie din haine atât de repede. Apoi decid că nu vreau să știu.

Corsetul se desprinde ca o coajă, dezvăluindu-mi sânii ridicați și tari și dureroși de

atâta dorință. Sfârcurile, deja strânse și tari, se întăresc și mai rău din cauza aerului rece și sub privirea celor doi bărbați.

Penisul lui Ash zvâcnește, deși expresia sa pare în continuare imperturbabilă și tonul dezinvolt când îmi spune:

– Întoarce-te, prințesă. Exact așa. Ești extraordinar de frumoasă.

Când mă întorc din nou cu fața la el, ridică un deget și-i face semn lui Embry.

– Arată-mi păsărica ei.

Mă înfior când Embry se apasă pe mine, cu penisul atât de fierbinte, încât simt că m-ar putea marca precum fierul înroșit. Mă apucă cu o mână din spatele genunchiului, mi-l ridică, flexându-mi-l și mă deschide larg. Îmi țin echilibrul într-un singur picior, pe vârfuri, în vreme ce Ash se apleacă și-mi inspectează vaginul. Nu spune nimic, doar se uită și atinge cu două degete indiferente.

– Ține-te bine, îmi susură Embry în ureche. Pentru că dacă-i va plăcea ce vede, va intra în tine. Ai vrea?

Dau din cap că da, gemând ușor, în vreme ce Ash, nonșalant, continuă să-mi inspecteze vulva. Degetele sale se poziționează în V desfăcându-mi pliurile, în vreme ce cu cealaltă mână îmi desface complet clitorisul pentru a expune mugurele umflat de dedesubt. Apasă cu degetul mare pe el, nu îl freacă, nu trece ușor peste el, ci apasă, aproape făcându-mă să cad. Embry mă susține.

– Sensibil, comentează, îndepărtându-și degetele. Gem în absența contactului.

– Vrei să verific dacă este udă pe dinăuntru?
întreabă Embry.

Ash se trânteste pe spate și ridică indiferent din umeri. Singurele indicii că joacă un rol, că e doar o punere în scenă, că-mi apasă cele mai sensibile butoane așa cum numai el știe, sunt glandul dureros de umflat și focul din ochii săi.

Embry se apropie prin spate, piciorul încă îmi atârnă pe brațul său, și-și trece mâna peste pubisul meu. Suspin în secunda în care îmi atinge osul pubisului. Atunci când îmi bagă înăuntru două degete, îmi scapă un strigăt, mă dau pe spate și mă prind de gâtul său să nu cad.

– Oh, da, spune Embry răgușit. E udă.

– Suficient de udă pentru penisul meu?

– Fără urmă de dubiu.

Ash își țuguie buzele și se gândește un moment, apoi spune:

– Ai zece secunde să o faci fleașcă.

Nu înțeleg ce vrea să spună, dar Embry se pare că da. Îmi pune piciorul jos și se așază în genunchi în fața mea. Fără să arunce o privire spre mine, își apasă fața de vaginul meu și începe să mă lingă. Linge cu mișcări lungi, cu toată lățimea limbii până sus, unde se oprește și-mi sărută de fiecare dată miezul cărnii. Îi bag mâinile în păr lui Embry și, în același timp, mă uit la chipul lui Ash. Pentru o scurtă clipă, masca pică și reușesc să văd cum se simte cu adevărat. Mâna pe brațul fotoliului este strânsă furios în pumn și maxilarul contractat din cauza efortului de a se abține. Dar crestătura mică de pe vârful aceluși penis perfect lucește, acoperită de perle de excitare, pulsul

îi bubuie pe gât, iar ochii aceia verzi îi întâlnesc în sfârșit pe ai mei. Privirea sa este mistuită de dragoste.

– Arată-mi verigheta, poruncește. Arată-mi-o.

Îmi trec mâna stângă peste capul lui Embry, astfel încât Ash să poată vedea inelul.

– Cui îi aparții?

– Ție, domnule Președinte.

– Exact așa. Cele zece secunde au trecut, spune Ash. Sper că e udă flească.

Embry se retrage cu un mormăit reticent.

– Este. M-am asigurat de asta.

– Bine.

Ash își desface picioarele și mai mult.

– Pune-o peste mine. Și-apoi bagă-i-l înăuntru. Bagă-i penisul meu înăuntru.

Embry roșește, și sunt sigură că și mie mi se întâmplă același lucru. Îi simt mâinile tremurând când îmi înconjoară mijlocul.

Ash scoate un sunet de nerăbdare.

– *Acum*. Nu sunt obișnuit să aștept.

Embry își strânge mâinile pe mine, mă ridică de parcă aș fi o păpușă și mă poziționează în poala lui Ash. Mă aranjează astfel încât să stau călare pe pulpele lui. Deși ridicată, pot simți căldura emanată de erecția lui Ash. Am nevoie de toată voința mea pentru a nu coborî să mă înfig în membrul acela perfect, acum, imediat.

Embry se coboară într-un genunchi și își mușcă buzele, în timp ce își ține o mână pe talia

mea, iar cealaltă pe a lui Ash. Respirând tremurat, mișcă penisul lui Ash pe mine până când găsește intrarea umflată în carnea mea umedă. Și fără nicio avertizare, mă împinge cu forță pe penisul uriaș. Mă penetrează atât de rapid, atât de adânc, încât durerea îmi explodează în piept, împiedicându-mă să respir.

– Ah, ce păsărică bună, spune Ash, cu un geamăt, mișcându-și șoldurile sub mine.

– Fă-o să termine pe mine, îi spune lui Embry. Vreau să simt cum e când juisează.

Embry își pune mâinile tremurânde pe șoldurile mele și începe să mă miște încet, înainte și înapoi, pe Ash.

– Aplecă-te în față, spune răgușit. Freacă-ți pubisul de el.

Fac ce-mi spune Embry, întorcând capul să-l privesc. Părul său, de obicei perfect aranjat, este ciufulit de mâinile mele și de ale lui Ash, iar sudoarea i se adună de-a lungul claviculei și în șanțurile dintre mușchii abdomenului. Chipul său arată exact ca atunci, în noaptea aceea, la Chicago. Pierdut. Scufundat în poftă. Se vede că singurul lucru pe care se concentrează sunt indicațiile lui Ash, și el observă asta pentru că-i spune:

– Faci o treabă minunată, micul meu prinț. Sunt mândru de tine.

Mâinile lui Embry tremură din ce în ce mai tare, dar continuă mișcându-mă în penisul lui Ash. Mă simt ca o jucărie, o păpușă gonflabilă, o extensie a corpului lui Embry, și sentimentul este teribil de incitant. Să nu reprezint altceva decât un obiect pentru acești doi bărbați, o păsărică strâmtă, ceva folosit să-și satisfacă nevoile. Gândul îmi trimite noduri de desfătare

adânc în abdomen, exact acolo unde penisul lui Ash se freacă fără milă de vintrele mele.

– Doare, Embry? întrebă Ash încet.

Privește interogativ în jos, la penisul lui Embry care picură prelung.

– Ai vrea să simți? Măcar o dată?

Capul lui Embry îi cade pe piept. Afirmativ.

– E atât de bine, spune Ash, cu doar un vârf de răutate pe chip în timp ce vorbește. Ai udat-o atât de bine pentru mine. Și-o miști perfect pe mine. E păcat că nu poți simți și tu.

– Ești răutăcios, susură Embry. Am uitat ce rău poți fi fără a ridica un deget.

Dar vocea sa nu sună rănită. Sună de parcă răutățile spuse de Ash ar fi ploaie în deșert, de parcă nu s-ar sătura să le audă.

– Ar trebui s-o faci să termine repede, Embry. Ar fi jenant să termini fără ca măcar să fii atins, nu? Vrei să-ți fii sămânța pentru ea, nu-i așa?

– Iisuse, geme Embry. Iisuse, Ash.

Dar apoi începe să-mi miște șoldurile mai tare, ajutându-mă să-l regulez pe Ash, pe când el își pune mâinile sub cap și ne privește de parcă s-ar uita la știri.

Embry știe instinctiv ce am nevoie, nu sus-jos rapid, ci apăsat și circular, înainte și înapoi. Cu penisul lui Ash în vintre, cu pubisul apăsat pe pielea lui, dar mai ales văzându-l atât de distant și detașat, complet angajat în rolul său de dominator, nu durează mult până ca nodurile de dorință să se strângă și mai tare și apoi să cedeze.

– Te strângi, remarcă Ash, cu o sclipire de interes, privind în jos spre punctul unde suntem împreunați. O să termini pe mine?

Dau din cap, incapabilă să vorbesc, nemaiputând să fac altceva decât să mă agăț de brațele fotoliului pe când climaxul se declanșează în mine. Mă apăs în jos cu toată puterea, simțind testiculele lui Ash pe fese, disperată după prezența aceea tare în mine, o lance care mă pătrunde până-n epicentrul nevoii. Iar Ash, care îmi citește corpul mai bine decât aș putea eu vreodată, se apleacă înainte și mă cuprinde cu brațele, împingându-mă în jos și împingându-se în mine în același timp.

Și Ash și Embry mă țin nemișcată, iar eu mă înfior și cutremur necontrolat, ținută pe Ash, fără scăpare, copleșită de plăcere, cu valuri desfrânate alergându-mi din cap până în picioare.

– Ash, gem fără aer. Embry. Ah, Doamnel... Doamne Dumnezeule!

E acolo, pe penisul lui Ash, în fiecare terminație nervoasă de-a mea, și mă strânge mai tare decât cei doi bărbați ai mei. Când cobor, văd maxilarul încleștat al lui Ash și ochii strălucind, apoi Embry își face loc sub noi și simt că-i mângâie și trage testiculele lui Ash.

– La dracu! spune Ash printre dinți. Băga-mi-aș!

Dar încet, agonizat, îl simt relaxându-se sub mine, mușchii abdomenului decontractându-se și încordarea de pe chipul său limpezindu-se.

– Au, spune în sfârșit, râzând, iar hohotul său face ca penisul să i se miște în vaginul meu încă sensibil. Mersi frumos.

— Ți-ai căutat-o cu lumânarea. Nu trebuia să mă provocai spunându-mi că o să termin repede, se strâmbă Embry.

Și apoi Ash mă ridică de pe el și mă așază în brațele lui. Mă duce cu atâta ușurință... Îi simt mușchii sub mine ca de oțel.

— Tu nu vrei să termini? întreb cu vocea încetoșată, încă năucă după orgasmul pe care l-am avut.

— Desigur, iubito. Toți trei vom termina din nou. Asta a fost ca să te încălzim pentru spectacolul adevărat.

— Spectacolul adevărat? întreb confuză pe când el mă întinde cu grijă pe pat. Apoi se urcă lângă mine și-l simt pe Embry pe cealaltă parte, două paranteze fierbinți înconjurându-mi corpul gol.

— Oh, spun respirând greu. Înțeleg.

— Da, zice Embry întorcându-mă spre Ash, apoi își bagă fața în gâtul meu. I-am spus lui Ash că trebuia să termini tu prima. Am căzut de acord că scena te va pregăti numai bine.

Roșesc.

Ash se apropie și mai mult de mine, trecându-și o mână de la adâncitura taliei până la rotunjimea soldului.

— Nu fi stânjenită, iubito. Știu exact cum trebuie să fii prețuită. Apoi îmi trage piciorul peste pulpa sa, deschizându-mi păsărica udă. Dar nu intră în mine. În schimb, se folosește de piciorul meu pentru a mă aduce și mai aproape, astfel încât corpurile noastre să fie lipite complet, erecția sa strivită pe abdomenul

meu, sânii mei apăsați de pieptul său... Și apoi buzele ni se unesc într-un sărut devastator.

– Soția mea, îmi murmură pe buze. Prințesa mea micuță.

Gura sa este stăruitoare, plină de nevoie, dar când încep să mă obișnuiesc cu senzația de plăcere pe care mi-o oferă limba sa alunecând pe a mea, îi simt gura lui Embry pe gât. Penisul său este presat pe fesele mele, șoldurile i se freacă de pielea ca de piersică, iar mâinile sale sunt peste tot, făcându-și loc cu forța între mine și Ash. Mă apucă de sânii, îmi trece peste picior și-mi atinge pubisul, mă pălmuește peste fund cu putere, sporadic, dar tare cât să mă facă să gem în gura lui Ash.

Apoi amândoi îmi arată ce înseamnă să fii *prețuită*. Părul meu este înfășurat în jurul mâinilor și sărutat de la vârfuri la rădăcină. Primesc sărutări pe abdomen și pe spate, mi se freccionează coapsele, mă masează pe mâini și picioare... Buzele îmi sunt mușcate delicat și sărutate de un bărbat, în timp ce gura celuilalt lasă urme de iubire în spatele genunchilor, deasupra fundului și după urechi. Sfârcurile îmi sunt supte, amândouă deodată, de guri moi și calde, care apoi se mută pe interiorul coapselor, mușcând și sărutând și giugiulind. Apoi, tot pe interiorul coapselor, simt frecând și zgâriind cu barba de o zi, pe când cei doi bărbați se împing unul pe celălalt să câștige acces la păsărica mea, sugând și lingând și băgându-mi limba înăuntru sau trasându-mi cu limba cuvinte de dragoste pe carnea udă și umflată. Imaginea celor doi luptându-se pentru spațiu, împingându-se nerăbdători unul pe celălalt, mă face să-mi încleștez degetele picioarelor.

Timpul dispare, transformându-se în nimic, și nu mai există decât ei. Bărbații mei. Soțul meu și prietenul lui cel mai bun, Președintele și Vicepreședintele, doi foști soldați care nu au rezistat tentației de a se îndrăgosti unul de celălalt.

Care apoi s-au îndrăgostit de aceeași femeie.

De două ori mă aduc în pragul orgasmului și de fiecare dată se retrag, cu mâinile și gurile ocupate dintr-odată să mă tragă de păr sau să-mi sugă degetele... Când ajung din nou în poziția de la început, Embry în spatele meu și Ash în față, mă zvârcolesc și mă agit și mintea mea cunoaște doar nevoie. Orice aș fi fost întrebată, nu aș fi avut alt răspuns decât:

vreau mai mult

și mai *mult*

și mai *mult*.

Mai multe mâini. Mai multe zgârieturi provocate de obraji nerași. Mai multe gemete mici și guri insațiabile. Am nevoie de tot, vreau tot, mor dacă nu o să am tot... și exact în acel moment Ash îmi pune din nou piciorul peste pulpa sa și-și freacă buzele de ale mele.

— Acum, spune, dar ochii săi sunt îndreptați către Embry. A venit momentul, micul meu prinț.

— Mulțumesc, spune Embry fără suflare. Se apasă atât de aproape de mine, că-i pot simți părul de pe picioare pe picioarele mele. Apoi coboară, cu un geamăt pe care-l simt până-n vârful degetelor și se ghidează spre vaginul meu, douăzeci de centimetri alunecând înăuntru dintr-o singură mișcare.

Juisez instant. Eram atât de aproape, atât de febrilă după atâtea minute sau ore în care toată atenția

lor se concentrase asupra mea încât, în secunda în care îl simt pe Embry în mine după atâția ani, îmi dau drumul.

– Ah, Greer, la dracu, îmi mormăie în ureche, în timp ce eu îl strâng în convulsii. Ash zâmbește pentru sine sărutându-mi fața și gâtul. Embry se împinge și mai adânc, îmi simt fundul strivit de pulpele sale, și stă nemișcat pentru a gusta fiecare vibrație și contracție din mine.

– Am așteptat atât de mult timp, spune cu respirația tăiată. Atât de mult timp să te simt iar terminând și strângându-te în jurul meu. Atât de mult să te regulez iar. Și, Doamne, este chiar mai bine decât îmi aminteam!

Pulsațiile se opresc la un moment dat și Ash mă sărută pe frunte.

– O să-mi bag degetele în tine cu Embry încă înăuntru, da?

– Bine, spun. Mă simțeam prea languroasă și neputincioasă după ultimul orgasm, eram în stare să spun *da* la orice.

– O să fie neplăcut la început, mă avertizează Embry la ureche. Dar o s-o facem încet și în așa fel încât să-ți placă.

– O să mă asigur că ești bine, spune Ash. Eu nu am mai făcut asta niciodată. Dar Embry, da.

Îi simt degetul lui Ash pe clitoris, alunecând mai jos, dincolo de locul extrem de sensibil. Când găsește punctul unde carnea mea se întâlnește cu carnea lui Embry, mă cambrez. Embry geme și știu că Ash îi face ceva ce eu nu pot vedea, ceva ce-l face pe bărbatul din spatele meu să se îngroașe și să mormăie.

– Dacă vrei să mai rezist, va trebui să încetezi să-mi faci așa.

Râde scurt, malițios, apoi își readuce atenția spre mine, împingându-mi un deget înăuntru.

– Nu e chiar așa - *ah, la dracu!*

În timp ce vorbesc, Ash mai bagă în mine două degete. Spatele mi se arcuieste și instinctiv corpul meu încearcă să scape de presiunea străină.

– Vorbește-mi, iubito, îmi spune Ash calm. Deschide ochii și vorbește cu mine.

Nici măcar nu-mi dau seama că țin ochii închiși. Îi deschid și încerc să trag aer în piept ca să pot vorbi, să pot depăși durerea care mi se zvârcolește în stern.

– E neplăcut, reușesc să spun. Avea dreptate Embry.

– Va deveni plăcut, mă asigură Ash. Dar dacă ai nevoie să ne oprim sau să respiri, folosește cuvântul de siguranță.

Doar că eu nu vreau să-l folosesc. Îmi doresc să fie amândoi în mine, îmi doresc un moment în care să simt că suntem uniți complet, toți trei. Ash își pune fruntea pe a mea și mă privește printre genele lungi și negre.

– Respiră o dată cu mine, mă învață în șoaptă. Urmează ritmul respirației mele.

Mi-e aproape imposibil, dar reușesc, reușesc cumva să respir adânc și apoi să dau drumul aerului, în același ritm cu Ash, care inspiră și expiră zgomotos. Respirând, durerea se transformă încet-încet în altceva, Ash își mișcă mâna astfel încât degetul mare să-mi atingă clitorisul, iar degetele celelalte îmi masează partea spongioasă din spatele pubisului.

– Ah, expir. Ah, Doamne!...

– Așa, așa, susură Embry. Nu mai e chiar așa rău, nu?

– Nu. Scutur din cap de câteva ori și amândoi încep să râdă. Nu e rău deloc.

– O să bag ultimul deget acum, mă avertizează Ash. Continuă să respiri profund și încearcă să stai nemișcată.

Mintea mi se încețoșează, nu-mi mai dau seama dacă simt degetele sau penisul, totul e presiune și durere, iar orgasmul stă și pândește, hrănindu-se din amândouă. Continui să respir și să stau nemișcată cu Embry mângâindu-mi ceafa cu nasul și cu fruntea lui Ash pe a mea... Durerea începe să se diminueze, lăsând în urmă doar plăcerea, acum mai intensă ca nicicând.

Embry îmi sărută umărul.

– Greer, spațiul va deveni și mai mic când va intra și el în tine, dar nu cu foarte mult. O să fie exact ca acum, durere urmată de plăcere, dar e mai ușor dacă stai nemișcată. Crezi că o poți face?

Mă simt beată. Drogată. Sau poate e fericire pură, un penis gros plus patru degete.

– Nu știu, răspund tremurând.

– Bine, spune Embry pe un ton liniștitor. E în regulă. Te puteam ajuta noi să stai nemișcată. Ai vrea așa?

– Eu.... da, cred că da.

– Bine, iubito. Suntem aici cu tine, da? Continuă să vorbești cu noi și spune-ne dacă ai nevoie să ne oprim un moment. Suntem aici cu tine și... vocea îi

devine mai răgușită... și te iubim. O să avem grijă de tine.

Accept dând din cap, amețită, și amândoi mă cuprind cu brațele, Embry mă ține strâns de mijloc și Ash ne cuprinde pe amândoi, cu mâinile pe umerii lui Embry. Mă țin blocată între ei. Îmi îngrop fața pe gâtul lui Ash, în vreme ce fața lui Embry este pe spatele meu. Nu mă pot mișca, nu pot pleca nicăieri. Scotocesc după cuvântul de siguranță din adâncurile minții, dar nu vreau să-l folosesc. Nu are importanță câtă durere voi simți, nu-l voi folosi pentru că îmi *doresc* durerea asta.

Aș muri dacă n-aș simți-o.

– Respiră, Greer, îmi amintește Ash luându-și penisul în mână și ghidându-l spre vaginul meu. Pregătește-te. Așa. Fată ascultătoare.

– Începutul e cel mai greu, spune Embry cu buzele pe pielea mea. Odată ce glandul intră, restul va fi mai ușor.

Și are dreptate. Ash își apasă penisul pe al lui Embry la intrarea vaginului. Un fior de teamă mă face să tresar când realizez că de data asta nu este vorba de penetrarea plăcută și de alunecarea pe care le simt când facem dragoste normal. Ash va trebui să-și facă loc înăuntru cu forță, împingând și pedepsind.

Îmi țin respirația.

Ash se înfige în mine cu un geamăt nemilos.

Cred că strig. Știu că îi resping și mă zbat între ei, corpul meu încearcă să scape de invaziunea brutală, dar brațele lor groase mă țin ca în menghină și corpul îmi rămâne nemișcat ca să fie regulat de amândoi.

– Greer, Greer, mă liniștește Embry, iar Ash mă calmează și el, chipul său incredibil de frumos în fața mea, îmi susură cuvinte fără sens, de parcă aș fi un cal nărăvaș: *nu te mișca și fată ascultătoare și se va sfârși într-un minut, doar un minut, iubita mea.*

E imposibil. Insuportabil. O să mă despici în două ca un atom, iar durerea mea va face scrum lumea întreagă.

– Uiți să respiri, îmi spune Ash cu dulceață în glas.

Continui să încerc să scap de durere, fiind prizonieră între brațele lor. Suntem toți asudați din cauza efortului.

– Doare, reușesc să spun. Mă doare.

– Știu, iubito, spune Embry drăgăstos din spatele meu. Știu. Dar nu va mai dura peste un minut, îți promit.

– Respiră, repetă Ash cu severitate, și vocea sa de Președinte reușește să ajungă acolo unde vocea iubitoare nu a reușit. Trag dintr-odată în piept o gură mare de aer și oxigenul îmi limpezește imediat mintea.

Bufnesc în plâns.

Și ei mă sărută, îmi vorbesc murmurat, compensând cu dinții și buzele și cuvintele toată durerea pe care corpurile lor mi-o cauzează. Nu știu cât timp trece așa, eu plângând în hohote, transpirată, blocată între ei, și ei tari și brutali în mine, repetând cât de mult mă iubesc, cât sunt de frumoasă, câtă plăcere îmi vor da.

Cedez. Complet. Mă pierd în durere, hohotind pe gâtul lui Ash. Încetez să mai încerc să o împiedic,

să lupt cu ea, o las să devină una cu mine. Nu pentru ei, nu pentru domnul Președinte al meu, nu de data asta.

De data asta mă predau mie însemi. Alegerea mea, nevoia mea. Destinul meu.

– Respiră, îmi amintește Ash o dată, și încă o dată, și încă o dată, iar eu îl ascult - fiecare respirație, un cadou, o doză de chimicale, care mă ancorează de mine, de momentul prezent, de cei doi bărbați pe care îi iubesc, de simbolurile de metal identice de pe mâna mea și a lui Ash, de ploaia care bate afară. Fiecare respirație mă ancorează în durere, iar atunci când las fuziunea aceasta să se întâmple, durerea dispare. Încetul cu încetul, de parcă s-ar dizolva în decizia mea de a renunța să o combat, durerea este înghițită de o plăcere crescândă, ca picăturile de ploaie înghițite de ocean.

– Așa, spune Ash uimit. Așa.

La un moment dat simt că strâmtoarea în care mă ținuseră captivă se slăbește, iar mâinile lor libere de acum îmi trasează cărări mângâietoare pe coapse și pe mijloc, și-mi dau seama că stau așa acolo singură, că mă deschid corpurilor lor și nu pentru că m-ar forța, ci pentru că mi-o doresc. Pentru că începe să fie mai intens decât plăcerea, mai viu decât presiunea la care sunt supusă în mod atât de violent. Începe să îmi placă, să-mi placă exact ca înainte.

Ca un mod nou de a mă simți prețuită.

– Ah, iubita mea, spune Ash cu vocea îngroșată retrăgându-se să-mi vadă fața înlăcrimată. Ești îngrozitor de frumoasă așa. Mă sărută pe păr, pe obraji, pe buze. Ești incredibilă, murmură cu uimire. Prințesa mea incredibilă.

Nu pot vorbi. Dau din cap.

– Vreau să te regulez acum, îmi spune soțul meu privindu-mi corpul cu poftă. Dar am nevoie să știu că ești pregătită.

Aprob din cap și el zâmbește.

– În cuvinte, prințesă. Am nevoie să te aud spunându-mi că ești pregătită.

E greu să-mi găsesc cuvintele, e ca și cum aș încerca să prind fluturi în noaptea de catifea care mi-a cuprins mintea.

– Da, reușesc, în sfârșit. Sunt gata.

Și încep.

Ash se mișcă primul, împingând cu pricepere, alunecând cu toată lungimea penisului pe toată lungimea penisului lui Embry, și-l simt pe Embry înfiorându-se și murmurând ceva de neînțeles.

– La dracu, cât e de bine! icnește Ash împingând din nou. E ca și cum v-aș regula pe amândoi în același timp.

Îl simt pe Embry aprobând din cap pe spatele meu, ca și cum s-ar fi pierdut în ceea ce simte, exact ca mine.

Pentru că sunt.

Pierdută.

Apoi, încet, încep să se miște simultan, căutând ritmul cel mai potrivit, pentru că nu trebuie să fie bine pentru doi, ci pentru *trei*. Și-l găsesc, tempo-ul perfect, frecându-se unul de altul, în mine, exact așa cum o făcuseră în mâna lui Ash. Sub mine, simt testiculele apăsând și frecându-se unele de celelalte, simt

picioarele noastre împletite, simt pielea alunecoasă glisând. Suntem atât de asudați, încât sunt sigură că va trebui să cerem un set nou de cearșafuri după ce totul se va fi terminat.

Și tremur, tremur de prea plin, de la endorfine și adrenalina, mă simt febrilă, fierbinte și rece și transpirată și cu pielea toată înfiorată, iar ei, tot la fel, mușchi lungi tremurând, asudând. Apoi Ash îmi găsește mâna, o duce la gură și-mi sărută verigheta și știu că aproape s-a terminat. Știu că plăcerea febrilă se va transforma într-un talaz, care va acoperi dorința și dubiile și mă va face să mă înec, întinsă acolo.

– Ash, geme Embry. Ah, Ash, penisul tău. Și ea e atât de strâmtă, băga-mi-aș... atât de îngrozitor de strâmtă.

– Știu, mormăie Ash, împingându-se în mine, cu sudoarea picurându-i de pe față. Crede-mă, știu.

– Eu... nu mai pot respira, nu pot vorbi, nici gândi, simt valul, cutremurarea, gustul dulce-amărui, amenințarea metalică a unui orgasm prea puternic să-i supraviețuiesc.

– Știu, prințesă, spune Ash. Te urmărm. Fă-ți curaj, tu prima și apoi noi.

Vreau să răspund, ar trebui să răspund, dar nu pot pentru că nu mai exist pur și simplu. M-am transformat în electricitate, reacții chimice și combustibil, nu sunt nimic altceva decât o cantitate de molecule care sunt pe punctul de a se destrăma. În spatele meu, Embry e asudat și disperat, Ash, puternic și plin de grație și forță în fața mea, și amândoi se mișcă simultan, amândoi perfecți, cu glandurile umflate în vintrele mele în același timp, și din nou simt că mă descompun ca un atom, că voi incendia

lumea toată, dar de data asta, când strig, o fac din pură bucurie, din plăcere, din dragoste, o fac pentru perfecțiune, eternitate, mariaj, pentru acest mariaj în trei pe care-l trăim chiar acum.

Se țin de promisiune și mă urmează, mai întâi Embry, care nu se oprește din gemut, provocându-mi vibrații în oase și un șoc postorgasmic, și apoi Ash, gâfâind și gemând într-un mod care mă izbește direct în piept, despicându-mi coastele și înțepându-mi inima ca o muzică divină. Continuă să se miște juisând, printre mormăituri masculine și înjurături, în vreme ce sămânța lor mă umple și totul în mine devine alunecos și cald și intim.

Trec minutele, așa, doar cu ploaia măsurându-ne pulsul, totul este umed și lipicios, dar gândul de a strica momentul acesta este insuportabil, nu ne putem dezlipi de ceea ce tocmai am împărtășit, să separăm ce am reușit să unim.

Mă uit fix în ochii lui Ash, sunt mai limpezi și exprimă mai multă fericire ca niciodată, apoi pe mine mă bufnește râsul, nu pentru că ar fi ceva de râs, ci doar pentru că sunt atât de fericită încât îmi vine să plâng. Și plâng și râd.

Râsul meu împinge afară cele două penisuri flasce de acum. Embry geme gros, dar și el râde, iar Ash ni se alătură în vreme ce sperma caldă se scurge din mine.

- Avem nevoie de un duș, spun printre hohote.
- Avem nevoie să dormim, spune Embry întorcându-se pe partea cealaltă și căscând.
- Mai întâi dușul, insistă Ash. Prințesa noastră are nevoie de puțin tratament de refacere.

Doar că odată ajunși în duș, tratamentul de refacere se transformă în și mai mult sex, Ash cu Embry, apoi eu cu Embry, apoi toți trei... Înainte de a ne băga în pat, Ash mă obligă să înghit o doză dublă de *Advil* pentru bietul meu vagin. Scoatem de tot cearșafurile ude de pe pat și ne întindem direct pe saltea, prințul meu de o parte și regele meu de cealaltă.

Embry adoarme imediat. Mă întorc spre Ash, care mă privește cu adorație clipind încet.

– La mulți ani fericiți de ziua nunții noastre! îi spun.

– La mulți ani fericiți de ziua nunții noastre! îmi răspunde.

– Ce crezi că o să fie de acum înainte? întreb, știind că e sătul să mă audă tot repetând aceeași întrebare, dar el îmi zâmbește.

– Chiar mă întrebam când o să-mi spui asta, rânjește.

– Nu știu de ce tot îmi vine să te întreb... dar tu zici mereu că nu știi.

– Mai puțin acum. Acum știu. Ash ne ia în brațe, și pe mine și pe Embry, apropiindu-ne de el. Îmi pun fața pe gâtul său și simt cum barba scurtă mă înțeapă ușor în timp ce vorbește.

– Ce va urma este că vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Mă trezesc plină de dureri, transpirată și fericită.

Embry este întors cu burta în jos, cu un picior îndoit și sforăie tare, iar Ash mă învăluie, deși brațele îi sunt relaxate și are piciorul înfășurat peste cuvertură căutând răcoare. Respiră regulat și calm. Și știu că dacă i-aș putea vedea chipul pe întuneric, aș regăsi expresia aceea rară de vulnerabilitate, care-mi face inima să mi se strângă de fiecare dată.

Clipesc în întuneric câteva minute, fericită, simțindu-mă în siguranță și transformată. Mă simt un om nou. O persoană autentică. Ca o prințesă din poveste trezită dintr-un lung somn. Numai că senzația de basm este însoțită de o durere profundă în vagin și de o sete infinită, așa că mă strecor cu grijă jos din pat să mai iau un *Advil* și să caut un pahar cu apă.

Au trecut doar vreo două ore de când am picat epuizați în pat, iar dincolo de fereastră întunericul este adânc, în ciuda luminilor orașului care strălucesc în jurul nostru. *E încă devreme, o să mă strecor la loc în pat imediat*, mă bucur. Folosesc toaleta și înghit pastilele. *Un mod perfect de a sfârși o noapte perfectă.*

Telefonul vibrează în întuneric.

Abilene: știu că e miezul nopții, dar am nevoie să vorbesc cu tine. Poți coborî în hol? Este important.

Sunt deja cu mâna pe halat și caut papucii oferți de hotel.

Eu: hei, ești bine? Cobor chiar acum.

Abilene: sunt bine, dar am nevoie să te văd.

Cu o mână pe mânerul ușii, mă întreb dacă e cazul să trezesc măcar unul dintre cei doi bărbați și să-i spun că mă duc până jos, dar amândoi arată perfect, așa copilăroși, întinși pe pat, că mă urăsc doar la gândul de a-i trezi. Decid că îl voi informa pe Luc sau pe unul dintre agenții de pe hol. Și dacă se trezește Ash, o să mă găsească imediat.

Dar când deschid ușa și pășesc în afara camerei, nici urmă de Luc. Sau de vreun alt agent. Îmi bag telefonul în buzunarul halatului și continui să merg, nedumerită. De obicei sunt prezenți agenți pe întregul perimetru chiar și când dormim. Nu suntem niciodată cu adevărat singuri.

Dau colțul și privesc spre lift. Nu e nimeni nici acolo. Deși știu sigur că întotdeauna este cineva prezent în zonă.

Ceva nu-i în regulă, mă gândesc și știu că trebuie să mă întorc în cameră, la Ash. În primul rând nu ar fi trebuit să mă îndepărtez atât de mult, și cel mai înțelept lucru de făcut acum ar fi să...

Înlemnesc.

În fața mea se află un bărbat îmbrăcat în uniforma hotelului, care poartă mănuși albastre din latex. Dincolo de el, văd un căruț cu produse de curățenie. Pe ecusonul său scrie *Daryl*, dar eu știu că

nu este un angajat al hotelului. Pentru că nu e prima dată când îl văd.

Era la dineul diplomatic dedicat Carpatiei.

Trag aer în piept și mă pregătesc să fug. Însă el face un pas spre mine cu un zâmbet de gheață.

SFÂRȘIT